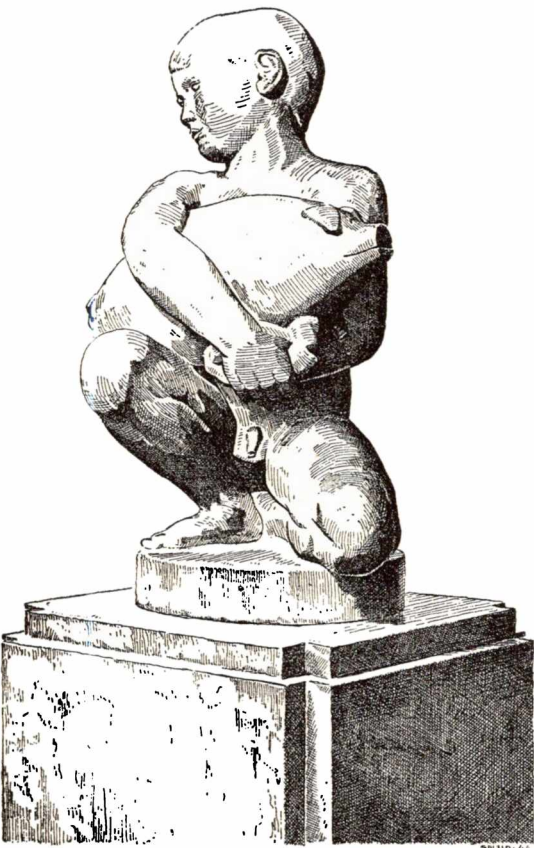

BAANDLÆGGELSEN OG DENS RETLIGE VIRKNINGER

UDGIVET I ANLEDNING AF
50-AARS DAGEN FOR OPRETTELSEN AF
BIKUBENS FORVALTNINGSADFDELING

KØBENHAVN 1944

Denne Bog er et Festskrift, for saa vidt som den udsendes paa 50-Aars Dagen for Bikubens Forvaltningsafdelings Oprettelse den 1. Juli 1894 og ogsaa indeholder Oplysning om Forvaltningsafdelingens Arbejde og Vækst i Aarenes Løb. Det har imidlertid været Bikubens Ledelse magtpaaliggende at forme Festskriftet saaledes, at det kan være til Nytte for den, der under en eller anden Form har med Baandlæggelse at gøre, og tillige — direkte og indirekte — kan vise Baandlæggelsesinstituttets sociale og menneskelige Værdi. Forvaltningsafdelingen tjener herigennem, om end under andre Former end Bikubens andre Virksomhedsgrene (Sparekassen, Forsørgelseskasserne, Byggespareafdelingen o. s. v.), det samme Formaal som disse: at være til Hjælp for Mennesker med Hensyn til Penges Administration og Frugtbargørelse under saa sikre og betryggende Forhold som muligt, hvad enten det drejer sig om smaa eller store Beløb. I Haabet om, at de svundne Aar har givet fuld Begrundelse for Forvaltningsafdelingens Oprettelse, og at der ogsaa i Fremtidens Samfund maa være Brug for dens Virksomhed, udsendes da denne Bog.

INDHOLD

BIKUBENS FORVALTNINGSADFDELING GENNEM 50 AAR . 21—43

Stiftelsen (21). Vedtægternes Stadfæstelse (22). Ledelsen (25). Væksten (27). Arbejdet (29). Anerkendelsen med Hensyn til Arvemidler (29). Forretningsomraadet (33). Kapitalernes Art (34). Kapitalernes Anbringelse (39). Driftsresultatet (40). Grundfonden (40). Forvaltningsafgifterne (43).

OM BAANDLÆGGELSE af Direktør i Bikuben Otto Schlegel . 47—93

Betydning og Formaal 48

Egentlig Baandlæggelse. Uegentlig Baandlæggelse.

Gyldige og ugyldige Baandlæggelsesformer..... 49

Selvbaandlæggelse. Betingelserne for gyldig Baandlæggelse (49). Givers Baandlæggelsesdispositioner (50). Baandlæggelse med Forsørgelsesformaal (51). Gensidigt bebyrdende Aftaler (53).

Baandlæggelse ved Gave 55

Givers Habilitet og Competence (55). For hvem kan Baandlæggelse bestemmes (55). Kræves Form eller Tiltrædelse fra Gavemodtager (56). Baandlæggelsens Indhold: Giveren kan bl. a. bestemme Bestyrelsessted og Værge, Anbringelsesmaaden, Baandlæggelsens Varighed (57), Særeje, Afvigelse fra de almindelige Arvegangsregler (58), Renternes Udbetaling m. m. (60), egentlig Baandlæggelse m. H. t. Rentenydelseskapitaler (61), Baandlæggelse for flere Generationer (61), Familielegater (62).

Baandlæggelse ved Testamente 62

Habilitetsbetingelserne (62). Testamentsformens Betydning (63). Arvelader kan bemyndige andre vedr. Baandlæggelse (64). Arv efter den førstafdøde Ægtefælle (64). Begrænsninger i Testators Adgang til

Baandlæggelse (65). Baandlæggelse af testationsfri Tredjedel. Tidspunktet for Arvefaldet ved Rentenydelseskapitaler (66). Baandlæggelse af Tvangsarv for Livsarvinger. Konfirmation (67). Frigivelsesforbehold. Renterne. Tvangsarvingens Testationsret (68). Baandlæggelse for Hustruen (71). Af Tvangsarv. Af Boes- og Arvelod eller af Fællesboet. Baandlæggelse for Manden (72). Kritiken af Baandlæggelse af Hustrus Boeslod og af Fællesboet. Ordningen velbegrundet (73). Bodelsordningens Indflydelse (74).

Baandlæggelse i H. t. Separations- og Skilsmissevilkaar..... 75

Alm. Retningslinier for Gyldigheden (75). Baandlæggelse af Hustruens Andel for Børnene til Rentenydelse for hende (76).

Hvilke Aktiver kan baandlægges 77

Penge, Værdipapirer m. m., faste Ejendomme. Mundtlige Fordringer. Løsøre.

Bestyrelsen af baandlagte Midler 78

Penge, Værdipapirer o. lign. Overformynderiet. Bikubens Forvaltningsafdeling. Private Personer. Sparekasser (78). Egentlige Forvaltningsinstitutioner at foretrække (79). Baandlæggelse i H. t. konfirmeret Testamente, kun Overformynderiet eller Bikuben. Baandlæggelse i Bikuben (80). Bestyrelse af Umyndiges Arvemidler udenfor Overformynderiet (81). Baandlæggelse i Overformynderiet (82). Forvaltningsinstitutionens Ansvar for Tab (82). Særlige Regler for Baandlæggelse af fast Ejendom (82). Forbehold m. H. t. Salg eller Behæftelse. Indsættelse af godkendt Administrator. Tinglysning. Baandlæggelse ved Udstedelse af Ejerpantebrev. Tilladelse til Salg eller Behæftelse (83).

Baandlæggelsens Virkninger overfor Kapitalejeren 84

Enhver Disposition i Strid med Baandlæggelsen uvirksom. Dispositioner, der først skal virke efter Baandlæggelsens Ophør (84). Modstridende Domsafgørelser (85). Kapitalejerens Raadighedsbeføjelser (86). Køb og Salg. Stemmeret paa Aktier. Renterne. Transport paa Renter. Staaende Fuldmagt. Rentenydere Dispositioner (87).

Kreditorbeskyttelse for Kapitalen 88

Ved fast Ejendom. Beskyttelsens Varighed. Renterne.

Baandlæggelsens Ophør	89
Kan ikke afgøres af Kapitalejeren. Aftaler mellem Kapitalejer og Rentenyder. Givers Samtykke. Justitsministeriets Tilladelse (90). Frigivelsespraksis (91).	
Baandlæggelsesordningens Berettigelse	92
Litteraturhenvisninger	93
AFGIFTERNE PAA BAANDLAGT ARV OG GAVE af Afdelingschef i Skattedepartementet Victor Nielsen 94—129	
I. Arveafgift, Gaveafgift, Indkomstskat	94
II. Gaveafgiftens Forhold til Arveafgift og Indkomstskat	96
Nyordningen med Indførelse af Gaveafgift. Nyordningens Begrænsning (96). Gaveafgiftens Tilknnytning til Arveafgiften (97). Naar Giveren har Hjemsted i Udlandet (98). Naar Gaven bestaar i Retten til en Rentenydelse (98).	
III. Arv	100
Dødsgaver-Livsgaver (100). Arveindsættelser — rene Vilkaar ved Retshandler (100). Naar Renten tilfalder Kapitalarvingen selv (101). Naar Renten helt eller delvis tilfalder andre end Kapitalarvingen (102). Naar Kapitalen er endelig erhvervet af Kapitalarvingen, og denne dør, medens Rentenydelsen endnu løber (103). Naar det er uvist, hvem Kapitalen vil tilfalde (104). Naar Kapitalen tilfalder Rentenyderen (104). Naar Kapitalarvingen afstaar sin Ret til Kapitalen til Rentenyderen (105). Naar Rentenyderen har Ret til at disponere over Kapitalen (105). Familielegater m. v. (107). Arveafgiften af Kapital og Rentenydelse udredes af Kapitalen (108). Kapital og Rentenydelse skal udredes fri for Arveafgift (108). Tilladelse til Berigtigelse af Arveafgift straks (109). Kapitalens Værdi ved Afgiftspligtens Indtræden afgørende (111). Kapitalisering af Rentenydelser (111). Arveafgiftens Størrelse (114). Nedsættelse af Arveafgiften (114). Forvaltningsinstitutternes Indberetningspligt (115).	
IV. Rene Livsgaver	115
Gaveafgift (115). Gaver til Ægtefælle. Gaver til Afkom, Stedbørn, Svigerbørn (116). Gaver til Adoptivbørn (117). Naar Renten tilfalder Kapitalmodtaguren selv (118). Naar Renten helt eller delvis tilfalder	

andre end Kapitalmodtageren (118). Naar kun Kapitalgaven, men ikke Rentenydelsesgaven, er afgiftspligtig (118). Naar kun Rentenydelsesretten bortskænkes (120). Familielegater m. v. (120). Gaveafgiften paa hvi-
 ler Modtageren, Giveren hæfter solidarisk (120). Gaveafgiftens Størrelse m. v. (120). Tidspunktet for Gaveafgiftens Berigtigelse og dennes Beregning (121). Indkomstskat (121). Denne erlægges altid »straks« (122). Naar Gaven bestaar i en Rentenydelsesret (122). Kapitalisering af Renten-
 ydelser (122).

V. Arveforskud 123

Gaveafgift. Arveafgift (123). Hvad forstaas ved Arveforskud (124)? Arveafgiftens Berigtigelse og Beregning (124). Hvis Forskudsmodtageren dør før Giveren (125).

VI. Gaver, hvoraf Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen 125

Arveafgift (125). Naar Renten efter Giverens Død skal tilfalde en anden end Kapitalmodtageren (125). Kapitalens Værdi ved Giverens Død lægges til Grund (126). Hvis Gavemodtageren dør før Giveren (127). Gaveafgift (127). Indkomstskat (127). Naar Giveren ikke har forbeholdt sig hele Renten (128).

INDKOMST- OG FORMUEBESKATNINGEN MED HENSYN TIL BAANDLAGTE KAPITALER af Fuldmægtig i Skattedepartementet Poul Madsen 130—180

I. Kapitalen tilhører Rentenyderen eller vil muligvis tilfalde ham 133

A. Kapitalen tilhører Rentenyderen.

Baandlagt Arv og Gave (133). Køb af Livrente (133). Grænsetilfælde: Rentenyder eller Kapitalejer (134). Enker, der hensesidder i uskiftet Bo (135).

B. Usikkert, om Kapitalen vil tilfalde Rentenyderen.

Suspensivt betingede Formuerettigheder (135). Formueskattepligt hos Rentenyderen i visse Tilfælde (137). Rentenyderen har Ret til at forbruge Kapitalen (138).

II. Kapital og Rentenydelse er ved Trediemands Disposition adskilt saaledes, at Rentenydelsen er tillagt andre end den eller dem, hvem Kapitalen efter Rentenydelsens Ophør skal tilfalde 139

A. Tilfælde, hvor den til Kapitalen berettigede ikke er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen.

Ingen Formueskat hos Rentenyder eller Kapitalejer (139).

B. Tilfælde, hvor den til Kapitalen berettigede er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen.

Formueskat hos Rentenyderen (140).

1. Descendent.

Descendens = Afkom (141). Den kapitalberettigede Descendent behøver ikke at være nærmeste eller eneste Descendent af Rentenyderen (142). Succession i Rentenydelse ikke tilstrækkeligt. Der skal for Tiden eksistere kapitalberettiget Descendens (142). Forstaaelsen af Udtrykket »for Tiden« (143).

2. Arveberettiget.

Arveberettiget = legalt arveberettiget (144). Arveberettigelsen skal være aktuel (144). Skattepligt i det Forhold, hvori den kapitalberettigede er arveberettiget (145). Arveretten behøver ikke at være særligt sikret (146). Arveforholdene for Tiden lægges til Grund (147). Fritagelse for at forrente et Gælds-brev er ikke = Rentenydelse (147). Kapitaler, hvor Rentenydelsen ikke omfatter hele Kapitalens Afkastning (148).

III. Kapitalen er bortskænket med Forbehold af Rentenydelse for Giveren 148

Giveren svarer Formueskat (148). Renteforbehold eller Aarsydelse (149). Rentenyderen skal have fraskrevet sig Ejendomsret, ikke blot Arveret, til Kapitalen (150). Afkald vedrørende Boeslod (151). Livsforsikringspolice bortskænket med Forbehold af Bonus (152). Rentefritagelse er ikke = Renteforbehold (152).

IV. Kapitalen er baandlagt med Bestemmelse om, at Renterne foreløbig skal tilskrives Kapitalen 153

Er Kapitalen endelig overført til en bestemt Person, svarer denne Formueskat (153). De Tilfælde, hvor Giveren svarer Formueskat (155). Kun Formueskat af selve Kapitalen og ikke Indkomstskat af Renterne (156). Skattefri Tilfælde (157). Baandlagte Forsikringspolicer (157).

V. Kapitalen er baandlagt, saaledes at Kapitalejeren bortgiver Rentenydelsen, men forbeholder sig Kapitalen. Kapitalen er baandlagt til Sikring af Apanager og Pensioner 158

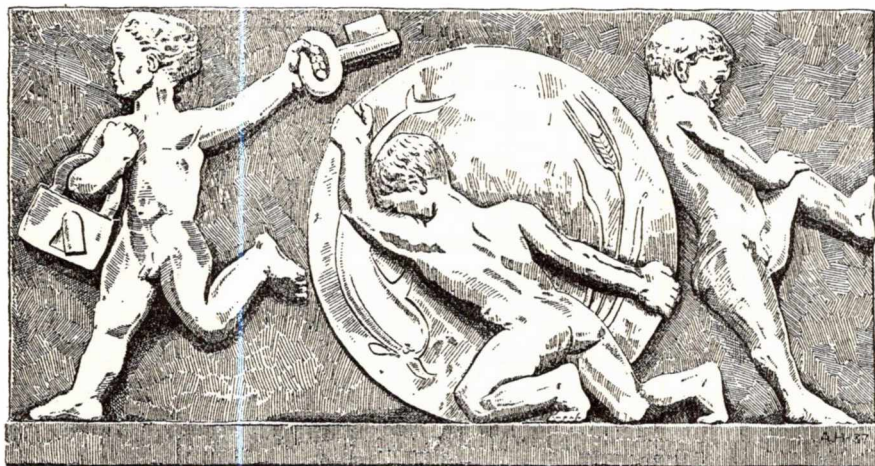
Formueskat af Kapitalen ÷ Rentenydelsens kapitaliserede Værdi (158). § 12, Nr. 2, 2. Pkt., er antagelig ikke anvendelig (160). Apanager o. lign. (161).

VI. Kapitalen er baandlagt til Sikring af Underholdsbidrag til Børn eller fraskilte Hustruer eller Børn udenfor Ægteskab. Kapitalen skal med paaløbne Renter anvendes til periodiske Udbetalinger. Gravstedlegater	162
A. <i>Almindelige Regler for Beskatning af Underholdsbidrag.</i> Fradragsret for Bidragyderen, Skattepligt for Modtageren (162). Ældre Regler (162).	
B. <i>Særlige Bemærkninger om Kapitaler baandlagt til Sikring af Underholdsbidrag.</i> Bidragyderen giver Afkald paa en Kapital (164). Bidragmodtageren egentlig Rentenyrer (164). Bidragmodtageren ikke egentlig Rentenyrer (165).	
C. <i>Kapitaler, der med indvundne Renter skal anvendes til periodiske Udbetalinger</i> (166).	
D. <i>Gravstedsvedligeholdelse</i> (167).	
VII. Kapitaler, der tilhører Foreninger, Institutioner, Dødsboer eller Legater, herunder Familielegater og Familiefideikommissar 167	
Foreninger o. lign. ikke skattepligtige (168). Dødsboer (168). Legater (168). A. De almindelige Legater (169). B. Familielegaterne (169). Kun Formueskat for den, der besidder et Fideikommis. Statsskattelovens og Arveafgiftslovens Fideikommisbegreb (171).	
VIII. Kapitalen er baandlagt i Pensionsøjemed.....	172
De vigtigste skattemæssige Problemer (172). Pensionsfonds, der omfattes af Lov Nr. 183 af 11/5 1935 (173). Andre Pensionsfonds (174). A. Arbejdsgiverens skattemæssige Stilling. Arbejdsgiveren har ikke givet endeligt Afkald paa de i Fonden indskudte Beløb (174). Kravene til Arbejdsgiveren for Skattefritagelse (175). B. Funktionærens (den forsikredes) skattemæssige Stilling. Funktionærens Skattepligt m. H. t. Arbejdsgiverens Tilskud (176). Selvpensionering (176). Kravene til Funktionæren for Opnaaelse af skattemæssige Begunstigelser (178). Stillingen, efter at Funktionærens Krav paa Fonden er blevet aktuelt (179).	
BIKUBENS FORVALTNINGS-AFDELINGS FORRETNINGS-	
GANG	183—205
Hvilke Kapitaler modtages	183
Kapitalen modtages paa den Begunstigedes Vegne. Legatkapitaler (183). Kapitaler til Sikring af Underholdsbidrag, Pension m. m. (184).	

Grundlaget for Bestyrelsen	184
Indleveringsbegæring ikke stempelpligtig. Afdelingens Ansvar.	
Oprettelse af Indleveringsbegæring	185
Affattelse: Kapitalens Anbringelse, Renternes Udbetaling m. m. (185). Kapitalens Tilhørsforhold (187). Flere Kapitalejere. Arveladerens Bo Ejer af Kapitalen. Særlige Vilkaar (187).	
Aktiverne	187
Paategning paa Obligationer og Aktier (187). Pantebreve og Gælds- breve (188). Fast Ejendom (188). Kontant Kapital (189).	
Udstedelse af Recepissee m. m.	189
Recepisse. Legitimationskort. Indskrivningsafgift.	
Hvad omfatter Bestyrelsen	190
Incassation af Renter. Eftersyn af Udtrækning m. m. Anbringelses- regler: Umyndiges og myndiges Kapitaler (191), Anbringelse i egen Ejendom, Ombytning (191), Anbringelse i private Pantebreve (192). Forrentning af Kontanter. Ombyttningsafgift (192). Udtræknin- ger m. m. (193). Kursavance (193). Køb for oplagte Renter. Konverte- ring. Aktieudvidelser (194). Stemmeretten paa Aktier (194). Særlige Udskrifter m. m. (195).	
Legatkapitalers Bestyrelse	195
Udarbejdelse af Aarsregnskab m. m. Naar Afdelingen er Legatbe- styrelse.	
Renteudbetaling	196
Udbetaling, evt. maanedsviis (196). Administrationsafgift. Fuldmagt (196). Generalfuldmagt (197). Udbetaling pr Post. Indbetaling til Bank- eller Sparekassekonto (197). Kvitteringsblanket maa tilbagesendes. Adresseforandringer m. m. (198).	
Ophævelse af Baandlæggelsen m. m.	198
Frigivelser (198). Tilladelse fra Justitsministeriet eller Forvaltnings- afdelingen (199). Andragendets Form og Indhold (199).	
Kapitalens Udlevering ved Baandlæggelsens Ophør.....	200
Recepissen nødvendig. Mortification af denne (200). Rente og Udbytte til Rentenyderens Dødsdag (200). Bevisligheder. Paategning paa Ef- fekterne (201). Afdelingens Indberetningspligt (201).	

Forholdet til Pante- og Gældsbrevskyldnerne	202
Inddragelsespaategning. Indbetaling af Terminsydelser (202). Tvangsauktion (202). Salg af pantsat Ejendom (203). Ændringer i Vilkaar (204). Ændringer i Pant eller Panteret (204). Opsigelse fra Fordringshaverens og fra Skyldnerens Side. Indfrielse i Utide (205).	
BIKUBENS LEDELSE	206
VEDTÆGT FOR BIKUBENS FORVALTNINGSADFDELING	207
REGLEMENT FOR BIKUBENS FORVALTNINGSADFDELING..	209
DE GÆLDENDE ARVERETLIGE REGLER I DANSK LOVGIVNING	215—262
Christian den Femtes Danske Lov (215). Forordn. angaaende forladt Arv m. v. (218). Forordn. angaaende borteblevne Persons Formue (220). Arveforordningen (229). Skifteloven (243). Adoptionsloven (243). Lov om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo (244). Ikrafttrædelsesloven til Borgerlig Straffelov (250). Lov om Forsikringsaftaler (250). Lov om Arveret for Børn udenfor Ægteskab (252). Forordn. om Selvejer-Bønder af 1769 (254). Forordn. angaaende Selvejer-Bønders Testationsfrihed (255). Plakat angaaende Udvidelse af Selvejer-Bønders Testationsfrihed (261).	
LOVE OM AFGIFT AF ARV OG GAVE	263—305
Lov af 10. April 1922 (263). Lov om midlertidig Afgift af Arv af 16. Maj 1933 (298). Bekendtgørelse om Tabeller til Fastsættelse af Værdien af Brugs- eller Indtægtsnydelser af 17. December 1942 (300).	
BILAG	307—315
SAGREGISTER	317

BIKUBENS FORVALTNINGSAFDELING GENNEM 50 AAR

Bikubens Forvaltningsafdeling skylder i første Række den da- Stiftelsen
værende Formand for Bikubens Tilsynsraad, Højesteretssagfø-
rer P. G. C. Jensen, sin Tilblivelse.

Tidligere Planer om Start af et privat Forvaltningsinstitut hav-
de maattet skrinlægges, allerede fordi Tilvejebringelsen af den
ikke mindst af sikkerhedsmæssige Grunde nødvendige Kapital
vilde medføre, at Forvaltningsafgifterne blev alt for høje. P. G.
C. Jensen saa imidlertid klart, at denne Vanskelighed, saavel-
som Begyndelsesaarenes mange andre Vanskeligheder, kunde
overvindes, saafremt der byggedes paa et gammelt, anset Penge-
institut's Navn og paa dettes økonomiske Reserver. Hans Forslag
om Forvaltningsafdelingens Oprettelse, der hvilede paa denne
Hovedbetragtning, og som iøvrigt motiveredes med, at der var
»Grund til at tro, at der virkelig i vide Kredse føles Trang der-

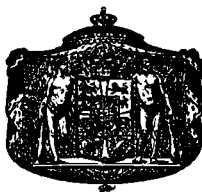
til«, fremsattes i en Skrivelse af 17. August 1892 til Forretningsudvalget og Direktionen og vandt straks almindelig Tilslutning.

Efter at det fornødne Tillæg til Bikubens Love var vedtaget og søgt stadfæstet, afæskede Indenrigsministeriet, under hvilket Sparekasserne dengang sorterede, Overformynderen en Udtalelse, der er dateret den 21. November 1893, og hvori denne uden at ville indlade sig paa en Bedømmelse af, om en virkelig Trang til en Institution som den tilsigtede kan siges at foreligge, »tjenstlig ytrer«, at han »ikke skjønner, at der af Hensyn til Overformynderiets Interesser kan være noget til Hinder for, at den ansøgte Stadfæstelse søges udvirket«.

Ved- Den 11. Juni 1894 meddeltes der da kgl. Stadfæstelse paa Lov-
tægterne tillæget, og den 1. Juli 1894 paabegyndte Forvaltningsafdelingen sin Virksomhed, som har godtgjort, baade at der var Trang til et privat Forvaltningsinstitut, og at dets Oprettelse næppe i nogen Henseende har skadet Overformynderiets Interesser, snarere tværtimod.

De oprindelige Love er siden afløst af Vedtægter, stadfæstet af Handelsministeriet senest den 27. Juni 1938, og af det af Ledelsen med Hjemmel i disse den 25. Juni 1938 vedtagne Reglement, aftrykt Side 209. Der er imidlertid ikke ved disse hidført reelle Ændringer i Afdelingens Virkeomraade, saaledes som dette fra Begyndelsen var fastlagt, eller i dens Virkemaade, saaledes som denne gennem Tiderne har fæstnet sig.

Under Udarbejdelsen af Planerne til den nye Afdeling fremsattes den Tanke, at man for at sikre Afdelingen Tilgang skulde arbejde med Agenter, saaledes som man paa det Tidspunkt gjorde indenfor Bikubens Børne- og Alderdomsforsørgelseskasser, og

Vi Christian den Niende,

af Guds Naade Konge til Danmark, de Venders
og Gothers, Hertug til Slesvig, Holsten, Stormarn,
Bithmarshen, Lauenborg og Oldenburg,

Gøre vitterligt:

At efterkomme for os alle de indkomne anmodninger om
nævnelse og dagesord. Hvorved vi have givet den kongelige
kommission den kongelige befalede tillæg til den kongelige
30. august 1889 kongelige stadfæstelse. Ligeledes
for "Bikuben", Danmarks Kongelige Landbrugs-
og Skovbruks-Departementets - forvaltning, som vilde
vi have givet den kongelige befalede tillæg. Herved og
stadfæstet, ligesom vi og kongelige befalede og
stadfæstet hermed.

Forblyndet alle og nævnt med os, som
kongelige befalede, givet med os.

Gjort
20

Den kgl. Stadfæstelse af 11. Juni 1894 paa Bikubens Vedtægter
om Forvaltningsafdelingens Oprettelse.

fra Charlottenlund den 11te Juni 1894.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

J. Høegh
Høegh
Høegh

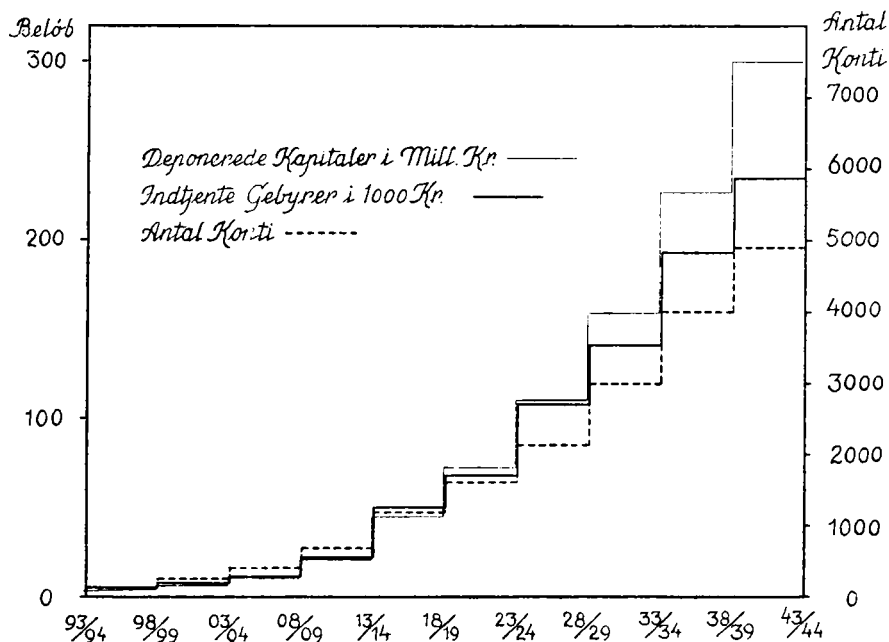
J
stadfæstelse

Høegh.

*Tilleg til Løse for . Bikuben, Damp
Sjovær-færdsels- og Færdsels-
Selskabets Færdsels- og Færdsels-
Selskab.*

Den kgl. Stadfæstelse af 11. Juni 1894 paa Bikubens Vedtægter
om Forvaltningsafdelingens Oprettelse.

at man skulde yde ikke blot disse, men ogsaa Sagførere, Vekselere og Mæglere en Provision paa 5 pro mille af de Kapitaler, der gennem dem indleveredes til Forvaltning. Det er muligt, at Gennemførelsen af denne Tanke vilde have bragt Afdelingen en

hurtigere Vækst, end Tilfældet blev. Af mange Grunde maa det dog vist siges at være heldigt, at den ikke blev ført ud i Livet, men at man har ladet Afdelingen anbefale sig selv gennem det Arbejde, den udfører.

Dette Arbejde ledes i mere end 41 Aar lige fra den 1. Januar 1895 til Direktør Sophus Bülow's Død den 8. Maj 1936 af ham. Med stor Dygtighed skabte han i Samarbejde først med Ekspe-

Forvaltningsafdelingen 1894–1944.

Aar	Deponeret Kapital ved Periodens Slutning	Antal Konti			Indtjente Afgifter
		nye	udgaaede	ialt ved Periodens Slutning	
	1 1000 Kr.				Kr.
1894—99	4.125	123	7	116	16.944
1900—04	6.183	157	30	243	30.942
1905—09	10.166	229	52	420	46.412
1910—14	20.882	355	88	687	95.869
1915—19	44.581	671	172	1186	195.274
1920—21	57.000	186	52	1320	78.432
1921—22	61.270	164	51	1433	66.543
1922—23	65.879	133	64	1502	66.391
1923—24	72.451	146	46	1602	68.420
1924—25	77.867	117	59	1660	74.754
1925—26	91.587	163	64	1759	89.254
1926—27	95.933	177	60	1876	93.457
1927—28	103.268	198	76	1998	101.026
1928—29	110.807	210	70	2138	108.742
1929—30	127.028	278	69	2347	121.114
1930—31	139.079	241	97	2491	134.300
1931—32	144.770	178	82	2587	121.046
1932—33	152.494	236	85	2738	137.235
1933—34	159.374	298	83	2953	141.058
1934—35	173.207	291	116	3128	156.647
1935—36	184.072	272	112	3288	157.075
1936—37	196.629	337	111	3514	167.372
1937—38	212.202	335	114	3735	182.682
1938—39	227.843	378	113	4000	193.023
1939—40	239.243	338	154	4184	201.274
1940—41	254.796	268	104	4348	200.651
1941—42	270.284	292	163	4477	218.733
1942—43	285.162	390	151	4716	231.942
1943—44	300.025	331	142	4905	235.232

ditionssekretær Chr. Schneider og senere fra August 1907 tillige med Afdelingens nuværende Kontorchef H. L. Laursen den Organisation, som har vist sig brugbar til Dato, og det var ham, der gav Afdelingen dens Ansigt udadtil, saaledes at den i Dag kan tælle Kunder fra hele Landet. Fra Direktør Bülow's Død indtil den 1. Juli 1941 varetooges den daglige Ledelse af Direktør Johannes Faurholt og siden dette Tidspunkt af Direktør Otto Schlegel.

I de første 15 Aar voksede Afdelingen kun langsomt, betyde- Væksten
ligt langsommere end det vistnok fra Begyndelsen var ventet. Af Oversigterne Side 28 fremgaar det saaledes, at de forvaltede Kapitaler ved Udgangen af Aaret 1908 udgjorde 8,8 Mill. Kr., hvilket svarer til en gennemsnitlig aarlig Tilvækst paa lidt over 0,6 Mill. Kr. Fra dette Tidspunkt tog Væksten imidlertid saa stærk Fart, at de ved Udgangen af Regnskabsaaret 1923/24 var steget til 72,4 Mill. Kr. eller gennemsnitlig med over 4,2 Mill. Kr. aarlig, og ved Udgangen af Regnskabsaaret 1938/39 yderligere til 227,8 Mill. eller gennemsnitlig med over 10,3 Mill. Kr. aarlig. Endelig var Stigningen i Perioden fra den 1. April 1939 indtil den 31. Marts 1944: 72,2 Mill. Kr., eller gennemsnitlig 14,4 Mill. Kr. aarlig, saaledes at de forvaltede Kapitaler pr. denne sidste Dato udgjorde over 300 Mill. Kr. (Paalydende). Medens det varede omtrent 40 Aar at naa op paa Halvdelen af dette Beløb, er der altsaa i Løbet af de sidste 10—11 Aar sket en Fordobling i Kapitalerne.

Disses Vækst fra Aar til Aar fremgaar af Tabellen, Side 26, der tillige viser Antallet af Konti og Størrelsen af de hvert Aar indtjente Forvaltningsafgifter m. m., og Kurvetabellen Side 25 giver et umiddelbart Indtryk af den stedfundne Udvikling.

Forvaltningsafdelingens Vækst.

Femaaret	Tilvækst i Perioden i 1000 Kr.	Aabnede Konti i Perioden	Udgaaede Konti i Perioden	Tilvækst i Konti i Perioden	Indtjente Afgifter i Perioden Kr.
1894—98	3.300	104	3	101	12.272
1899—03	2.400	146	29	117	28.985
1904—08	3.175	212	46	166	42.242
1909—13	11.045	345	81	264	84.465
1914—18	20.130	568	145	423	167.419
1919— ³¹ / ₃ 1924	32.401	789	258	531	329.844
1924/25—1928/29	38.356	865	329	536	467.233
1929/30—1933/34	48.567	1231	416	815	654.753
1934/35—1938/39	68.469	1613	566	1047	856.799
1939/40—1943/44	72.182	1619	714	905	1.087.832
Ialt	300.025	7492	2587	4905	3.731.844

Gennemsnitlig aarlig Tilvækst.

Femaaret	Tilvækst i 1000 Kr.	Aabnede Konti	Udgaaede Konti	Tilvækst i Konti	Indtjente Afgifter Kr.
1894—98	0.660	21	1	20	2.454
1899—03	0.480	29	6	23	5.797
1904—08	0.635	42	9	33	8.448
1909—13	2.209	69	16	53	16.893
1914—18	4.026	114	29	85	33.483
1919— ³¹ / ₃ 1924	6.480	158	52	106	65.968
1924/25—1928/29	7.671	173	66	107	93.446
1929/30—1933/34	9.713	246	83	163	130.950
1934/35—1938/39	13.693	323	113	210	171.359
1939/40—1943/44	14.436	324	143	181	217.566

Kontienes Antal er i Aarene steget til 4,905 mod 101 ved Afslutningen af den første 5-Aars Periode, der iøvrigt udviser den laveste Nettotilgang af Konti, medens Perioden 1934/35—1938/39 har haft den højeste Nettotilgang, 1,047 Konti. Alt i alt er Kontoantallet dog steget forholdsvis svagere end Kapitalerne, hvis gennemsnitlige Størrelse pr. 31. Marts 1944 udgjorde ca. 61,000 Kr. mod kun ca. 35,000 Kr. pr. 31. December 1898.

Denne Forskydning mellem Kapitalernes Antal og Størrelse har Arbejdet ikke været uden Betydning for Afdelingens Arbejde. Trods den arbejdsmæssige Belastning, som de af Krigen bevirkede ekstraordinære Forhold har medført, har det nemlig til Dels som Følge heraf været muligt at bevare den Enkelhed i Forretningsgangen, som betinger en hurtig og tilfredsstillende Betjening af Afdelingens Kunder. Af ikke mindre Betydning i saa Henseende har det imidlertid været, at Afdelingens Personale, der nu bestaar af 23 Personer, hvoraf 3 Damer, udgør en veluddannet og godt sammenarbejdet Stab, indenfor hvilken hver enkelt stedse har anset det for en Æressag fuldt ud at opfylde de undertiden store Krav, der stilles til deres Arbejdskraft og til Arbejdets omhyggelige og punktlige Udførelse.

Det vil give et Begreb om Arbejdets Omfang, naar det nævnes, at der i 1943 af Afdelingen ekspederedes 4,600 Købe- og Salgsordrer, at Antallet af indgaaede og afsendte Breve i samme Tidsrum var henholdsvis 8,598 og 16,719, og at der den 3. Januar 1944 afsendtes 582 Breve eller paa denne ene Dage lige saa mange, som i Afdelingens 6 første Aar tilsammen.

Af Justitsministeriet, den øverste Vogter af de baandlagte Kapitaler, har der stedse været udvist den største Velvilje overfor

Anerkendelsen m. H. t. Arvemidler

Afdelingen, og de enkelte Uoverensstemmelser, der har været, navnlig angaaende Afdelingens Beføjelse til at frigive eller nægte at frigive Kapitaler, baandlagt i Henhold til kgl. konfirmeret Testamente, er forlængst bragt ud af Verden.

Allerede det første Aar meddelte Ministeriet Samtykke til, at en for en Enke i Henhold til hendes Mands Testamente baandlagt Kapital efter hendes Ønske blev overflyttet fra Overformynderskabet til Afdelingen. Overflytningen skete dog kun for en bestemt Tid og skyldtes det særlige Forhold, at der i Testamentet var givet Exekutor en vis Bestemmelsesret med Hensyn til Baandlæggelsen. Det første Andragende om Konfirmation paa en testamentarisk Bestemmelse om Baandlæggelse i Afdelingen blev dog afslaaet ved Ministeriets Skrivelse af 24. April 1896, men allerede samme Aar, ved en Skrivelse af 26. September 1896, ændredes dette Standpunkt, og saadanne Konfirmationer er siden meddelt i talrige Tilfælde. Det saakaldte »Bikubeforbehold«, som siden den 27. Februar 1913 toges i disse Konfirmationer, og som gik ud paa, at alene Ministeriet kunde tillade Frigivelser af de paagældende Midler, og at Afdelingen, naar saadan Tilladelse forelaa, ikke kunde modsætte sig Frigivelsen, er i Henhold til Ministeriets Skrivelse af 1. Marts 1944 bortfaldet, idet det er afsløst af en af Afdelingen den 3. Marts 1944 afgivet generel Erklæring herom. Paa dette Omraade er Praksis herefter, som omtalt Side 90. Endelig har Afdelingen i en Skrivelse af 10. Maj 1929 overfor Justitsministeriet forpligtet sig til ved Modtagelsen af baandlagte Arvemidler at paase, enten at disse ikke er Tvangsarv, eller at den fornødne Konfirmation paa Testamentsbestemmelsen foreligger.

Da Planen om Afdelingens Oprettelse blev fremsat, var det

Højesteretssagfører P. G. C. Jensen.

Meningen, at ikke blot baandlagte Midler skulde modtages til Bestyrelse, men ogsaa Kapitaler, som Ejeren selv ønskede klyn- digt administreret og sikkert opbevaret. Denne Tanke blev imid- lertid opgivet, inden Afdelingen traadte i Virksomhed, idet an- dre Pengeinstitutter modtog »aabent Depot«, og man derfor ikke mente, at Afdelingen paa dette Omraade vilde komme til »at afhjælpe nogen særlig Trang hos Samfundet«. Linierne blev dog i hvert Fald i Begyndelsen ikke fulgt. I den Beretning, der blev afgivet om Virksomheden i Afdelingens første Driftsaar, hedder det saaledes til Slut: »Endelig er Afdelingen ogsaa i et Tilfælde benyttet paa den Maade, at en Mand for selv at fritages for Administrationen af sin Formue har deponeret sine Værdipapi- rer — Børspapirer, Panteobligationer og Sparekassebøger — i Af- delingen, som herefter altsaa incasserer og hæver Renterne samt efterser Udtrækning af Obligationer og lignende«. I hvor stort Omfang den Slags Kapitaler i de efterfølgende Aar modtoges, lader sig kun vanskeligt oplyse, men fra det Tidspunkt, den 1. Februar 1931, da Bikuben aabnede en særlig Afdeling for aabent Depot, er de kun modtaget af Forvaltningsafdelingen, forsaavidt Kapitalejeren i Forvejen ejede eller var Rentenyder af Midler, baandlagt dér, idet man i saadanne Tilfælde ansaa dette for mest praktisk baade for den paagældende selv og for Bikuben. De ud- gør nu kun en forsvindende Del af de bestyrede Midler.

De 19 Kapitaler, der indleveredes til Bestyrelse i det første Aar, var iøvrigt af højst forskellig Art. Beretningen omtaler saaledes en Kapital indbetalt af en »Ligkasse«, der opløstes, og hvis For- mue fordeltes mellem Interessenterne, dog at de enkelte Beløb først skulde udbetales som Begravelseshjælp ved den paagælden- des Død, og altsaa være baandlagt til dette Tidspunkt, og desuden

flere Tilfælde af Gaver fra Forældre eller Bedsteforældre til Børn eller Børnebørn eller til andre Slægtinge »i Reglen med Forbehold af Rentenydelse for vedkommende Givers eller Giveres Livstid«.

Kapitaler-
nes Art

Om Arten af de i Afdelingen den 31. Marts 1944 forvaltede Kapitaler er der givet Oplysning i Oversigtstabellen Side 35 og i Specifikationerne til denne Side 36 og 37.

Gruppen »Pensionsfonds o. lign.« i Oversigtstabellen omfatter ogsaa Kapitaler, deponeret i Henhold til Aftaler om Pensionering af enkelte Personer, og Gruppen »Andre Kapitaler« bestaar af baandlagte Kapitaler, der ikke har kunnet rubriceres under nogen af de andre Grupper, Kapitaler, der tjener til Sikring af Vedligeholdelse og Fornyelse af Gravsteder, Kapitaler, paa hvilke Baandlæggelsen er ophørt, men som endnu ikke er udleveret, Andele til fri Raadighed af Pantebreve, der iøvrigt er baandlagt, og andre ikke baandlagte Kapitaler, navnlig tilhørende Foreninger.

Med Hensyn til Specifikationerne af Arve- og Gavemidler bemærkes, at Grupperne C og D omfatter alle Kapitaler, hvorpaa der hviler Rentenydelse til en anden end Kapitalejeren, uanset om Kapitalen efter Rentenydelsens Ophør er baandlagt for Kapitalejeren eller ikke.

Langt den største Del, 44,43 pCt., af de forvaltede Kapitaler er baandlagte Arvemidler. Derefter kommer de baandlagte Gavemidler med 24,68 pCt., andre Kapitaler med 15,51 pCt., hvorved bemærkes, at en af disse, der tilhører en Forening, er Afdelingens største Kapital, idet den udgør over 31 Mill. Kr., og endelig Legatkapitaler med 11,45 pCt. Ogsaa i Antallet af Konti er Arvemidler flest, 46,22 pCt. af samtlige Konti. Antallet af Gavekapitaler er næststørst, idet det udgør 33,57 pCt. Derefter

Arten af de forvaltede Kapitaler pr. 31. Marts 1944

OVERSIGTSTABEL
(Specifikation findes i Tabellerne A—C)

	Antal Konti		Beløb	
	absolut	i pCt. af samlet Antal Konti	Kr. anført i 1000	i pCt. af det samlede Beløb
Baandlagte Arvemidler, jfr. Tabel A	2267	46,22	133.315	44,43
Baandlagte Gavemidler, jfr. Tabel B	1647	33,57	74.050	24,68
Baandlagt i Henhold til Separations- og Skilsmissevilkår	99	2,02	5.915	1,97
Baandlagt til Sikring eller Fyldestgørelse af Underholdsbidrag overfor Børn født udenfor Ægteskab	14	0,29	210	0,07
Legatkapitaler, jfr. Tabel C	404	8,24	34.360	11,45
Kapitaler der ved Lensafløsning er baandlagt til Sikring af Apanager og Pensioner	12	0,24	1.490	0,50
Pensionsfonds o. lign.	87	1,77	4.150	1,39
Andre Kapitaler	375	7,65	46.535	15,51
Ialt	4905	100,00	300.025	100,00

Tabel A. Specifikation af baandlagte Arvemidler.

(De anførte Procenter refererer sig til Oversigtstabellens Slutsummer).

	Antal Konti		Beløb		Antal Konti		Beløb	
	abso- lut	i pCt. af samlet Antal Konti	Kr. anført i 1000	i pCt. af det samlede Beløb	abso- lut	i pCt. af samlet Antal Konti	Kr. anført i 1000	i pCt. af det samlede Beløb
A: For Ægtefæller og Livsarvinger:								
I. I Henhold til kgl. konfirmeret Testamente:								
a) Fællesboets Midler for Enken	30	0,61	8.075	2,69				
b) Enkens Boes- og Arvelod ..	26	0,53	9.200	3,07				
c) Som tilhørende Livsarvinger:								
1) Mandlige	127	2,59	16.845	5,61				
2) Kvindlige	329	6,71	33.345	11,11	512	10,44	67.465	22,48
II. Uden kgl. Konfirmation (fri Arv):								
a) Baandlagt som tilhørende den efterlevende Ægtefælle:								
1) Manden	3	0,06	150	0,05				
2) Hustruen	12	0,25	1.870	0,62				
b) Baandlagt til Rentenydelse for den efterlevende Ægtefælle:								
1) Manden	6	0,12	345	0,12				
2) Hustruen	96	1,96	7.435	2,48				
c) Baandlagt som tilhørende Livsarvinger:								
1) Mandlige	95	1,94	6.340	2,11				
2) Kvindlige	167	3,40	8.545	2,85				
d) Baandlagt til Rentenydelse for Livsarvinger, men saaledes, at Kapitalen tilhører disses Descendens	79	1,61	7.350	2,45	458	9,34	32.035	10,68
B. Baandlagt som tilhørende andre:..					304	6,20	8.300	2,77
C. Iøvrigt baandlagt af Hensyn til en paa Kapitalen hvilende Rentenydelse:					993	20,24	25.515	8,50
Ialt					2267	46,22	133.315	44,43

Tabel B. Specifikation af baandlagte Gavemidler.

(De anførte Procenter refererer sig til Oversigtstabellens Slutsummer).

	Antal Konti		Beløb		Antal Konti		Beløb	
	abso- lut	1 pCt. af samlet Antal Konti	Kr. anført i 1000	1 pCt. af det samlede Beløb	abso- lut	1 pCt. af samlet Antal Konti	Kr. anført i 1000	1 pCt. af det samlede Beløb
A. Fra Ægtefæller:								
1) Som tilhørende Manden.....	0	0	0	0				
2) „ „ Hustruen	10	0,20	905	0,30				
3) Til Rentenydelse for Manden..	0	0	0	0				
4) „ „ „ Hustruen	3	0,06	480	0,16	13	0,26	1.385	0,46
B. For Livsarvinger (herunder Arve- forskud):								
1) Uden Rentenydelsesforbehold for Giveren.....	774	15,78	40.995	13,66				
2) Med Rentenydelsesforbehold for Giveren	143	2,92	6.260	2,09				
3) Baandlagt til Rentenydelse for Livsarvinger, men saaledes at Kapitalen tilhører disses Des- cendens	139	2,83	12.910	4,30	1056	21,53	60.165	20,05
C. Som tilhørende andre:								
1) Uden Rentenydelsesforbehold for Giveren.....	156	3,18	2.125	0,71				
2) Med Rentenydelsesforbehold for Giveren	49	1,00	1.190	0,40	205	4,18	3.315	1,11
D. Iøvrigt baandlagt af Hensyn til en paa Kapitalen hvilende Rente- nydelse:.....					373	7,60	9.185	3,06
Ialt.....					1647	33,57	74.050	24,68

Tabel C. Specifikation af Legatkapitaler.

(De anførte Procenter refererer sig til Oversigtstabellens Slutsummer).

1) Baandlagt i Henhold til kgl. konfirmeret Fundats	159	3,24	20.470	6,82				
2) Baandlagt i Henhold til Fundats uden Konfirmation	180	3,67	9.685	3,23				
3) Deponeret i Henhold til Besty- relsens Ønske.....	65	1,33	4.205	1,40	404	8,24	34.360	11,45

følger derimod Legatkapitalerne med 8,24 pCt. og andre Kapitaler med 7,65 pCt.

Indenfor Arvemidlerne udgør de, der er baandlagt i Henhold til kgl. konfirmeret Testamente, den største Gruppe i kapitalmæssig Henseende, 22,48 pCt. af de samlede Kapitaler, men kun den næststørste i Kontoantal, 10,44 pCt., medens Kapitaler baandlagt af Hensyn til en paahvilende Rentenydelse er de fleste i Antal, 20,24 pCt., men kun den trediestørste i Beløb, 8,50 pCt. Den næststørste Gruppe er frie Arvemidler med 9,34 pCt. i Antal og 10,68 pCt. i Beløb. Indenfor Grupperne A. I a—c og A. II a—c i Specifikationstabellen A. Side 36, der tilsammen udgør 18,17 pCt. i Antal og 30,71 pCt. i Beløb af de samlede Kapitaler, er Baandlæggelserne for Hustruen og andre kvindelige Arvinger langt overvejende, idet deres Antal og Beløb er henholdsvis 13,46 pCt. og 22,82 pCt., eller i begge Henseender mere end dobbelt saa meget som Baandlæggelserne for mandlige Arvinger og Ægtemænd. Forsaa vidt angaar Gruppe A. II d. »Baandlagt til Rentenydelse for Livsarvinger, men saaledes, at Kapitalen tilhører disses Desendens« i denne Tabel, har det ikke været muligt at foretage nogen nøjagtig Deling mellem mandlige og kvindelige Kapitalejere.

Indenfor Gavemidlerne er den største Gruppe saavel i Antal som Beløb, som det fremgaar af Specifikationstabellen B. Side 37, baandlagt for Livsarvinger, idet den udgør henholdsvis 21,53 pCt. og 20,05 pCt. af de samlede Kapitaler. Heraf er i Antal de 15,78 pCt. og i Beløb de 13,66 pCt. baandlagt uden Rentenydelsesforbehold, medens henholdsvis de 2,92 pCt. og de 2,09 pCt. er baandlagt med Rentenydelsesforbehold for Giveren. Som Gaver fra én Ægtefælle til den anden bestyres i Antal kun 0,26 pCt. og i Beløb kun 0,46 pCt. af samtlige Kapitaler, og alle er baandlagt til Ejendom eller Rentenydelse for Hustruen.

Da Gavedispositionerne ofte kun lyder paa, at Kapitalen skal tilhøre Livsarvingerne uden Angivelse af disses Antal eller Køn, har det ikke været muligt, som for Arvemidlernes Vedkommende, at foretage nogen Deling mellem mandlige og kvindelige Kapitalere.

Af Legatkapitalerne, der er specificeret i Tabel C. Side 37, og som udgør 8,24 pCt. i Antal og 11,45 pCt. i Beløb af samtlige Kapitaler, er henholdsvis de 3,24 pCt. og de 6,82 pCt. baandlagt i Henhold til kgl. konfirmeret Fundats og henholdsvis de 3,67 pCt. og de 3,23 pCt. i Henhold til Fundats uden Konfirmation, medens 1,33 pCt. i Antal og 1,40 pCt. i Beløb kun forvaltes af Afdelingen i Henhold til Legatbestyrelsens Ønske.

Pr. 31. Marts 1944 var de forvaltede Kapitaler anbragt, som nedenstaaende Oversigt viser.

Danske Statsobligationer	Kr.	16,397,000
Nationalbank-, Tiendebank- o. Hypothekbankobl. »		3,171,000
Kommune- og Havneobligationer	»	1,163,000
Kreditforeningsobligationer	»	165,809,000
Hypothekforeningsobligationer	»	23,776,000
Partialobligationer	»	3,312,000
Danske Aktier i 351 Selskaber	»	38,656,000
Udenlandske Obligationer, optaget til	»	1,332,000
— Aktier, optaget til	»	698,000
986 private Pantebreve til Paalydende.....	»	28,249,000
Andre Aktiver	»	9,219,000
Kontant	»	8,243,000
Ialt	Kr.	300,025,000

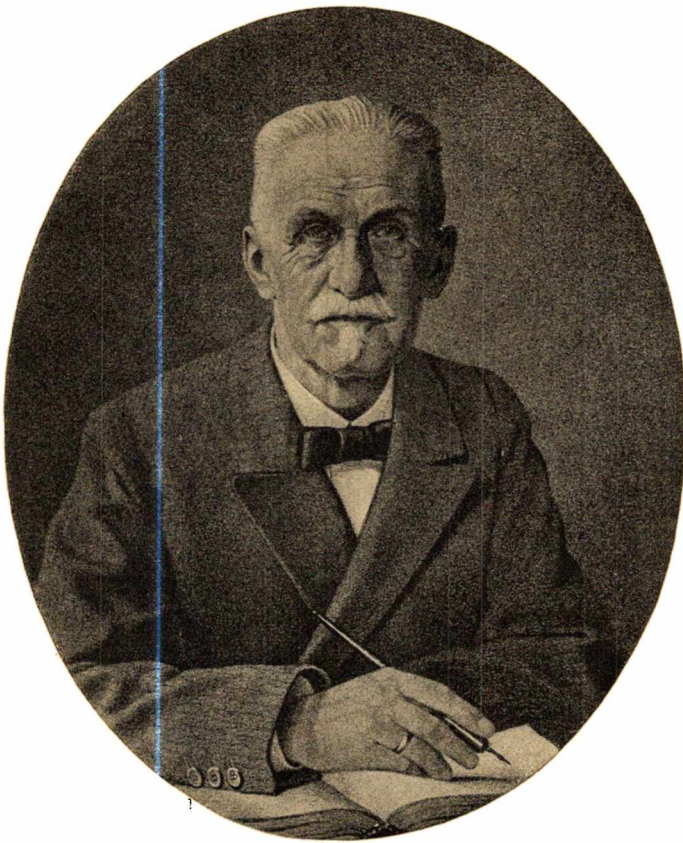
Kapitaler-
nes An-
bringelse

Det fremgaar heraf, at ca. 71 pCt. af Kapitalerne er anbragt i Obligationer, deraf ca. 55 pCt. i Kreditforeningsobligationer. Godt 9 pCt. er endvidere anbragt i private Pantebreve. Iøvrigt er de Forskydninger, der i de sidste 10 Aar er foregaaet i Anbringelserne yderst smaa. Beholdningen af Aktier er saaledes siden den 31. August 1931, da den sidste Opgørelse herover blev udarbejdet, kun steget fra ca. 9 pCt. til ca. 13 pCt. og de kontante Kapitaler med ca. $1\frac{1}{2}$ pCt. til ca. $2\frac{3}{4}$ pCt. af de samlede Kapitaler.

Drifts-
resultatet Ved et Tilbageblik over Forvaltningsafdelingens Virksomhed falder det naturligt at spørge, hvad den har betydet for Bikuben i økonomisk Henseende. Spørgsmaalet kan imidlertid ikke besvares nøjagtigt. Paa den ene Side har de gennem Aarene oppebaarene Indskrivnings- og Forvaltningsafgifter m. m., over hvilke der foran, Side 26 og Side 28, er givet en Oversigt, ganske vist ikke kunnet dække Afdelingens Administrationsudgifter, endsige yde noget Bidrag til Afdelingens Reserver, hvilket man oprindelig havde tænkt sig. De 2,5 Mill. Kr., der pr. 31. Marts 1944 udgjorde Forvaltningsafdelingens Grundfond, og som fortrinsvis dækker Afdelingens Forpligtelser, er saaledes udsondret fra Bikubens almindelige Reserver, der pr. denne Dato udgjorde yderligere over 60 Mill. Kr., og som iøvrigt, i det vanskeligt tænkelige Tilfælde at Grundfonden skulde vise sig utilstrækkelig, tjener til Sikkerhed ogsaa for Forvaltningsafdelingen.

Grund-
fonden Til Grundfonden hensattes samtidig med Afdelingens Start 250,000 Kr., der pr. 31. Marts 1923 forhøjedes til 1 Mill. Kr., pr. 31. Marts 1938 til 2 Mill. Kr. og pr. 31. Marts 1944 til sin nuværende Størrelse.

Den væsentligste Aarsag til, at Afdelingen først i de allersene-

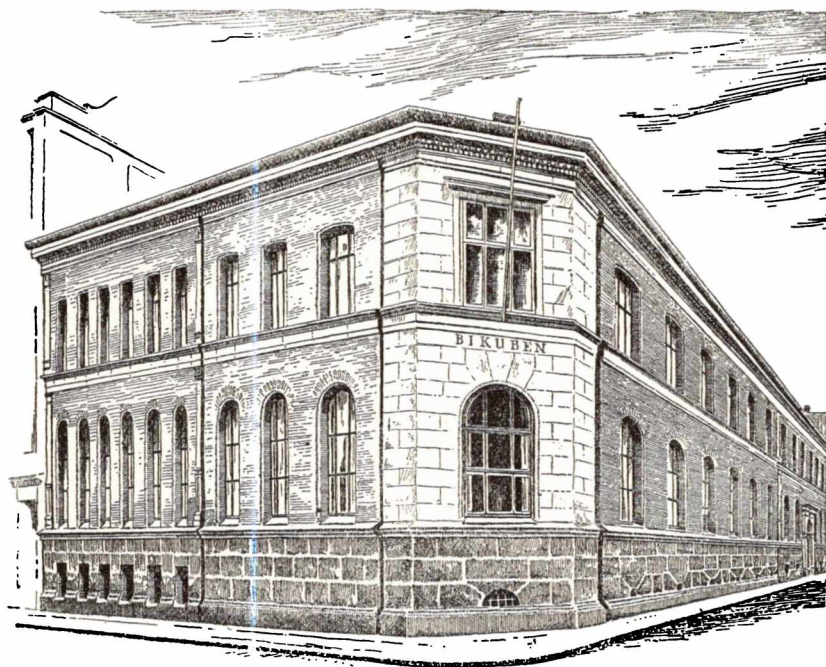
Direktør Sophus Bülow.

ste Aar saa nogenlunde har kunnet bære sig selv, maa dog søges i de ikke ubetydelige Nedsættelser af Forvaltningsafgifterne, der af forretningsmæssige Grunde fandt Sted fra Juni Termin 1913 og derefter fra den 1. Juni 1931. Ved den første af disse nedsattes Afgifterne, der oprindeligt udgjorde 4 pCt. af Udbyttet af Kapitaler paa indtil 25,000 Kr., 3 pCt. af Udbyttet af Kapitaler mellem 25,000 og 100,000 Kr. og 2 pCt. af Udbyttet af større Kapitaler, til 3 pCt., forsaavidt Kapitalen var under 100,000 Kr., 2 pCt. mellem 100,000 og 250,000 Kr. og $1\frac{1}{2}$ pCt. for Kapitaler over denne Størrelse. I 1931 ændredes dernæst disse Afgifter til de nugældende, 2 pCt. af Udbyttet af Kapitaler indtil 250,000 Kr. og $1\frac{1}{2}$ pCt. for Kapitaler over denne Størrelse. Indskrivnings- og Ombytningsafgifterne har derimod været uændrede siden 1894 bortset fra, at Indskrivningsafgiften for Legatkapitaler i 1913 blev nedsat fra 1 pCt. til 1 pro mille af det nominelle Beløb.

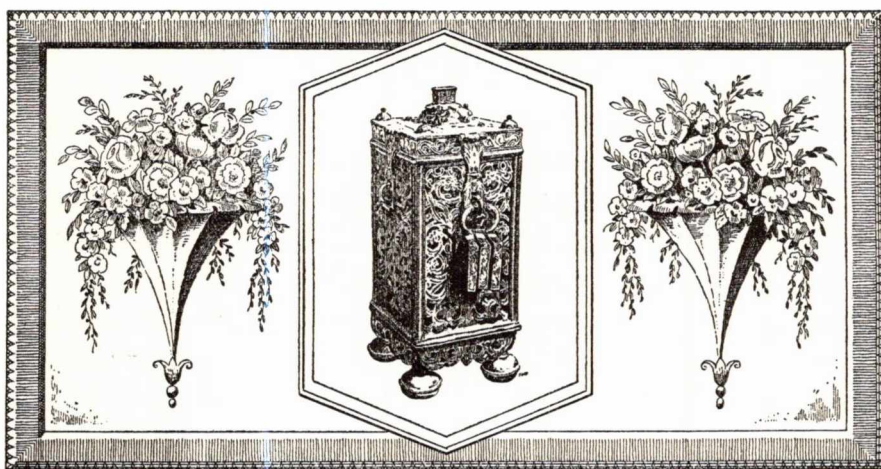
Forvaltningsafgifterne

Har Forvaltningsafdelingen saaledes ikke hidtil været nogen direkte Indtægtskilde for Bikuben, kan man paa den anden Side dog gaa ud fra, at den har tilført Bikubens Sparekasse en ikke ubetydelig Kundekreds til Gavn for Institutionen som Helhed.

Hvorledes dette nu end stiller sig, var Ønsket om større Indtægter ikke Hovedmotivet for Afdelingens Stiftere. For dem var det afgørende, at de, som P. G. C. Jensen udtrykte det i sin tidligere omtalte Skrivelse, havde »en stærk Tro til, at det skal kunne lykkes at faa noget godt og for vort Samfund gavnligt ud af en Forvaltningsafdeling i »Bikuben«, og den Vækst, Afdelingen har haft, synes at tyde paa, at denne Tro har været berettiget.

Bikubens Hovedafdeling, Silkegade 8.

OM BAANDLÆGGELSE

Baandlæggelse af Arve- og Gavemidler er en gammel Foreteelse Retskilder
i dansk Ret. Eksempler paa Dispositioner af denne Art kendes
saaledes fra Tiden flere Hundrede Aar forinden, § 28 i Arve-
forordningen af 21. Maj 1845 lovfæstede Adgangen til at baand-
lægge Børns Arvelodder efter Forældrene.

Gennem administrativ Bevillingspraksis, til Dels støttet paa
denne vor eneste Lovregel om Baandlæggelse og paa den ved
Retsplejelovens § 512 fastslaaede Regel om, at Udlæg ikke kan
gøres i saadant Gods, som ved Retshandler med Tredjemand eller
ved dennes Bestemmelser retsgyldig er unddraget Kreditorers
Fyldestgørelse samt gennem en Række Domstoleafgørelser, har
derefter i Tidernes Løb dannet sig de Retsregler, som nu udgør
Baandlæggelsesinstituttets Indhold, og for hvilke her nærmere
skal redegøres.

Betydning Først skal det dog ganske kort nævnes, hvad Baandlæggelse i
og Formaal Almindelighed betyder, og hvilke Formaal den tjener.

Egentlig At et Formuegode er baandlagt vil sige, at det er unddraget
 Baand- Ejerens frie Dispositionsret, saaledes at han er afskaaret fra ved
 læggelse Retshandler i levende Live at raade derover, saalænge Baand-
 læggelsen varer. I Konsekvens heraf vil Ejerens Kreditorer in-
 denfor det samme Tidsrum være afskaaret fra at skaffe sig Sik-
 kerhed endsige Fyldestgørelse i det baandlagte Formuegode.

Dettes Afkastning, Renter og andet Udbytte, vil derimod som
 oftest blive udbetalt Ejeren og vil frit kunne forbruges af ham,
 idet hans uforstyrrede Indtægtsnydelse, jævnsides med Bevarel-
 sen af Formuegodets Substans, normalt er Baandlæggelsens vig-
 tigste Formaal.

Ligeledes vil Ejeren uhindret kunne testere over Formuegodet
 paa samme Maade som over sine øvrige Efterladenskaber.

Uegentlig Baandlæggelse i egentlig Forstand foreligger derimod ikke i
 Baand- de Tilfælde, i hvilke det eneste Formaal med at baandlægge er
 læggelse Sikring af Indtægtsnydelsen af det baandlagte Formuegode for
 en anden end dettes Ejer.

Ejeren vil i disse Tilfælde, som Regel ogsaa forinden Indtægts-
 nydelsen og dermed Baandlæggelsen er ophørt, kunne raade over
 Formuegodet, ligesom hans Kreditorer vil kunne søge Fyldest-
 gørelse deri, alt dog selvfølgelig med Respekt af Indtægtsnydel-
 sen. Der er saaledes her ikke Tale om en fuldstændig Raadigheds-
 berøvelse, men kun om en Raadighedsbegrænsning i det Omfang,
 Indtægtsnydelsens Opretholdelse nødvendiggør det, en Begræns-
 ning, som Ejerens Testationsret med Hensyn til det baandlagte
 selvsagt ogsaa er undergivet.

Disse Baandlæggelsens Retsvirkninger, der som bemærket kun

er omtalt i Almindelighed, og som nedenfor vil blive nærmere uddybet, kan ved den baandlæggende Dispositions Forudsætninger eller udtrykkelige Bestemmelser være undergivet Afvigelser i mangfoldige Henseender.

Det er en Hovedregel i dansk Ret, at man ikke kan baandlægge for sig selv, saaledes at man bevarer Ejendomsretten over det baandlagte, og saaledes at dette samtidig unddrages Kreditorernes Retsforfølgning. Man kan saaledes ikke ved at indsætte sine Penge paa en Sparekassebog eller ved at overlevere sine Værdipapirer til en anden Persons eller en Institutions Forvaltning med den Vedtegning, at de ikke skal kunne hæves eller udleveres, saalænge man lever eller før et tidligere, nærmere angivet, Tidspunkt, f. Eks. ved Opnaaelsen af 65 Aars Alderen, udelukke sine Kreditorer, nuværende saalidt som fremtidige, fra at søge Fyldestgørelse deri. Rent bortset fra, om et af Ejeren selv fremsat Ønske om en Vedtegning af saadant Indhold vil blive imødekommet, hvad det dog næppe vil, kan han som Ejer naarsomhelst forlange Vedtegningen ændret eller udslettet. Den binder ham ikke og følgelig heller ikke hans Kreditorer.

Hvilke
Baand-
læggelses-
former er
ugyldige.
Selvbaand-
læggelse

Gyldig Bestemmelse om Baandlæggelse i egentlig Forstand, d. v. s. med de Retsvirkninger, der er knyttet til den første af de to foran omtalte Baandlæggelsesformer, kan herefter i Almindelighed kun træffes for en anden end den, der paa det paagældende Tidspunkt er Ejer af det Formuegode, som baandlægges, og kun i Forbindelse med en Bestemmelse om samtidig eller senere stedfindende Overførsel af Ejendomsretten til denne anden.

Betingel-
serne for
gyldig
Baand-
læggelse

Dette indbefatter, at en Baandlæggelse, om hvilken der af Giveren med Gavemodtagerens Tiltrædelse først træffes Bestem-

Baandlæg- melse, efter at Gaveoverdragelsen har fundet Sted, er ugyldig.
 gelse efter Da Ejendomsretten er overgaaet til Gavemodtageren, har alene
 Gaveover- hans Vilje i saa Henseende retlig Betydning, og der vil derfor
 dragelsen foreligge en ren Selvbaandlæggelse.

Mere tvivlsomt stiller Forholdet sig, saafremt Gaveoverdragelsen ikke finder Sted samtidig med Gaveløftets Afgivelse, og Giveren i det mellemliggende Tidsrum beslutter sig til Baandlæggelse af Gaven. En saadan Ændring af Gaveløftet kan selvsagt kun gennemføres med Gavemodtagerens Billigelse. Paa den anden Side synes hans Samtykke til Baandlæggelse i dette Tilfælde, i hvert Fald saafremt han ikke ved Gaveløftet har erhvervet Ret til et bestemt Formuegode, at være af en anden Karakter end i det førstnævnte. Da Gavemodtageren endnu ikke er blevet Ejer, kan hans Samtykke ikke være den Viljeserklæring, der etablerer Baandlæggelsen. Dertil er Giverens (Ejerens) Erklæring nødvendig. En Baandlæggelsesdisposition gennemført under saadanne Omstændigheder kan saaledes næppe sidestilles med en ugyldig Selvbaandlæggelse. Snarere synes den at frembyde væsentlige Lighedspunkter med de Tilfælde, i hvilke Baandlæggelse kan finde Sted i Henhold til Bestemmelse i et med Formmangel behæftet Testamente, hvis Gennemførelse er afhængig af, at dets Rigtighed erkendes af alle Vedkommende, altsaa efter Omstændighederne ogsaa af den Arving, for hvem Baandlæggelse er anordnet. Det er derfor et Spørgsmaal, om den ikke maa anerkendes som gyldig, omend i noget begrænset Omfang, idet den under alle Omstændigheder maa antages at være virkningsløs overfor de af Gavemodtagerens Kreditorer, hvis Krav er opstaaet inden Baandlæggelsen, og for hvem Gaveløftet derfor maatte have skabt nogen Rettighed.

En lignende begrænset Virkning maa antagelig tilkomme en Baandlæggelse, der i Henhold til et af Giveren ved Gaveløftets Afgivelse eller ved Gavens Fuldbyrdelse derom taget Forbehold gennemføres paa et senere Tidspunkt. Ogsaa om en saadan Baandlæggelse maa det gælde, at den er uden Betydning overfor Kreditorkrav fra Tiden forinden dens Etablering, hvilket iøvrigt staar i nøje Samklang med, at der indtil da ikke har været nogen Indskrænkning i Ejerens Raadighedsbeføjelser.

Baandlæggelse i H. t. Forbehold fra Giveren

Det er ikke i Strid med Reglen om Selvbaandlæggelsens Ugyl- dighed, at en Person i Forbindelse med en Gavedisposition for- beholder sig selv Indtægtsnydelsen af Gaven for en vis Tid, eller saalænge han lever. Ganske vist gennemfører han paa denne Maade en Slags Baandlæggelse for sig selv, men da dette sker paa Bekostning af, at han samtidig fraskriver sig Ejendomsretten til og derved Raadigheden over det paagældende Formuegode, kan Dispositionen ikke anfægtes af hans fremtidige Kreditorer, og af hans nuværende kun forsaavidt han er eller ved den gør sig insolvent.

Giverens Forbehold af Rente-nydelsen

Derimod er der ved forskellige Aftaler, hovedsagelig af forsør- gelsesmæssig Karakter, gjort positive Undtagelser fra denne Re- gel, Undtagelser, der skyldes særlige Hensyn, og som hviler paa særlige Lovregler, navnlig § 116, smh. med § 117 og § 123 i For- sikringsaftaleloven af 15. April 1930 og § 18 i Loven om Tilsyn med Pensionskasser af 11. Maj 1935, jfr. Lov af 15. Marts 1939.

Forsørgel- sesaftaler

Det stiller sig ikke helt sikkert, hvor langt disse Undtagelser, der har Henblik paa gensidig bebyrdende Aftaler, fører. Forsik- ringsaftalelovens Regler, der fra Kreditorforfølgning undtager Forsikringstagerens og den begunstigedes Ret, endog uden at

Forsikrings- aftaler

Pensions-
aftaler disse samtidig berøves enhver Raaden over denne Ret, omfatter kun Aftaler med Forsikringsvirksomheder, medens Loven om Tilsyn med Pensionskasser jævnsides med Kreditorbeskyttelsen fratager Medlemmer og Personer, der oppebærer Pension fra en Pensionskasse, enhver Raaden over de dem tilkommende Beløb, herunder de Beløb, som et Medlem har Krav paa ved sin Udtreden af Kassen. Begrundelsen for disse særlige Bestemmelser gør det imidlertid rimeligt og naturligt at lade lignende Regler være gældende ved andre Pensionsaftaler, selv om de ikke direkte henhører under Pensionskasselovens Omraade, hvilket da ogsaa er antaget i Praxis, jfr. saaledes Østre Landsrets Dom i U. f. R. 1941, S. 457. Dette maa f. Eks. gælde Aftaler mellem en Arbejdsgiver og en Funktionær om, at der i Pensioneringsøjemed fra begges Side foretages periodiske Indskud paa en Sparekassekonto, der skal lyde paa Funktionærens Navn, men først skal kunne hæves af ham ved Opnaaelse af en nærmere fastsat højere Alder eller ved Tjenestens Ophør forinden paa Grund af Død eller af anden utilregnelig Aarsag. Ogsaa i saadanne Tilfælde maa en Vedtagelse om, at Midlerne, indtil Udbetaling sker i Henhold til Aftalen, skal være unddraget Funktionærens Raadighed og Retsforfølgning fra hans Kreditorers Side, gyldigt kunne omfatte Funktionærens egne Indskud, i hvert Fald under Forudsætning af, at disses Størrelse ikke er urimelig i Forhold til Arbejdsgiverens.

Andre
Forsørgelses-
saftaler Videregaaende Aftaler vil derimod vanskeligt, selv om de udelukkende er af forsørgelsesmæssigt Indhold, kunne medføre Etablering af en gyldig Baandlæggelse. Tænker man sig, at et Firma, hvis Forretningsfører er afgaaet ved Døden efterladende

sig Enke og uforsørgede Børn, uden at der paahviler Firmaet nogen kontraktlig Forpligtelse hertil, tilsiger Enken en aarlig Understøttelse mod, at Enken, der hensidder i uskiftet Bo, uigenkaldeligt forpligter sig til at baandlægge de i Boet værende Værdipapirer og Kontanter, vil en Baandlæggelse i Henhold til en saadan Aftale næppe være gyldig. Saafremt Firmaets Interesse i Aftalen alene ligger deri, at den tilsagte Understøttelse kun i Forbindelse med Afkastningen af den Formue, der baandlægges, tilsikrer Familien et passende Underhold, vil der i Tilfælde af, at Enken senere paa Trods af Uigenkaldeligheden tilsidesætter Aftalen, næppe tilkomme Firmaet andet Krav end Kravet paa Erstatning for de alt udbetalte Understøttelser, ligesom dets Pligt til at udrede fremtidige Understøttelser selvfølgelig vil bortfalde. Betyder dette, at Uigenkaldeligheden for saa vidt er uden Betydning, som Enken naarsomhelst, uden andre Følger end de omtalte, kan ophæve Baandlæggelsen, maa denne antages at være ugyldig, hvad den sikkert ogsaa er. I Betragtning af Aftalens Art, og af at der ikke søges gennemført noget uberettiget Kreditorly, kan dette Resultat maaske synes utilfredsstillende, men af Hensyn til Faren for Omgaaelser og Misbrug maa det sikkert fastholdes, at Baandlæggelse i Henhold til en Forsørgelsesaftale kun kan omfatte de direkte af Aftalen flydende Rettigheder.

Bortset fra de ovenfor nævnte Undtagelser, der altsaa er dikterede af særlige Hensyn, følger det imidlertid af Hovedreglen om Selvbaandlæggelsens Ugyldighed, at Baandlæggelse ikke kan gennemføres som Led i en gensidig bebyrdende Retshandel, medmindre der er et saadant Misforhold mellem Ydelserne, at den

Gensidigt
bebyrdende
Aftaler

faktisk maa betragtes som en Gavedisposition fra den baandlæggende Parts Side.

Medens dette Spørgsmaal tidligere har været omdiskuteret, hersker der i Teorien nu almindelig Enighed herom, idet det maa være udelukket, at en Person mod Vederlag kan skaffe sig den Kreditorbeskyttelse eller de eventuelle andre Fordele, som han er afskaaret fra at skabe sig gennem en Selvbaandlæggelse. En af Køberen som Led i en Ejendomshandel fremkaldt Bestemmelse om, at den Ejendom, han erhverver, skal være baandlagt for ham, er altsaa ligesaa lidt gyldig som en af ham selv til egen Fordel foretaget Baandlæggelse af et til Købesummen svarende Beløb. Ej heller vil en Bestemmelse i et Aktieselskabs Love om, at uoverdragelige Aktier heller ikke kan være Genstand for Kreditorers Retsforfølgning, have nogen Betydning i Forhold til den, der ved Selskabets Stiftelse mod Vederlag erhverver Aktier i Selskabet.

Baandlæg- Normalt kan gyldig Baandlæggelse saaledes kun stiftes ved en
gelse kun
af Gave
eller Arv
eensidig Disposition, enten en Gavedisposition eller en testamen-
tarisk Disposition, alt efter som Baandlæggelsen skal være virk-
som allerede i Baandlæggerens levende Live eller først efter hans
Død.

I H. t. Sepa- Antagelig som en Analogi af de undertiden stedfindende Baand-
rations og læggelser for Enker af Boes- og Arvelodden finder der dog yder-
Skilsmisse-
vilkaar
ligere i Praksis ikke helt sjældent Baandlæggelse Sted for Hu-
struen i Henhold til vedtagne Separations- og Skilsmissevilkaar.
Om en saadan Baandlæggelses Gyldighed, der saavidt vides al-
drig har været forelagt Domstolene til Prøvelse, og om hvilken
Meningerne er delte, vil nedenfor blive gjort nogle Bemærkninger.

Enhver, der som myndig (21 Aar) kan træffe en Gavedisposition, kan ogsaa bestemme, at, og paa hvilke nærmere Vilkaar, det bortgivne Formuegode skal baandlægges. Med Hensyn til Baandlæggelsesvilkaarene maa dog gælde visse selvfølgeligelige Begrænsninger, hvorom henvises til det S. 57 anførte. For umyndige paa Grund af Alder og umyndiggjorte kan Bestemmelsen træffes af Værgen, eventuelt med Myndlingens Tiltrædelse, men i Henhold til § 15 i Bekendtgørelsen angaaende Værgens Beføjelser og Pligter af 12. Marts 1930 kræver Værgens Gavedispositioner Overøvrighedens Samtykke, medmindre det drejer sig om ubetydelige Værdier. Ifølge § 52 i Loven om Ægteskabets Retsvirkninger af 18. Marts 1925 maa endvidere Gavedispositioner vedrørende en umyndiggjort Ægtefælles Bodel kunne træffes af den anden Ægtefælle og Værgen i Forening, eventuelt med den umyndiges Tiltrædelse, uden at Overøvrighedens Samtykke er fornødent.

Baand-
læggelse
ved Gave

Værgens
Beføjelser

Endelig er Gaver mellem Ægtefæller, forsaavidt de overstiger Halvdelen af Overskudet af en Ægtefælles Indtægter i Løbet af et Kalenderaar, kun gyldige, naar de sker ved Ægtepagt, og denne godkendes af Justitsministeriet eller af Overøvrigheden.

Mellem
Ægtefæller

Til Gavedispositioner over baandlagte Midler vil i hvert Fald Justitsministeriets Tilladelse eller Tiltrædelse være nødvendig, selv om Gaven stadig skal være baandlagt, og selv om Giveren forbeholder sig fortsat Rentenydelse.

Gaver af
baandlagte
Midler

Baandlæggelse i Forbindelse med en Gavedisposition kan bestemmes for en juridisk Person, f. Eks. et Legat, og iøvrigt uden Hensyn til Slægtskab eller Familieskab for enhver, Voksen eller Barn, navngivet eller ikke, ja endog for ufødte, f. Eks. for en Persons Livsarvinger uden nærmere Angivelse af, hvem disse er. Dog vil Baandlæggelse for Manden af en af Hustruen ved Ægte-

For hvem
kan Baand-
læggelse ved
Gave be-
stemmes

pagt overdraget Gave kun undtagelsesvis kunne gennemføres, idet Ægtepagtens Gyldighed, som før nævnt, forudsætter Justitsministeriets Godkendelse, og denne ikke vil kunne paaregnes i et saadant Tilfælde uden en meget nøje Motivering af, hvorledes Gavedispositionen kan være stemmende med Hustruens Interesser.

Derimod kan Baandlæggelse for Manden uden Hindring etableres ved Ægtepagt, naar Gavedispositionen træffes i Forlovelseshetiden, men saaledes, at Gaven først skal tilfalde ham ved Ægteskabets Indgaaelse, jfr. § 30 i Loven om Ægteskabets Retsvirkninger.

Formfor-
skrifter.
Gavemod-
tagerens
Tiltrædelse

Bortset fra disse særlige Tilfælde er Baandlæggelsesbestemmelserne ligesaavel som Gavedispositionens Gyldighed uafhængig af Formforskrifters Iagttagelse. Gavebrev behøver saaledes ikke at oprettes, og Gavemodtagerens Tiltrædelse er ikke nødvendig, medmindre det drejer sig om Baandlæggelse af Arveforskud, der maaske ovenikøbet kan komme til at berøre Gavemodtagerens Tvangsarv. Det er i og for sig tilstrækkeligt, at Gavemodtageren eller den, der optræder paa hans Vegne, faar Underretning om Dispositionen, og at Gaven overleveres til den Tredjemand eller Institution, der skal administrere den i Baandlæggelsesperioden, med Tilkendegivelse af Baandlæggelsesbetingelserne.

Oprettelse af Gavebrev stilles dog som Betingelse for saadanne Midlers Modtagelse til Administration i Overformynderiet, der tillige forlanger Gavemodtagerens (Værgens) Tiltrædelse, medmindre Giveren afgiver Erklæring om, at han ikke ensidigt kan tilbagekalde Gaven. Derimod lader Bikubens Forvaltningsafdeling sig nøje med en af Giveren eller hans Befuldmægtigede underskrevet Indleveringsbegæring (Bilag VII), der indeholder de Be-

tingelser, hvorunder Baandlæggelsen finder Sted, og som kun i det ovennævnte Tilfælde, hvor det drejer sig om Arveforskud, skal tiltrædes af Gavemodtageren, forsaavidt Arveforskudsbevis ikke samtidig er udstedt. Denne Forskellighed i Forretningsgangen, der altsaa ikke vedrører Dispositionens Gyldighed, beror paa den særlige Bestemmelse i Forvaltningsafdelingens Vedtægter, som er omtalt nærmere under Afsnittet om Forvaltningsafdelingens Forretningsgang Side 183.

Baandlæggelsesbestemmelsens Indhold, der selvsagt ikke maa stride mod Lov og Ærbarhed, og som maa være praktisk gennemførligt, staar det iøvrigt Giveren frit for at udforme paa den Maade, han nu maatte finde det stemmende med sine Ønsker og Interesser.

Baand-
læggelsens
Indhold

Med Hensyn til Kapitalen kan han bestemme, af hvilken Institution eller Person den skal administreres, derunder ogsaa, saafremt Gavemodtageren er umyndig, at den skal bestyres andetsteds end i Overformynderiet, hvortil de Umyndige tilhørende Midler skal indleveres, naar andet ikke er udtrykkeligt bestemt. I Praksis er det ligeledes antaget, at Giveren kan udpege en særlig Værge til at bestyre Gaven, hvilket, naar denne er baandlagt, formentlig vil sige til at træffe Bestemmelse om Anbringelse indenfor de af Giveren angivne Rammer, kvittere for Renter o. lign.

Giveren kan
bestemme
Bestyrelses-
sted og for
umyndig
Værge

Giveren kan endvidere fastsætte, i hvilke Aktiver, fast Ejendom, Statsobligationer, Kreditt eller Hypothekforeningsobligationer, private Pantebreve eller Aktier, Anbringelse til enhver Tid skal kunne ske.

Anbringel-
sesmaaden

Baandlæggelsesperiodens Varighed afgøres af ham, om den skal udstrækkes, saalænge Gavemodtageren lever, eller kun til han

Baand-
læggelsens
Varighed

opnaar en vis Alder, f. Eks. 25 eller 50 Aar, eller til han indgaar Ægteskab. Det er en naturlig Følge heraf, at der i Gavedispositionen ogsaa kan aabnes Mulighed for Frigivelse af hele Kapitalen eller Dele af den i nærmere angivet Øjemed, saaledes til Uddannelse, Erhvervelse af en Virksomhed, Afholdelse af Udgifter i Anledning af alvorlig Sygdom eller lign., og saadanne Udbetalinger kan betinges af, at de anbefales af Giveren selv eller efter hans Død af Personer, der har staaet ham nær og er bekendt med Forholdene.

Særeje. Udtrykkelig Bestemmelse nødvendig

Giveren kan dernæst gøre enten Gavens Substans alene eller tillige Indtægterne heraf til Særeje for Gavemodtageren. Det maa herved bemærkes, at selve Baandlæggelsen ikke betyder, at Gaven bliver Særeje for Gavemodtageren, og at Indtægt af Særeje i Henhold til § 21, sidste Pkt., i Loven om Ægteskabets Retsvirkninger er Fælleseje, medmindre andet gyldigt er bestemt. Det er saaledes nødvendigt, at udtrykkelig Bestemmelse ogsaa i saa Henseende træffes, saafremt tillige Indtægterne skal være Særeje.

Afvigelse fra de almindelige Arvegangsregler

Endelig kan Giveren bestemme, at Gaven ved Gavemodtagerens Død ikke skal falde i Arv efter de sædvanlige Regler, men skal tilfalde af ham selv indsatte Personer, f. Eks. Gavemodtagerens Livsarvinger, Søkende eller andre.

Men der er i denne Forbindelse Grund til stærkt at understrege, at Bestemmelser om Fravigelse af de almindelige Arvegangsregler, hvad enten de optages i Gavebrev eller Testamente, bør overvejes meget nøje, inden de træffes, idet deres Formulering kan have en afgørende Indflydelse paa Gavemodtagerens (Arvingens) Retsstilling.

Det er nemlig i dansk Ret antaget som en almindelig gældende Regel, at den, der kun oppebærer Indtægten af en Kapital, men

som hverken kan raade over Kapitalen i levende Live eller ved Testamente, ikke anses som Ejer, men kun som Rentenyder, og det medfører ingen Ændring heri, at der er tillagt den paagældende Ret til Supplering af Renteindtægten ved mindre periodiske Udbetalinger af Kapitalen, eller at der er givet ham en vis begrænset Testationsret. Kun hvor det drejer sig om Baandlæggelse af en fast Ejendom, og hvor det paa det Tidspunkt, da Indtægtsnydelsen begynder, er usikkert, hvem Ejendomsretten efter dennes Ophør skal tilfalde, kan det af Legitimationshensyn være nødvendigt at betragte den i første Række indsatte som Ejer med en begrænset Ejendomsret.

Da det er sjældent, at det i Gavedispositionen udtrykkeligt siges, om der tilkommer Gavemodtageren Testationsret eller ikke, maa dette normalt afgøres ved Fortolkning, og da der gennem Domstolepraksis er fastslaaet en ganske ensartet Forstaaelse af de sproglige Betegnelser, der er Udtryk for en tilsigtet Begrænsning af denne Ret, er det ingenlunde ligegyldigt, hvorledes Ordvalget er. Saaledes maa Bestemmelsen om, at Gaven ved Gavemodtagerens Død skal tilfalde hans »Børn og andre rette Arvinger«, »Arvinger efter Loven« eller »legale Arvinger« forstaas paa en saadan Maade, at de betager ham Testationsretten. Har Giveren indsat »Børn eller andre Livsarvinger«, antages Gavemodtageren derimod at have bevaret Testationsretten, forsaavidt saadanne ikke efterlades, og er »lovlige Arvinger« indsat, er hans Testationsret fri, idet dette Udtryk antages at omfatte saavel legale som testamentariske Arvinger.

Dispositionens
Ordvalg
afgørende
for den be-
gunstigedes
Stilling

For Gavemodtageren har det selvfølgelig den største Betydning, at hans Retsstilling er tilstrækkelig tydelig fastslaaet. Kan han paa Grund af de valgte Udtryk, hvis Konsekvens maaske ikke

har staaet Giveren klart, ikke anses som Ejer, rejser der sig Spørgsmaal, om han paa egen Haand kan træffe Bestemmelser om Anbringelse og Salg af baandlagte Effekter, og han vil i Reglen ikke kunne faa nogen Del af det baandlagte frigjort, selv om han maatte befinde sig i den yderste Nød. Men ogsaa for den efterlevende Ægtefælle spiller Ejerforholdets Præcisering en betydelig Rolle, thi heraf afhænger det, om denne ved Gavemodtagerens Død faar Andel i Kapitalen eller ikke.

Er det paa den anden Side Giverens (Arveladerens) bestemte Ønske, at Gaven (Arven) efter den først indsattes Død ubeskaaret skal tilfalde en eller flere nærmere angivne Personer, kan dette ikke opfyldes, medmindre Testationsret, saavel som Raadigheden i levende Live, udelukkes. Ellers vil den senere indsatte kun faa, hvad der i den først indsattes Bo levnes af hans Kreditorer.

Giveren kan
træffe Be-
stemmelser
m. H. t.
Renternes
Udbetaling
m. m.

Med Hensyn til at træffe Bestemmelse om, hvorledes der skal forholdes med Indtægterne af Gaven, har Giveren ligeledes vidt Raaderum. Han kan, som før omtalt, forbeholde sig selv Indtægtsnydelsen, eventuelt for hele sin Levetid, og han kan bestemme, at Indtægtsnydelsen, inden den tilfalder Gavemodtageren, i et nærmere angivet Tidsrum, eventuelt for Livstid, skal tilfalde en eller flere andre Personer enten samtidig i et fastsat Forhold eller i nærmere fastsat Rækkefølge. Maatte han ønske dét, kan han foreskrive, at Renten vil være at tillægge Kapitalen, indtil denne har naaet en vis Størrelse, eller indtil Gavemodtageren har opnaaet en vis Alder. Endvidere kan Giveren for Renternes Udbetaling fastsætte Regler, der gaar ud paa at sikre uforfaldne Indtægter mod Dispositioner fra Nyderens Side eller mod

dennes Kreditorers Retsforfølgning, f. Eks. at Renten kun kan hæves mod egenhændig Kvittering eller mod Fuldmagt kun gældende for een Termin og udstedt efter den nærmest forudgaaende Termin o. lign.

Det er tidligere berørt, at der ofte ikke er Tale om en egentlig Baandlæggelse i de lige omtalte Tilfælde, i hvilke Indtægtsnydelser er tillagt en eller flere andre Personer end Gavemodtageren, eller i de Tilfælde, i hvilke han ikke kan anses som Ejer, fordi saavel Raadigheden i levende Live som Testationsretten er betaget ham. Ogsaa i saadanne Tilfælde kan imidlertid en egentlig Baandlæggelse med en saadans Retsvirkninger etableres ved, at Giveren bestemmer, at Gaven, saalænge Rentenydelse bestaar, skal være unddraget Kapitalejerens Dispositioner i levende Live og Retsforfølgning fra hans Kreditorers Side. Da Kapitalejerens Dispositioner over en med Rentenydelse belagt Kapital eller Rets skridt mod denne, selv om de ikke kan bringe Rentenydelsen i Fare, dog kan virke særdeles stødende og i visse Tilfælde direkte generende for Rentenyderen, vil en Bestemmelse af denne Art som Regel være anbefalelsesværdig.

Egentlig Baandlæggelse m. H. t. Rentenydelseskapitaler bør foretrækkes

Forinden Spørgsmaalet om Baandlæggelse i Henhold til en Gavedisposition forlades, skal for Fuldstændigheds Skyld kort omtales Muligheden for herigennem at baandlægge Ejendele, saaledes at de gennem Generationer udelukkende skal tjene til For del for enkelte eller samtlige Medlemmer af en bestemt Slægt eller Familie.

Baandlæggelse for flere Generationer

Reglen i Grundlovens § 91 udelukker Oprettelse af Fideikom misgods, og dette antages at omfatte saavel Land som Byejen domme. Derimod er der i og for sig intet til Hinder for, at der ved en Gavedisposition kan etableres et Pengefideikommis. Rets

Grundlovens § 91

ordenens Uvilje mod langvarige Baandlæggelser af denne Art har imidlertid fundet Udtryk i saadanne Afgifts- og Skattebestemmelser, at Stiftelsen af egentlige Pengefideikommisser slet ikke eller kun yderst sjældent forekommer. I det Udkast til en ny Arvelov, som i 1941 fremsattes af den i Henhold til kgl. Resolution af 13. Maj 1936 nedsatte Kommission, forbydes de da ogsaa ganske, jfr. Udkastets §§ 87 og 113, der udelukker, at Ejendele ved Testamente eller Gave tillægges flere ved Testators Død eller paa Gavens Tidspunkt ufødte Personer efter hinanden.

**Familie-
legater** Anderledes stiller det sig, hvor en Person skænker en Del af sin Formue til et Legat, til hvis Renter Medlemmerne af hans Slægt eller Familie skal være fortrinsberettigede. En Fordeling af Legatets Indtægter mellem f. Eks. samtlige Giverens til enhver Tid eksisterende Efterkommere vil dog altid være uheldig. Dels vil de enkelte Legatportioner gennem Tiderne normalt blive saa smaa, at de bliver betydningsløse, og dels kan det være forbundet med uovervindelige Vanskeligheder at komme i Forbindelse med samtlige berettigede. Legatets Bestyrelse bør derfor have Beføjelse til efter Skøn at fordele Legatportionerne indenfor Kredsen af de berettigede.

**Baand-
læggelse ved
Testamente.** For at en gyldig Bestemmelse om Baandlæggelse kan træffes ved Testamente, kræves først og fremmest Testamentshabilitet, d. v. s., at Testator skal være fyldt 18 Aar, ved sin Fornufts fulde Brug og ikke umyndiggjort. Testamente oprettet af en Person, **Habilitets-
betingel-
serne** der er umyndiggjort af en Grund, der ikke udelukker, at han har Fornuftens fulde Brug, kan dog opnaa Gyldighed ved at blive forsynet med kgl. Konfirmation. Ifølge en før Grundloven gældende Praksis kan ligeledes et Testamente oprettet af en Person

mellem 15 og 18 Aar blive gyldigt ved en kgl. Konfirmation, der kun meddeles, saafremt Testator afgaar ved Døden forinden det sidstnævnte Tidspunkt. Et af en umyndig oprettet Testamente behøver ikke at være tiltraadt af Værgen.

Fremdeles er Testamentets Gyldighed, i Modsætning til Gaveretshandelens, betinget af Opfyldelsen af visse Formforskrifter. Bortset fra et enkelt Undtagelsestilfælde skal det være oprettet for Notarius eller for to særlig i dette Øjemed tilkaldte Vidner, der ikke blot ved Paategning paa Testamentet skal attestere, at Testator ved Underskriften var sin Fornuft fuldkommen mægtig, men som ogsaa *begge* efter hans Død under Ed skal kunne bekræfte dette.

Testamen-
tets Form

Iagttagelsen af disse Former er dog ingen absolut Gyldighedsbetingelse. Testamentets Bestemmelser maa ligefuldt respekteres, forsaavidt dets Rigtighed anerkendes af alle »Vedkommende«, hvorved forstaas de Arvinger (evt. deres Konkursboer), der ved Anerkendelsen vil miste eller maa taale Beskæring af deres Arvelodder, herunder ogsaa af den Arving, for hvem en Baandlæggelse er anordnet. Baandlæggelsesbestemmelsens Gennemførlighed er altsaa i saadanne Tilfælde afhængig af Arvingens Stilling. Bestrider han, at Testamentet er Udtryk for Testators sidste Vilje, kan Baandlæggelse ikke ske. Men anerkender han Testamentet, er det retskraftigt, og der er intet til Hinder for, at det, hvis Tvangsarvereglerne gør det nødvendigt, forsynes med kgl. Konfirmation, der endog i enkelte Tilfælde er meddelt paa Baandlæggelsesbestemmelser indeholdt i Testators uunderskrevne, af Arvingerne anerkendte, Notater.

Testa-
ments-
formens
Betydning

Baandlæg-
gelse med
Arvingens
Tiltrædelse

Det er iøvrigt ikke nødvendigt, at Bestemmelse om Baandlæggelse altid træffes af Testator selv. Efter hvad det i Praksis er

Arveladeren almindeligt antaget, kan han i Testamentet bemyndige en anden, navnlig den efterlevende Ægtefælle, og muligt ogsaa en Slægtning eller Exekutor, hertil saavel som til, hvis Forholdene taler derfor, at ophæve en i Testamentet indeholdt Baandlæggelsesbestemmelse. Bemyndigelse i saa Henseende formenes ogsaa at foreligge, naar der i Testamentet er givet den længstlevende Ægtefælle Adgang til ogsaa med Hensyn til Arven efter førstafdøde at foretage de Ændringer, der maatte findes paakrævede eller ønskelige, og det, selvom det oprindelige Testamente slet ikke omtaler Baandlæggelse. At en efterlevende Ægtefælle eller en Arving dog ikke kan bemyndiges til at anordne eller ophæve Baandlæggelse af sin egen Arv, er en naturlig Følge af Selvbaandlæggelsens Ugyldighed.

Arv efter den først-
afdøde Ægtefælle.
Kun Baand-
læggelse ved
Arveforskud

Foreligger der ikke nogen Bemyndigelse for den længstlevende Ægtefælle til at baandlægge Arven efter førstafdøde, kan dette ikke gennemføres ved den længstlevendes *testamentariske* Bestemmelse. Da imidlertid Faderen i Medfør af Arveforordningens § 10 kan give Arveforskud, der skal komme til Afkortning saavel i Fædrenes som i Mødrenes Arven, og da den samme Ret i Henshold til Forordningens § 12 antages at tilkomme Moderen, der hensidder i uskiftet Bo, vil en Baandlæggelse af Arven efter den førstafdøde Ægtefælle kunne gennemføres i Forbindelse med Ydelsen af Arveforskud. Til en saadan Ordning vil Arvingens Tiltrædelse være nødvendig.

Gyldigheden
af Særejebe-
stemmelse

I Forbindelse hermed rejser det Spørgsmaal sig, om et saaledes ydet Arveforskud tillige kan gøres til Særeje for Arvingen. Efter § 21 i Loven om Ægteskabets Retsvirkninger kræves Arveladerens testamentariske Bestemmelse for, at Arv skal blive Særeje, og det kan næppe antages, at der ligesom med Hensyn til Baand-

læggelse kan gives den længstlevende Ægtefælle Bemyndigelse til at træffe Bestemmelsen i saa Henseende. Ved Arveforskud synes derimod Gavementet saa fremtrædende, at der i hvert Fald, naar Arvingen er ugift, ikke synes at være nogen Betænkelighed ved at anse en Særejebestemmelse for gyldig, selv om Arveforskudet gives paa Arven efter den afdøde Ægtefælle.

Testators Beføjelse til at baandlægge er ikke blot undergivet de almindelige Begrænsninger, der tidligere er omtalt i Forbindelse med Baandlæggelse i Henhold til Gavedispositioner. Ogsaa Reglerne om Tvangsarv medfører visse Indskrænkninger i hans Adgang saavel til at baandlægge som til at bestemme Baandlæggelsens nærmere Indhold.

Begrænsninger i Testators Adgang til Baandlæggelse

I Henhold til § 23 i Arveforordningen, jfr. § 2 i Lov af 29. December 1857, kan Arveladeren ved Testamente frit disponere over en Tredjedel af sin efterladte Formue. Resten er Tvangsarv for Hustruen og Livsarvinger (Børn eller deres Afkom og Adoptivbørn, hvis Testationsforbehold ikke er taget). Da Hustruens lovbestemte Arvelod, saafremt der efterlades Livsarvinger, ifølge § 1 i Loven om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo er en Fjerdedel, vil denne, hvis den frie Testationsret benyttes til Fordel for andre, blive nedsat til en Sjettedel (en Fjerdedel af de resterende to Tredjedele), der altsaa udgør Hustruens Tvangsarv, medens Livsarvingernes vil udgøre Halvdelen.

Tvangsarvsreglerne

Forhøjes paa den anden Side Hustruens Arv til det i dette Tilfælde lovbestemte Maksimum, Halvdelen, er Testationsretten udtømt. Efterlades ikke Livsarvinger, udgør Hustruens lovbestemte Arvelod i Henhold til § 14 i sidstnævnte Lov Halvdelen og Tvangsarven en Tredjedel af den efterladte Formue.

Baand- Med Hensyn til alt, hvad der efter disse Regler er Genstand for
læggelse af Arveladerens frie Testationsret, kan Baandlæggelse bestemmes
testationsfri ved Testamentet i ganske det samme Omfang, i hvilket Giveren
Tredjedel ifølge det tidligere, S. 57 ff., udviklede er i Stand til at raade.

Tidspunktet Arveladeren kan saaledes for denne Dels Vedkommende ogsaa
for Arvefal- fastsætte, hvem Arven skal tilhøre, naar Forarvingens Rente-
det ved Ren- nydelse er ophørt. I saadanne Tilfælde kan det være tvivlsomt,
tenydelses- hvorvidt Arven skal anses som falden allerede ved Testators Død
kapitaler eller først, naar den indsatte Rentenyder, eller hvis flere er ind-
sat den længstlevende af disse, afgaar ved Døden. Skal Arven
ved Rentenyderens Død tilfalde nogle nærmere angivne Personer,
forsaavidt de lever til den Tid, eller fordeles mellem Testators
Arvinger efter Arveforholdene paa dette Tidspunkt, kan Arven
ikke udlægges dem ved Testators Død, men maa vedblive at til-
høre Boet, indtil Udlæg kan ske ved Rentenydelsens Ophør, thi
før vides det ikke, hvilke Personer den skal tilfalde. De indsatte
Efterarvinger har i saa Fald ikke ved Testators Død arvet og kan
ikke paa nogen Maade raade, selv med Respekt af Rentenydelses-
retten, lige saa lidt som deres Kreditorer kan gøre nogen Ret
gældende med Hensyn til Arven.

Maa Arven derimod anses falden ved Testators Død, kan
Udlæg til Efterarvingen med Forbehold af Rentenydelsesretten
ske straks, og han kan da udøve en Ejers Raaden, ligesom hans
Kreditorer og Arvinger kan indtræde i hans Ret. Selv om Dom-
stolepraksis kan give en vis Vejledning til Fortolkning af mindre
klare Bestemmelser af denne Art, kan Enkeltilfældene dog frem-
byde saa store Tvivl, at det maa anses for magtpaaliggende, at
Testamentet tydeligt angiver, i hvilken Retning Testators Ønsker
gaar. Iøvrigt maa det antages, at saafremt intet tydeligt i modsat

Retning kan udledes af Testamentet, vil Arven blive anset for at være falden allerede ved Testators Død.

For Tvangsarvens Vedkommende er det derimod en Grundregel, at der ikke af Arveladeren kan foretages Begrænsninger af nogen Art, hverken i Arvingens Raadighed i levende Live eller ved Testamente. Herfra kan dog i to Tilfælde gøres Undtagelser, der imidlertid kun vedrører Arvingens Raadighed i levende Live.

Baandlæggelse af Tvangsarv for Livsarvinger. Konfirmation nødvendig

Den ene af disse er Arveforordningens § 28, der tidligere er omtalt, og som giver Forældre Mulighed for at opnaa kgl. Konfirmation paa en testamentarisk Bestemmelse om, at deres Børns Arvelodder eller en Del deraf baandlægges, saaledes at Børnene ikke kan raade over Kapitalen, men alene oppebære Renten.

En Betingelse for, at Konfirmation kan gives, er det, at Baandlæggelsen maa anses for at være til Arvingens Tarv. Dette maa godtgøres ved Erklæringer fra vedkommende Øvrighed (Amt og Skifteret) samt fra paalidelige, med Forholdene nøje bekendte Personer, saa vidt muligt af den nærmeste Slægt. Samtykke fra den myndige Arving — men ikke fra Værgen for den umyndige — til Baandlæggelsen, givet enten ved Tiltrædelse paa Testamentet eller senere under Skiftet, erstatter disse Erklæringer om Baandlæggelsens Hensigtsmæssighed.

Derimod er det en Vildfarelse, som ikke desto mindre er ret udbredt, at Arvingens Samtykke overflødiggør selve Konfirmationen. Der er derfor Grund til at understrege, at enhver Baandlæggelse, der berører Tvangsarv, hvad enten den er tiltraadt af Arvingen eller ikke, uden Konfirmation er absolut ugyldig og kan tilsidesættes af Arvingens Kreditorer ganske uden Hensyn til, om han selv respekterer den. Den er nemlig uforbindende for

Arvingens Samtykke overflødiggør ikke Konfirmation

Arvingen, til Beskyttelse af hvis Interesser Konfirmationen er foreskrevet, og er som Følge heraf uden Betydning ogsaa for Kreditorerne.

Paa den anden Side er det kun Tvangsarvens Baandlæggelse, der kræver Konfirmation. Vedrører Baandlæggelsesdispositionen kun den Tredjedel, hvorover Arveladeren frit kan testere, er Konfirmation unødvendig og kan end ikke meddeles. Skal Baandlægelsen omfatte hele Arvelodden, baade Tvangsarven og den frie Del, gives Konfirmation paa Bestemmelsen i sin Helhed. Det er iøvrigt udtrykkeligt paabudt, at det ved Afgørelsen af, om Konfirmation skal meddeles, skal tages i Betragtning, om Livsarvingen er betaget noget af den lovbestemte Arvelod. Konfirmation er dog langt fra udelukket, selv om dette er Tilfældet.

Hver af Forældrene kan uafhængigt af den anden træffe Bestemmelse om Baandlæggelse af sine Efterladenskaber (Særeje og Boeslod), om hvor stor en Del af Arven, der skal baandlægges, samt om hvorvidt Baandlæggelse skal være livsvarig eller tidsbegrænset. Ligesom Giveren, jfr. S. 58, kan Arveladeren endvidere ogsaa med Hensyn til Tvangsarven aabne Mulighed for Frigivelser, periodiske eller under visse nærmere angivne Omstændigheder. Er der imidlertid ved Afgørelsen af, om de for Frigivelse opstillede Betingelser er indtraadt, Plads for Udøvelsen af et Skøn, vil der i Konfirmationen blive taget Forbehold om, at Udbetalinger kun kan finde Sted med Justitsministeriets Samtykke.

Udbetalings-
forbehold

Dette vil altsaa ikke være Tilfældet, naar det i Baandlæggelsesdispositionen er bestemt, at en nærmere angivet Del af Kapitalen skal kunne frigives ved Arvingens Indgaaelse af Ægteskab, ved hans fyldte 40. Aar eller, naar han ønsker det, til Indkøb af Livs

rente, men derimod naar Frigivelse skal kunne ske til Erhvervelse af en ubestemt Virksomhed eller i Tilfælde af Sygdom eller Trang. Har Arveladeren modsat truffet Bestemmelse om, at Frigivelser under ingen Omstændigheder skal kunne ske, vil dette vel som Regel blive respekteret, men der vil dog i Konfirmationen blive taget Forbehold om, at Udbetalinger kan tillades af Ministeriet.

Baandlæggelsesbestemmelse kan træffes for saavel mandlige som kvindelige Livsarvinger, for alle Livsarvinger under eet eller alene for en enkelt af dem, og det udelukker ikke Konfirmation, at en Livsarving endnu ikke er navngivet eller endog ufødt.

Med Hensyn til Baandlæggelsens Omfang bemærkes, at Raa-
dighedsbegrænsningen, forsaavidt angaar Tvangsarven, normalt kun kan udstrækkes til selve Arven, ikke til dennes Udbytte. Det kan saaledes ikke bestemmes, at Renten delvis eller til et vist Tidspunkt skal tillægges Kapitalen, eller at Renten skal tilfalde en anden end Arvingen. I enkelte Tilfælde er det dog med Arvingernes Samtykke tilladt, at Renterne udbetaltes Enken — men ikke Enkemanden — for Livstid, eller hvis Børnene var umyndige, saalænge hun opfyldte Betingelserne for Hensiddens i uskiftet Bo. Har Enken til Gengæld for Rentenydelsen givet Afkald paa Arv til Fordel for Livsarvingerne, vil der, hvis Omstændighederne taler derfor, ved Konfirmation paa Baandlæggelsesbestemmelser af saadant Indhold blive taget Forbehold vedrørende Enkens Kreditorers Rettigheder, der selvfølgelig ikke ved en Ordning af denne Art kan betages dem.

Ingen Ind-
skrænkning
m. H. t.
Renterne

Undtagelser
herfra

Ej heller kan Retten til at testere over Tvangsarvelodden begrænses af Testator endsige fratages Arvingen. Dispositioner, der tilsigter Baandlæggelse udover mere end een Generation, kan

Tvangsarvingens Testationsret kan ikke beskæres saaledes ikke gennemføres med Hensyn til Tvangsarv og kan ikke forventes forsynet med Konfirmation, ligesom der, saafremt Testator paa anden Maade er gaaet Arvingens Testationsret for nær, ved Konfirmationen vil blive taget Forbehold om hans Ret til desuagtet at testere, en Ret, som han iøvrigt ikke mister, selv om Forbeholdet i et enkelt Tilfælde ikke skulde blive taget.

Afkald paa Testationsretten Hvorvidt Forholdet bliver anderledes, saafremt Livsarvingen giver Afkald paa Retten til i sædvanligt Omfang at testere over sin Tvangsarv, er tvivlsomt. Hvis f. Eks. to Ægtefæller, der kun efterlader sig en ugift Datter, hvis Udsigt til Giftermaal er ringe, med Datterens Samtykke bestemmer, at den Arv, der tilfalder hende efter dem, skal baandlægges for hende og ved hendes Død tilfalde et samtidigt stiftet Legat, er denne Disposition da gyldig? Foreligger Datterens Samtykke kun som en almindelig Tiltrædelse af Forældrenes Testamente, maa dette Spørgsmaal sikkert besvares benægtende, forsaavidt angaar Tvangsarven, idet det maa antages, at Forældrenes Raaden over denne udover Datterens Levetid i hvert Fald maa forudsætte, at hun har givet et udtrykkeligt Afkald paa Testationsretten. Da et saadant Afkald ikke uden videre kan anses som et egentligt Arveafkald, vil det imidlertid ikke engang i saa Fald være sikkert, at Dispositionen kan gennemføres. Gifter Datteren sig nemlig senere, eller faar hun Livsarvinger, vil disses Tvangsarveret formentlig *for saa vidt* stille sig hindrende i Vejen. Der er ikke heri nogen Uoverensstemmelse med den ovenfor S. 58 omtalte Regel, hvorefter den, der hverken har Raadighed i levende Live eller Testationsret, ikke kan anses som Ejer, naar man betragter Forholdet saaledes,

at Datterens Ejendomsret anses for hvilende, indtil hun indgaar Ægteskab eller faar Livsarvinger.

Det har tidligere ligeledes været Genstand for Tvivl, hvorvidt en Ordning, gaaende ud paa, at den myndige Livsarving, jfr. Arveforordningens § 14, overfor Testator giver Arveafkald til Fordel for sine Børn, men med Forbehold af Rentenydelsesret for sin Livstid, burde anerkendes som gyldig. Ifølge den seneste Praksis antages dette imidlertid nu. Skal Livsarvingens Børn efter hans Død have Arven til fri Raadighed, udkræver Gennemførelsen af Dispositionen ikke Konfirmation, da den som Følge af Arveafkaldet ikke længere angaar Tvangsarv. Træffer Arveladeren derimod Bestemmelse om Arvens Baandlæggelse for Børnebørnene, er sædvanlig Konfirmation paa denne Disposition nødvendig og kan som Regel forventes givet, medmindre det er aabenbart, at Ordningen er etableret for at berøve den direkte Livsarvings allerede eksisterende Kreditorer deres Adgang til ved hans Død at søge Dækning i den baandlagte Kapital.

Arveafkald
til Fordel for
Livsarvin-
ger med
Forbehold
af Rente-
nydelse

Den anden Undtagelse fra Reglen om, at Arveladeren er afskaaret fra at begrænse Arvingens Raadighed over Tvangsarven, har Hjemmel i gammel Bevillingspraksis, der skriver sig fra Tiden før Grundloven. Ifølge denne Praksis kan Ægteemanden med Hustruens Samtykke bestemme, at den hende tilfaldende Tvangsarv skal baandlægges for hende, naar Bestemmelsen forsynes med kgl. Konfirmation. Da denne kun gives, naar Hustruens Samtykke til Dispositionen foreligger, kræves der ikke, som ved Baandlæggelse for Livsarvinger, Erklæringer om, at Baandlæggelsen er til Hustruens Tarv. Konfirmation er kun nødvendig til Baandlæggelse

Baand-
læggelse for
Hustruen.
Konfirma-
tion nød-
vendig

Tvangsarv

af Tvangsarven, idet den testationsfri Tredjedel kan baandlægges uden Konfirmation.

Boes- og Arvelod eller Fællesboet Praksis gaar imidlertid videre endnu, idet Konfirmation under samme Betingelse (Hustruens Samtykke) ogsaa meddeles paa Bestemmelser om, at Hustruens Boes- og Arvelod, derimod ikke Boesloden alene, skal baandlægges for hende, eller om, at hele Fællesboet efter Mandens Død baandlægges for hende, forsaavidt angaar den Del, der overstiger hendes Boes- og Arvelod dog kun saalænge, hun opfylder Betingelserne for at hensidde i uskiftet Bo. Er Baandlæggelsesbestemmelsen ikke begrænset saaledes, eller kan dette paa Grund af Forholdene ikke ske senere ved en Kodici! til Testamentet, vil der ved Konfirmationen blive taget Forbehold herom.

Særejebestemmelse Det følger af de almindelige Regler, at det ved Testamentet yderligere kan bestemmes, at Hustruens Arvelod skal være hendes Særeje i et eventuelt nyt Ægteskab. Det samme kan derimod ikke bestemmes med Hensyn til Boesloden. Hvorvidt denne bliver Særeje, maa afhænge af, at der herom oprettes Ægtepagt med den senere Ægtefælle, og saafremt Testamentets Særejebestemmelse omfatter baade Boes- og Arveloden, vil der derfor med Hensyn til den førstnævnte i Konfirmationen blive taget Forbehold i Overensstemmelse hermed.

Baandlæggelse for Manden Tilsvarende Adgang til at baandlægge for Manden haves ikke, og Baandlæggelse for ham i Henhold til Hustruens testamentariske Bestemmelse maa derfor indskrænkes til den testationsfri Tredjedel af Hustruens Boeslod eller Særeje.

Gennem Aarene har det rigtige og forsvarlige i denne Praksis med Hensyn til Baandlæggelse for Enken af hele Fællesboet eller

af hendes Boes og Arvelod været Genstand for gentagne Diskussioner i den juridiske Litteratur. Navnlig har man fundet det betænkeligt, at der kunde finde Baandlæggelse Sted af Boeslodden, idet dette hævdes at være i Strid med Principet om Selvbaandlæggelsens Ugyldighed til Skade for Enkens Kreditorer. Loven om Ægteskabets Retsvirkninger, der med Bibeholdelse af Formuefællesskabet har gennemført Reglen om, at hver af Ægtefællerne raader over sin Bodel, d. v. s., hvad den paagældende har indbragt i Ægteskabet, har selvsagt ikke gjort Betænelighederne mindre; det vil nemlig herefter kunne forekomme, at der ved Mandens Død sker Baandlæggelse for Hustruen af Formuegoder, hvorover hun indtil da har kunnet raade frit.

Kritiken af Baandlæggelse af Hustrus Boeslod og af Fællesboet

Heroverfor synes det imidlertid med Føje at kunne anføres: Ordningen med Baandlæggelse af Hustruens Boes og Arvelod eller af hele det uskiftede Fællesbo er velbegrundet i et naturligt Ønske om at skabe den Hustru, der ved Mandens Død kommer til at raade over en større Formue, et Værn mod mindre velovervejede Dispositioner eller mod Anmodninger fra Børnene om økonomisk Støtte, Anmodninger, som det, hvis Midlerne have til fri Raadighed, kan være vanskeligt at afslaa. Dette Værn vil normalt være ganske anderledes effektivt end det Tilsynsværgemaal, som Manden i Medfør af § 2, Stk. 2, i Loven om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo kan anordne for Hustruen, idet det ogsaa for Tilsynsværgeren kan være vanskeligt at afslaa Børnenes Angreb paa Formuen. Paa den anden Side sikrer Baandlæggelse Børnenes Arv mod Enkens Dispositioner og bevarer samtidig en Indtægt for hende, som hun maaske daarligt kan undvære. Disse sidste Hensyn vil ikke sjældent være de fremherskende.

Ordningen velbegrundet

Saafermt der overhovedet kan paavises Tilfælde, i hvilke en

saadan Baandlæggelse har været til Skade for Kreditorer, vil disse Tilfælde være yderst faa. Skal hele Boet baandlægges, vil dette i Reglen først ske, efter at Boet er opgjort og samtlige Kreditorer dækket, og i andre Tilfælde vil Kreditorerne i hvert Fald faa Dækning ved Enkens Død. Iøvrigt vil Økonomien i de Tilfælde, hvor Baandlægninger af denne Art ønskes gennemført, normalt være saa velfunderet, at der overhovedet ikke vil være Kreditorer, hvis Krav kan komme i Fare.

Naar Forholdene ligger saaledes, forekommer det urimeligt, om man som Følge af teoretiske Betæneligheder, ene affødt af Vanskeligheden ved at indpasse Ordningen i det juridiske System, vilde sønderslaa en Praksis, der er prøvet og har vist sig særdeles god og nyttig gennem Generationer. Iøvrigt bør det ogsaa fremhæves, at disse Baandlægninger i hvert Fald ikke kan betragtes som Selvbaandlægninger i egentlig Forstand, idet det ikke er Hustruen, men Manden, der med hendes Tiltrædelse træffer Bestemmelsen.

Bodels-
ordningens
Indflydelse

Bodelsordningen ændrer ikke disse Betragtninger. Forsaavidt angaar den Del af Fællesboet, som udgør Mandens Boeslod, kan jo alene han raade ved Testamente, og den testationsfri Tredjedel heraf kan han baandlægge for Hustruen uden hendes Samtykke og uden Myndighedernes Godkendelse, hører den end aldrig saa meget til Hustruens Bodel. Heri saavel som i den Del af det baandlagte Fællesbo, der udgør hendes Bodel og Boeslod, vil hendes Kreditorer faa Dækning om ikke før saa ved hendes Død. Men skal Bodelsordningen være en afgørende Hindring for en Fortsættelse af den hidtidige Praksis, var det maaske Overvejelse værd at afskaffe denne Konstruktion, der i Virkeligheden kun vanskeligt lader sig indpasse i Reglerne om Formuefællesskab,

og som praktisk kun er til liden eller ingen Nytte, men i de, ganske vist sjældne, Tilfælde, hvor den absolut ikke kan lades ude af Betragtning, til megen Besvær.

Tilsvarende Hensyn som de, der kan gøre Baandlæggelse for Enken ønskelig, vil undertiden være til Stede, naar der ved Separation eller Skilsmisse finder en Deling Sted af Ægtefællernes Ejendele.

Som det allerede tidligere er berørt, er det da heller ikke ualmindeligt, at der i Separations- og Skilsmissevilkaar træffes Bestemmelse om Baandlæggelse af de Formuegoder, der i Vilkaarene tillægges Hustruen, og Godkendelsen heraf støder kun sjældent paa Vanskeligheder ved Separations- eller Skilsmissebevillingens Meddelelse. Det følger imidlertid af Sagens Natur, at de samme Betæneligheder, som næres med Hensyn til Baandlægge-
 gelser for Enker, i disse Tilfælde gør sig gældende med forøget Styrke. Da Gyldigheden af saadanne Baandlæggelsesbestemmelser ikke ses nogensinde at være undergivet Prøvelse ved Domstolene, er det ikke muligt nøjagtigt at sige, i hvilke Tilfælde Baandlæggelsen vil blive respekteret, og i hvilke dette ikke kan forventes. Nogle almindelige Retningslinier kan dog angives.

Ligesaalidt som nogen Del af Hustruens Særeje kan baandlægges for hende i Henhold til hendes og hendes Ægtefælles testamenteriske Bestemmelse, ligesaalidt kan dette ske ved Separation eller Skilsmisse, selv om Manden maatte have betinget Erlæggelsen af Ydelser, som han frivilligt har paataget sig, heraf. Ejendele, som hører til Hustruens Bodel og Boeslod, vil heller næppe kunne baandlægges for hende. Derimod synes der intet at være til Hinder for, at Ejendele, der hører til hendes Bodel, men til

Baand-
læggelse
 i H. t. Se-
parations-
og Skils-
misse-
vilkaar

Alm. Ret-
 ningslinier
 for Gyldig-
 heden

Bodel og
 Boeslod

Mandens Boeslod, baandlægges i Forbindelse med, at Manden giver Afkald paa sin Ret til at faa dem tildelt. Ved Delingen ophører nemlig Hustruens Raadighedsret, og Mandens Afkald indeholder følgelig en gavemæssig Disposition.

Det vil ligeledes være klart, at Ejendele, der hører til Mandens Bodel og Boeslod, vil kunne baandlægges i Forbindelse med deres i Vilkaarene fastsatte Overdragelse til Hustruen, hvorimod Spørgsmaalet kan være mere tvivlsomt, forsaavidt der er Tale om Ejendele, der vel henhører til Mandens Bodel, men til Hustruens Boeslod, altsaa Formuegoder, som hun ved Fællesboets Deling har et egentlig Krav paa. Helt udelukke Baandlæggelse af saadanne kan man dog næppe. Afgørelsen maa her bero paa et Skøn, hvis Udfald formentlig i nogen Grad maa være afhængigt af, om det, der baandlægges, er noget, Hustruen opnaar uden at være egentlig berettiget dertil. Selvom det Formuegode, der baandlægges, hører til Hustruens Boeslod, kan denne Situation saaledes foreligge, hvis det paagældende Formuegode inden Separationen eller Skilsmissen var undergivet Mandens Raadighed (hans Bodel), og Hustruen ikke har haft noget retligt Krav paa at opnaa Separation eller Skilsmisse med den deraf følgende Deling af Fællesboet.

Særejebe- Hvad Hustruen faar overladt i Henhold til Vilkaarene, kan ikke
stemmelse ved disse gøres til hendes Særeje i eventuelt nyt Ægteskab, medmindre det drejer sig om en ren Gave.

Baand- I nogle Tilfælde gaar man den Vej, at det, der skal tilfalde
læggelse af Hustruen, baandlægges til Rentenydelse for hende, men som til-
Hustruens hørende de Børn, over hvilke hun faar tillagt Forældremyndig-
Andel for heden. Fra et baandlæggelsesmæssigt Synspunkt er der intet at
Børnene til indvende herimod, men der er dog Grund til at fremhæve, at
Rentenydel-
se for hende

saadanne Ordninger kan virke noget uheldigt og som Regel vil være ufordelagtige for Hustruen. Kommer hun saaledes ud for Nødvendigheden af at faa frigjort noget af det baandlagte, vil dette være forbundet med store Vanskeligheder og i hvert Fald altid være betinget af Samtykke fra en for Børnene ad hoc beskikket Værge samt af Overøvrighedens eller Justitsministeriets Tilladelse. Indgaar hun nyt Ægteskab, og faar hun Børn i dette, vil endvidere disse ikke faa nogen Arv af de saaledes baandlagte Midler, hvilket kan være urimeligt, saafremt Midlerne ikke udelukkende hidrører fra hendes første Mand.

Baandlæggelse kan ske af ethvert Formuegode, der egner sig dertil. Dette vil sige, at Formuegodet maa være af en saadan Art, at den Raadighedsberøvelse, som kendetegner og betinger Baandlæggelsen, kan gøres effektiv. Er Raadighedsberøvelsen mangelfuld, vil ogsaa Kreditorbeskyttelsen blive det. Mellem disse to Ting er der en nøje og naturlig Sammenhæng.

I første Række kan Penge og Værdipapirer, indenlandske saa vel som udenlandske — Obligationer, Aktier, private Pantebreve, Gældsbreve og Bank- eller Sparekassebøger — være Genstand for Baandlæggelse, men ogsaa faste Ejendomme og Andele heri, Interessentskabsandele og Livsforsikringspolicer kan baandlægges.

Selvom en Fordring kun er mundtlig eller foreligger som en Bogfordring og altsaa ikke bæres af noget Skylddokument, er Baandlæggelse dog ikke udelukket, naar Ejeren kan afskæres fra at disponere over den, hvad han i Reglen vil kunne ved en Underretning til Skyldneren.

Baandlæggelse kan ligeledes finde Sted af Løsøre, f. Eks. Familiemalerier og lign., men er lidet praktisk og vanskeligt gennem-

Hvilke
Aktiver kan
baand-
lægges

Penge og
Værdi-
papirer
m. m.,
faste Ejendomme

Mundtlige
Fordringer

Løsøre

førlig, naar det, hvad der i Reglen vil være Tilfældet, skal være i Ejerens Besiddelse og bruges af ham.

Bestyrelsen af baandlagte Midler. Penge, Værdipapirer o. lign. Bortset fra saadanne særlige Tilfælde kan Baandlæggelsen imidlertid normalt kun gennemføres ved, at den faktiske Besiddelse af det baandlagte Formuegode unddrages Ejeren. Dette gælder saaledes Penge og Værdipapirer, der maa overgives en Tredjemand (Institution eller Person) til Bestyrelse, saaledes at denne alene er legitimeret til at raade over dem.

Overformynderiet, Bikubens Forvaltningsafdeling Oftest overdrages Bestyrelsen Overformynderiet eller Bikubens Forvaltningsafdeling, men der er, forsaavidt Baandlæggelsen ikke sker i Henhold til et kgl. konfirmeret Testamente, principielt intet til Hinder for, at den finder Sted andetsteds, eller endog hos en privat Person. Denne sidste Baandlæggelsesmaade er dog ikke meget anvendt i Praksis og frembyder da ogsaa store Betæneligheder, ikke blot af sikkerhedsmæssige Grunde.

Private Personer Ifølge sin Karakter og sit Formaal forudsætter Baandlæggelsen nødvendigvis en uforstyrret ensartet Bestyrelse under hele Baandlæggelsesperioden, der ofte vil strække sig over mange Aar, og det samme kræver Ejers Interesser. Baandlæggelsens Gennemførelse bør derfor kunne foregaa uafhængigt af en Persons Eksistens eller Ikke-Eksistens og uanset, om han paa Grund af Sygdom eller af andre Aarsager er ude af Stand til at varetage det paalagte Hverv. Men det vil ej heller være stemmende med Hensynet til en stabil og betryggende Bestyrelse, at denne overlades til Institutioner, hvis Bestaaen erfaringsmæssigt er afhængig af det økonomiske Livs Svingninger eller af andre Forhold.

Sparekasser Forsaavidt skulde Sparekasserne, hvis Pengeanbringelser ogsaa i alt væsentligt ligger paa Linie med de for baandlagte Kapitaler

tilladte, som Helhed synes velegnede til Formaalet, og Sparekasselovens § 1 nævner ogsaa Forvaltningsvirksomhed som en af Sparekassernes Opgaver.

Baandlæggelse i en Sparekasse sker da heller ikke sjældent ved, at en Person indsætter et Beløb for et Barn, et Barnebarn eller et Gudbarn, saaledes at Beløbet med tilskrevne Renter først skal udbetales, naar den, paa hvis Navn Kontoen lyder, har opnaaet en vis Alder. Mod Sparekassernes Bestyrelse af Midler, baandlagt paa denne simple Maade, kan intet indvendes. Den er et naturligt Led i deres Virksomhed.

Bliver der imidlertid Tale om særskilt Bestyrelse af Kapitaler, anbragt paa anden Maade end som Indskud og baandlagt under mindre enkle Former, rejser der sig dog ogsaa overfor Sparekasserne i Almindelighed væsentlige Betænkeligheder. Af den juridiske Litteratur, der foreligger om Baandlæggelse, vil det med al ønskelig Tydelighed fremgaa, at der hertil knytter sig en lang Række mangeartede Retsregler, til Dels af ret indviklet Natur. Det kræver daglig Beskæftigelse med Forhold af denne Art at blive fortrolig med disse Reglers rette Forstaaelse, og den opnaas ikke ved Administration af blot nogle enkelte baandlagte Kapitaler. Et indgaaende Kendskab til de arveretlige og afgifts- og skattemæssige Regler, der knytter sig til Baandlæggelsen, er ogsaa nødvendig. Skal Baandlæggelsesinstituttet ikke bringes i Miscredit ved en uensartet og vilkaarlig Behandling af de herhen hørende Spørgsmaal, maa disse Forudsætninger for en tilfredsstillende Bestyrelse af baandlagte Midler være tilstede, hvilket de ikke vil være, medmindre Virksomheden har saadan Bestyrelse som sin Hovedopgave eller dog som en saa væsentlig Del af sin Virksomhed, at Forretningernes Antal og Forskelligheder gør det mu-

Egentlige
Forvalt-
ningsinsti-
tutioner at
foretrække

ligt for Personale og Ledelse at faa den fornødne Erfaring og Duelighed.

Dertil kommer endelig, at den Kontrol, som Justitsministeriet anser sig for berettiget til at føre med, at de baandlagte Midler ikke uberettiget frigives, vil vanskeliggøres ganske overordentligt, saafremt Bestyrelsen af disse ligger spredt, og maaske vil den endda kun være mulig, saafremt de baandlagte Værdipapirer lige frem forsynes med Prohibitivpaategning. Et tungt og uhaandterligt Apparat.

Det er derfor forstaaeligt, at Praksis har udviklet sig saaledes, at Bestyrelsen af baandlagte Kapitaler hovedsagelig er foregaaet i nogle faa egentlige Forvaltningsvirksomheder, og det maa af Hensyn til Baandlæggelsens gode Navn og Rygte haabes, at Fremtiden ikke vil bringe nogen Ændring heri.

Baandlæggelse i H. t. konfirmeret Testamente, kun Overformynderiet eller Bikubens Forvaltningsafdeling

Løvrigt er det formentlig ogsaa Hensyn af den omtalte Art, der har medført, at Baandlæggelse, til hvis Gennemførelse kgl. Konfirmation er fornøden, altsaa Baandlæggelse af Hustrus eller Børns Tvangsarv og af hele Fællesboet eller Hustruens Boes og Arvelod for hende, som tidligere berørt, kun kan ske i Overformynderiet eller Bikubens Forvaltningsafdeling. Konfirmationen nævner udtrykkelig, i hvilken af disse Institutioner Midlerne skal bestyres, men kan dog ogsaa, hvis dette har faaet Udtryk i den testamentske Disposition, lyde alternativt paa Baandlæggelse enten i det ene eller det andet af disse Steder.

Baandlæggelse i Bikuben

For at Baandlæggelsen skal kunne ske i Bikubens Forvaltningsafdeling, maa dette udtrykkeligt være bestemt i Testamentet, og yderligere er det en Betingelse, at Arvingen selv samtykker deri. Dette Samtykke kræver ikke, at Arvingen er myndig, men dog saa voksen, at han har Forstaaelse af dets Betydning. Er Arvingen mindreaarig eller umyndigerklæret, maa Værgen tillige til-

træde. I Praxis er Baandlæggelsen i Forvaltningsafdelingen godkendt, naar Arvingen var over 15 Aar, og i enkelte Tilfælde ogsaa yngre, og da mod, at han ved Arvefaldet var myndig og godkendte, at Baandlæggelsen skete der. I denne Forbindelse er der Grund til at gentage, hvad allerede er sagt S. 67, at enhver Baandlæggelse, til hvis Gennemførelse kgl. Konfirmation er fornøden, uden denne er absolut ugyldig ikke blot overfor Arvingen, men ogsaa overfor hans Kreditorer, selv om Arvingen har samtykket i den.

Det er tidligere (S. 57) nævnt, at en Giver antages at kunne bestemme, at det han skænker en umyndig, skal bestyres andetsteds end i Overformynderiet. Denne Giverens Beføjelse svarer ganske til Reglen i § 11 i Loven af 26. Maj 1868 ang. Forvaltningen af umyndiges Midler, der tillader enhver Arvelader at bestemme, hvem der som Værge skal bestyre de Midler, han efterlader en umyndig, og at Midlerne ikke skal indsættes i Overformynderiet, men bestyres af den valgte Værge. Reglen fortolkes i Praxis saaledes, at Testator, ogsaa uden at vælge Værge, kan bestemme, hvor de efterladte Midler skal bestyres, men antages altsaa, bortset fra den lige nævnte Undtagelse med Hensyn til Bikubens Forvaltningsafdeling, ikke at omfatte Tvangsarv, der skal baandlægges.

Bestyrelse af umyndiges Arvemidler udenfor Overformynderiet

Arveladerens Bestemmelse om Bestyrelsesstedet skal ifølge Lovens Ord: »Den testamentarisk indsatte Værge« være truffet i et lovformeligt Testamente, d. v. s. oprettet for Notarius eller 2 Testamentsvidner (S. 63). En formløs Bestemmelse, godkendt paa Skiftet, giver saaledes ikke tilstrækkelig Hjemmel til at holde Midlerne udenfor Overformynderibestyrelsen.

Bestemmelsen skal findes i lovformeligt Testamente

For at en Baandlæggelse skal kunne ske i Overformynderiet, udkræves iøvrigt, forsaavidt der ikke er meddelt kgl. Konfirma-

Baandlæggelse i Overfor-
mynderiet tion paa Dispositionen, en særlig Tilladelse enten fra Overfor-
mynderiet selv eller fra Justitsministeriet.

Forvalt-
ningsinsti-
tutionens
Ansvar
for Tab Medens Forvaltningsinstitutionen selvfølgelig hæfter for de
Tab, der maatte opstaa som Følge af Forsømmelser eller Fejl,
paahviler der den intet Ansvar for Godheden af de Værdipapi-
rer, som baandlægges, eller som i Henhold til den baandlæggende
Disposition eller efter Kapitalejerens Ønske maatte blive indkøbt
i Baandlæggelsesperioden.

Særlige
Regler for
Baandlæg-
gelse af fast
Ejendom Med Hensyn til Baandlæggelse af faste Ejendomme gælder sær-
lige Regler, motiveret ved, at intet af de eksisterende Forvalt-
ningsinstitutter paatager sig Administrationen af saadanne og ved,
at enhver Raaden følgelig ikke kan betages Ejeren, der maa have
Ret til at udnytte Ejendommen. Baandlæggelsens Gennemførelse
kan imidlertid i disse Tilfælde fyldestgørende sikres ved Lysning
paa Ejendommens Blad i Tingbogen af dertil sigtende Bestem-
melser.

Forbehold
m. H. t.
Salg og
Behæftelse Er det i Testamentet udtrykkelig bestemt, at en eller flere nær-
mere betegnede Ejendomme skal baandlægges som en Del af eller
hele Arvingens Tvangsarv, vil der i Konfirmationen blive givet
Beføjelse hertil, saaledes at Ejendommen ikke uden Justitsmini-
steriets Samtykke skal kunne sælges eller behæftes udover de
ved Arveudlæget indestaaende Prioriteter, og at den ikke skal
kunne gøres til Genstand for Retsforfølgning uden fra Panthave-
res Side samt for Skatter og Afgifter til det Offentlige. Dette
sidste omfatter kun de paa Ejendommen som saadan hvilende
Skatter og Afgifter og altsaa f. Eks. ikke den Ejeren paahvilende

Indkomstskat af Ejendommens Overskud eller Formueskatten af hans deri indestaaende Formue. Baandlægges Ejendommen for flere Arvinger i Fællig, vil det i Konfirmationen blive stillet som et yderligere Vilkaar, at den administreres af en af Ministeriet godkendt Administrator. Ellers vil den i Almindelighed blive administreret af Arvingen selv til Udnyttelse paa sædvanlig Maade. Det fornødne af Konfirmationen og evt. Testamentet lyses paa Ejendommen.

Indsættelse af godkendt Administrator

Tinglysning

Bestemmer Testamentet kun, at Arven skal baandlægges, uden at Ejendommen specielt nævnes, og er Konfirmationen udfærdiget i Overensstemmelse hermed, kræver Baandlæggelsens Gennemførelse dog en særlig Tilladelse fra Ministeriet, en Tilladelse, der gives paa tilsvarende Vilkaar.

Saafremt Arvingen derimod i sidstnævnte Tilfælde vel ønsker Ejendommen udlagt som en Del af sin Arv, men dog foretrækker at bevare en vis Dispositionsfrihed bl. a. til senere Salg, vil dette undertiden kunne ordnes ved Udstedelse i fornødent Omfang af Ejerpantebrev til Opfyldelse af Baandlæggelsesbestemmelsen.

Baandlæggelse ved Udstedelse af Ejerpantebrev

Tilladelse fra Ministeriet til Behæftelse eller Salg af en baandlagt Ejendom vil, saafremt ikke særlige Omstændigheder foreligger, kun blive givet paa det Vilkaar, at Provenuet indleveres til Bestyrelse i Overformynderiet eller Bikubens Forvaltningsafdeling alt efter Testamentets og Konfirmationens Udvisende.

Tilladelse til Salg eller Behæftelse

I de Tilfælde, hvor en fast Ejendom skal baandlægges som testationsfri Arv, altsaa uden kgl. Konfirmation, maa Baandlæggelsen sikres ved Tinglysning af en Deklaration, indeholdende ganske lignende Bestemmelser som de ovenfor nævnte, dog at der med Hensyn til Behæftelse og Salg ikke kræves Tilladelse fra nogen Side, men blot bestemmes, at Provenuet vil være at baand-

lægge i den Institution, som er nævnt i Testamentet, eller, hvis undtagelsesvis ingen saadan skulde være nævnt, hvorom man er blevet enige paa Skiftet.

Baand-
læggelsens
Virkninger
overfor
Kapital-
ejeren

Hvad enten Ejerens faktiske Besiddelse af det baandlagte Formuegode nu er betaget ham eller ikke, medfører en gyldigt etableret Baandlæggelse, at han, som det tidligere er fremhævet, er udelukket fra ved Retshandler i levende Live at raade over det baandlagte. Han kan saaledes ikke overdrage Kapitalen eller nogen Del af den til Tredjemand, heller ikke ved Dispositioner af gavemæssig Karakter, og han kan ej heller under nogen Form belaaene den, pantsætte den eller paa anden Maade stille den til Sikkerhed for allerede bestaaende eller fremtidige Forpligtelser. Enhver Disposition af denne Art, som Kapitalejeren maatte træffe med Hensyn til det baandlagte, er uvirksom.

Enhver
Disposition
i Strid med
Baand-
læggelsen
uvirksom

Forsaavidt Kapitalejerens Disposition efter sit Indhold kan faa Virkning paa et Tidspunkt, da Baandlæggelsen endnu vedvarer, er dette indlysende, idet en modsat Regel vilde gøre Baandlæggelsen illusorisk.

Disposi-
tioner, der
først skal
virke efter
Baand-
læggelsens
Ophør

Selv om der imidlertid ikke til Tredjemand kan overføres nogen Rettighed, som han kan gøre gældende i Baandlæggelsesperioden, er det dog et Spørgsmaal, om den i Strid med Baandlæggelsen trufne Disposition er fuldstændig ugyldig, eller om den dog giver Tredjemand en Fortrinsstilling, som han ved Baandlæggelsens Ophør kan hævde overfor Kapitalejerens andre Kreditorer.

Modstriden-
de Doms-
afgørelser

Der foreligger herom to indbyrdes modstridende Domsafgørelser, en Landsover- samt Hof- og Stadsretsdom i U.f.R. 1908, S. 265, og en Østre Landsretsdom i U.f.R. 1935, S. 627, begge omhandlende

Dispositioner i Baandlæggelsesperioden over Kapitaler, baandlagt til Ejerens 25. Aar.

I det første Tilfælde statueredes, at den af Ejeren efter opnaaet Fuldmyndighedsbevilling to Aar før Baandlæggelsens Ophør meddelte Transport paa Kapitalen maatte respekteres af hans i Mellemtiden opstaaede Konkursbo. Medens den anden Dom, stik modsat, ansaa en af Kapitalejeren ligeledes nogle Aar forinden Baandlæggelsens Ophør meddelt Transport paa Kapitalen for ugyldig.

Det er dog næppe tvivlsomt, at den sidste Afgørelse er den rigtige. Naar det er fastsat, at Kapitalen skal være baandlagt, indtil Kapitalejeren har opnaaet en vis Alder, maa en Belaaning eller Overdragelse af den forinden dette Tidspunkt uundgaeligt være stridende mod Baandlæggelsen, selv om Tredjemands Ret først gøres gældende ved dennes Ophør. Kapitalejeren skaffer sig paa den Maade Raadighed over Værdien af hele Kapitalen eller en Del af den paa et tidligere Tidspunkt, end det har været Baandlæggerens Vilje.

Baand-
læggelsen
tidsbegræn-
set

Den samme Betragtning vil være gældende, naar en egentlig Baandlæggelse skal ophøre samtidig med en paa Kapitalen hvilende Rentenydelse, altsaa i Tilfælde, hvor Rentenydelsen paa hviler en samtidig for Ejeren baandlagt Kapital. Ogsaa her vil netop Kapitalejerens Udelukkelse fra at disponere over Kapitalen forinden Rentenydelsens Bortfald være Udtryk for, at det ikke er ønsket, at Kapitalejeren paa et tidligere Tidspunkt skal faa Raadighed over nogen Del af Kapitalens Værdi, hvad han ellers ofte vil kunne faa, f. Eks. ved Indkøb af en Livrente for Rentenryderen.

Baand-
læggelse af
Rente-
nydelses-
kapital

Forholdet ligger formentlig heller ikke anderledes, selv om

Baand- læggelsen livsvarig Baandlæggelsen er livsvarig. Ganske vist kan det i saadant Tilfælde hævdes, at Baandlæggerens Interesse først og fremmest har været Kapitalejerens uforstyrrede Indtægtsnydelse, og at denne Interesse er sket Fyldest, naar en Transport først kan gøres gældende ved Kapitalejerens Død. For det første behøver dette nu ikke at være rigtigt; det kan meget vel have været Baandlæggerens Mening, at Kapitalejeren kun skulde have Rentenydelsen og intet andet; og dernæst vil det være i høj Grad stødende, om en enkelt Kreditor i Ly af Baandlæggelsen skulde kunne skaffe sig en Fortrinsstilling i Konkurrencen med Kapitalejerens andre Kreditorer.

Dispositioner i alle Tilfælde ugyldig Det bør derfor fastslaas som en almindelig Regel, at Kapitalejerens Dispositioner i levende Live over Kapitalen, forsaavidt de er i Strid med Baandlæggelsen, er absolut ugyldige, selv om de først er bestemt til at faa Virkning ved Baandlæggelsens Ophør.

Kapitalejerens Raadighedsbeføjelser Indenfor Baandlæggelsens Rammer kan Kapitalejeren imidlertid udøve en vis Raaden eller Med-Raaden.

Køb og Salg af baandlagte Aktiver Det følger saaledes af det, der foran (S. 82) er sagt om, at Forvaltningsinstitutionen intet Ansvar har for Godheden af de bestyrede Værdipapirer, at han til enhver Tid kan forlange disse realiseret. Ligeledes kan han bestemme, om der for kontante Midler skal indkøbes Værdipapirer, og da hvilke, alt dog indenfor de i Baandlæggelsesdispositionen fastsatte Grænser eller i Overensstemmelse med de for baandlagte Kapitalers Anbringelse i Almindelighed gældende Regler, navnlig Justitsministeriets Skrivelser af 30. Maj 1933 (Min. Tid. A. Nr. 124), som i alt væsentligt ogsaa følges af Bikubens Forvaltningsafdeling. I denne Forbindelse skal det bemærkes, at Kapitalejerens Raaden med Hensyn til

Ændringer i Kapitalens Anbringelse til sin selvfølgelige Forudsætning har, at der foreligger Samtykke til Ændringen fra eventuelle Rentenydere eller andre heri interesserede.

Saaframt der mellem de baandlagte Værdipapirer findes Aktier, vil han endvidere i Almindelighed kunne udøve Stemmeretten paa disse, forsaavidt Baandlæggeren da ikke har forbeholdt sig dette, hvad undertiden er Tilfældet.

Udøvelse
af Stemme-
retten paa
Aktier

Over Indtægterne af det baandlagte kan Kapitalejeren derimod frit raade, forsaavidt der ikke i den baandlæggende Disposition er truffet udtrykkelig Bestemmelse i anden Retning, f. Eks. ved Indsættelse af en Rentenyder eller ved Forskrift om Oplæg af Renten. Raadighedsretten omfatter imidlertid kun forfaldne og som Regel af ham selv hævede Renter. Dette er saaledes Tilfældet, naar det er bestemt, at Udbetalingen kun skal kunne ske mod egenhændig Kvittering, hvilket afskærer Kapitalejeren fra at lade Renten hæve i Henhold til Fuldmagt.

Fri
Raadighed
over Ind-
tægterne

Selv om noget saadant imidlertid ikke er foreskrevet, maa en egentlig Transport paa Renterne eller en uigenkaldelig Fuldmagt til at hæve disse anses som stridende mod Baandlæggelsen og derfor være ugyldig, og en almindelig Fuldmagt giver, selvom den er staaende, d. v. s. gældende for flere Terminer, ingensomhelst Sikkerhed imod, at Kapitalejeren selv hæver Renten. Iøvrigt vil en Bestemmelse om, at Renterne i Kapitalejerens Forfald kun kan hæves i Henhold til Fuldmagt, gældende for en enkelt Termin og, eventuelt, udstedt efter den nærmest forudgaaende, udelukke Udstedelsen af staaende Fuldmagt, medmindre Kapitalejerens Ophold i Udlandet, langvarige Sygdom eller lign. gør Afvigelse herfra paakrævet.

Kapital-
ejerens
Transport
paa Renter
ugyldig

Staaende
Fuldmagt

Derimod kan den, der kun er Rentenyder, næppe anses for af-

Rente-nyderens Dispositionskontingret skaaret fra at meddele Transport paa Renterne, medmindre den baandlæggende Disposition udtrykkelig forbyder dette, hvad den dog i Reglen, omend ikke altid, gør, f. Eks. ved en Bestemmelse om egenhændig Kvittering eller kun enkelt Fuldmagt.

Kreditor-
beskyttelse
for
Kapitalen

Ved fast Ejendom ikke overfor Panthavere, off. Skatter og Afgifter

Til Raadighedsberøvelsen overfor Kapitalejeren svarer den baandlagte Kapitals Beskyttelse mod Retsforfølgning fra hans Kreditorer. Af hvilken Art disse end er, om deres Krav er opstaaet i eller udenfor Kontraktsforhold som Følge af Kapitalejerens skadevoldende Handlinger, er de, saalænge Baandlæggelsen varer, afskaaret fra at skaffe sig Dækning eller Sikkerhed i det baandlagte Formuegode, der heller ikke kan inddrages i Kapital-ejerens Konkursbo. Forsaavidt angaar baandlagte faste Ejendomme gælder Kreditorbeskyttelsen dog, som tidligere omtalt, ikke overfor Panthavere og det Offentliges Krav paa Skatter og Afgifter af Ejendommen, men iøvrigt omfatter Beskyttelsen ogsaa Skatte- og Afgiftskrav af enhver Art.

Heri medfører Arvelovskommissionens Udkast ingen Ændring, idet en særlig Regel »om, at der til Betaling af Arvingen paahvi-lende Skatter af de baandlagte Midler skulde kunne tilbagehol-des Renter af Arven« er opgivet som hørende hjemme i Skatte-lovgivningen. Saafremt Forslag i denne Retning overvejes i den siddende Skattelovskommission, er det at haabe, at det vil blive holdt indenfor de Rammer, som Arvelovskommissionen har skit-seret. Ejeren af en baandlagt Kapital skulde nødigt kunne spise Kapitalen op ved at undlade at betale sine Skatter.

Spørgsmaalet om, hvorvidt det er rimeligt, at Kreditorbeskyt-telsen ogsaa omfatter Erstatning eller Godtgørelse i Anledning

af en af Kapitalejeren med Forsæt eller grov Uagtsomhed forvoldt Skade paa Person eller Gods, har formentlig ikke større praktisk Betydning. Skal der imidlertid ad Lovgivningens Vej ske Ændring heri, synes det dog tillige at burde kræves, at Skadevoldelsen er strafbar.

Kreditorbeskyttelsen begynder ved Baandlæggelsens Ikrafttræden (Tidspunktet for Gavens Modtagelse eller Arveladerens Død) og vedvarer indtil Baandlæggelsens Ophør, hvis Kapitalen er baandlagt for Ejerens Livstid, altsaa indtil hans Død. Kapitalen indgaar derefter i hans Bo og tjener dér, ligesom hans øvrige Efterladenskaber, til Dækning af hans Kreditorer.

Beskyttelses Varighed

Ikke blot den baandlagte Kapital er beskyttet mod Kreditorerne. Dette gælder i alle Tilfælde ogsaa de uforfaldne Renter, og forsaavidt angaar Kapitaler, baandlagt i Henhold til kgl. Konfirmation, tillige de forfaldne, men af Kapitalejeren endnu ikke hævede Renter, jfr. Højesterets Dom i U. f. R. 1933, Side 265. Om det ogsaa gælder uhævede Renter af andre baandlagte Kapitaler er derimod tvivlsomt, og en udtrykkelig Bestemmelse i denne Retning vil derfor altid være paa sin Plads i Baandlæggelsesdispositionen. Endelig er de en Rentenyder tilkommende forfaldne Renter kun beskyttede mod Kreditorforfølgning, saafremt Rentenyderen ifølge Dispositionen er afskaaret fra at borttransportere dem.

Ogsaa Renterne beskyttet, men tvivlsomt i hvilket Omfang

Hvis intet andet udtrykkeligt er bestemt, vedvarer Baandlæggelsen, saalænge Kapitalejeren lever. Der er imidlertid, som tidligere (S. 58 og 68) omtalt, intet til Hinder for, at Baandlæggeren bestemmer, at den skal ophøre efter en kortere Aarrække, eller naar en for Frigivelse nærmere fastsat Betingelse opfyldes. Det

Baandlæggelsens Ophør

Kan ikke afgøres af Kapital-ejeren kan dog ikke være overladt til Kapitalejeren selv at afgøre, hvor- naar Frigivelse skal finde Sted. En Bestemmelse om, at Kapitalen skal kunne udbetales, naar Ejeren mener at have Brug for den, vil saaledes gøre Baandlæggelsen ugyldig overfor Kreditorerne. Som det tidligere er sagt, hører Raadighedsberøvelse og Kreditor- beskyttelse sammen.

Virkningen af Aftaler mellem Kapitalejer og Rente- nyder Selv om den baandlæggende Disposition ikke har aabnet Ad- gang til hel eller delvis Ophævelse af Baandlæggelsen forinden dennes normale Ophør, er det imidlertid ikke udelukket, at Fri- givelse af Kapitalen kan finde Sted. Dette kan dog i Almindelig- hed ikke opnaas ved Aftaler f. Eks. mellem Kapitalejer og Rentenyder om Rentenydelsens Bortfald, ganske uden Hensyn til om Kapitalen er baandlagt i egentlig Forstand eller kun for at sikre Rentenydelsen. Ej heller vil den Omstændighed, at Rente- nyderen ved Ejerens Død i Baandlæggelsesperioden arver Kapi- talen, af sig selv medføre Baandlæggelsens Ophør.

Med Giverens Samtykke Har Baandlæggelsen fundet Sted i Henhold til en Gavedisposi- tion, er det derimod naturligt, at Ophævelse kan ske med Sam- tykke af Giveren, der ogsaa kan have delegeret Ophævelses- beføjelsen til en anden. Dette sidste kan ligeledes være Tilfældet i en testamentarisk Disposition, forsaavidt denne kun angaar den testationsfri Tredjedel.

Med Justits- ministeriets Tilladelse Iøvrigt er det en almindelig Regel, at Ophævelse af Baandlæg- gelsen kun kan ske i Henhold til en Tilladelse fra Justitsministe- riet eller med dettes Tiltrædelse, en Regel, der har sin Rod i den før Grundloven herskende Praksis paa dette Omraade.

Forsaavidt angaar Midler under Overformynderiets Bestyrelse er Ophævelsesbeføjelsen i visse klare Tilfælde tillagt dette.

Med Hensyn til Kapitaler, der uden kgl. Konfirmation er baand-

lagt i Bikubens Forvaltningsafdeling, afgør endvidere denne selv, om Ophævelse af Baandlæggelsen vil kunne ske eller ikke, dog at Ophævelse ikke kan finde Sted, medmindre det tiltrædes af Justitsministeriet. Til Frigivelse af Kapitaler, der er baandlagt i Henshold til kgl. Konfirmation, er Tilladelse fra Justitsministeriet nødvendig, hvis der i Konfirmationen er taget Forbehold herom, eller i andre Tilfælde, hvis der ikke er fastsat saa klare Betingelser for Frigivelse, at Afgørelsen af, om de er tilstede, ikke er en Skønssag.

For at hel eller delvis Ophævelse af Baandlæggelsen skal kunne tillades, maa den godtgøres at være en Velfærdssag for Ejeren.

Det har undertiden været stærkt kritiseret, at en Baandlæggelsesdisposition paa denne Maade kunde tilsidesættes, og Baandlæggerens Forventning om økonomisk at have sikret Gavemodtageren eller Arvingen derigennem skuffes. Paa den anden Side forekommer der ligesaa ofte Tilfælde, i hvilke den, der paatænker at træffe Bestemmelse om Baandlæggelse, ganske vist ikke ønsker, at der i Dispositionen nævnes noget om Frigivelsesmuligheder, hvilket kunde lede Ejeren i Fristelse, men dog lader sin Beslutning om at baandlægge være afhængig af, at saadanne i paakommende Tilfælde er tilstede.

Kritik af
Frigivelses-
praksis

Det vil nu utvivlsomt heller ikke være rigtigt ganske at udelukke Udbetalinger, saafremt Baandlæggeren ikke har aabnet Adgang hertil. Pengeværdi, Tider og Forhold kan i Baandlæggelsesperioden undergaa saa stærke Forandringer, at det ogsaa vilde have ændret hans Syn paa Spørgsmaalet, og under saadanne Omstændigheder vilde det være urimeligt, om Ophævelse af Baandlæggelsen ikke kunde ske, naar dette skønnes at være af afgørende Betydning for Ejeren. Dertil kommer, at en Opretholdelse af

Frigivelse
bør ikke
være ganske
udelukket

Baandlæggelsen i nogle Tilfælde vil være betydningsløs, naar den baandlagte Kapital ikke er af en saadan Størrelse, at dens Afkastning kan spille nogen Rolle for Ejerens Økonomi.

Kritiken er derimod fuldt berettiget, forsaavidt den retter sig imod de Tilfælde, som sikkert vil kunne paavises, i hvilke der i Modstrid med Baandlæggerens Ønsker er givet Tilladelse til successivt Forbrug af endog ret betydelige Midler, skønt det utvivlsomt vilde have været bedst stemmende med Ejerens Tary, at ethvert Forsøg paa at angribe dem var blevet afslaaet straks fra Begyndelsen.

Begrænsning
i Adgang til
Frigivelse
ønskelig

Det vil sikkert derfor tjene Baandlæggelsesinstituttet, om det ovenfor nævnte Krav, at Frigivelsen for at kunne tillades skal være en Velfærdssag for Ejeren, ikke blot øjeblikkeligt, men ogsaa med Fremtiden for Øje, blev fastholdt med større Strengthed, end det i hvert Fald tidligere har været Tilfældet.

Baand-
læggelses-
ordningens
Berettigelse

Baandlæggelsesordningen kan, som det fremgaar af det udviklede, for den enkelte i mangfoldige Tilfælde vise sig at være særdeles gavnlig, ja, undertiden ligefrem uundværlig, og har som Følge deraf navnlig i de sidste Aartier været stærkt anvendt herhjemme. I Betragtning heraf forefalder det ejendommeligt at iagttage den Kølighed, hvormed den behandles fra Juraens Side. Naar den omtales, er det som oftest i den halvt undskyldende Form, at nu eksisterer den engang, og derfor er der næppe nogen Grund til at afskaffe den. Dette synes imidlertid at være en fundamental Fejlvurdering af dens samfundsmæssige Betydning. Man har aabenbart forset sig paa en enkelt Side af dens Virkninger: Kreditorbeskyttelsen, der unægteligt giver Ejeren et Privilegium,

som han maaske ikke altid fortjener, men som han dog betaler med Raadighedsberøvelsen. Yderligere er Tilfældene af Misbrug i Praksis yderst faa og Betænkelighederne nærmest af rent teoretisk Natur.

Det er rigtigt, at Bevaringen af en Kapital paa en enkelt Persons Haand er uden særlig samfundsmæssig Interesse, men det er heller ikke dette, der er det afgørende.

Saaledes som de økonomiske Forhold nu engang er, vil derimod Skabelsen af Kapital være af vital Betydning. Kun de færreste vil gøre dette udelukkende i egen Interesse. For langt de fleste spiller det en nok saa stor Rolle, at de derigennem er i Stand til at skabe deres Nærmeste, Hustru og Børn, en betrygget Fremtid. Det er muligt, at dette ikke i alle Tilfælde er sundt for Børnene, men det er nu engang saadan. At betage den Mand, der ved Dygtighed og Nøjsomhed har skabt sig en Formue, Muligheden for at sikre sine Efterladte denne paa den Maade, som det nu stemmer med hans Ønsker og Naturel, kunde derfor let vise sig at være et skæbnesvangert Fejlgreb, der vilde modvirke den Kapitalopsparing, som Samfundet i de kommende Tider vil faa mere Brug for end nogensinde.

Litteraturhenvisninger: Arvelovskommissionens Betænkning, S. 140 ff., Bentzon, Den danske Arveret (1931), S. 140 ff., Borum, Personretten, S. 92 ff., Stig Juul, Fideikommissarisk Substitution, S. 210 ff., Jan Kobbernagel, Baandlæggelse, Vinding Kruse, Ejendomsretten, I. S. 201, II. S. 502 ff., III. S. 802, Jul. Lassen, Haandbog i Obligationsret (1917—20), S. 573 ff., og Ussing, Dansk Obligationsrets Alm. Del (1942), S. 259 ff.

AFGIFTERNE PAA BAANDLAGT ARV OG GAVE

I det følgende skal der gøres Rede for de med Arve- og Gave- erhvervelser forbundne Afgifter med Henblik paa de Tilfælde, hvor Arve- eller Gavekapitalen baandlægges. Denne Relation til Kapital-Baandlæggelsen maa naturligvis sætte sit Præg paa Fremstillingen. Afgiftsspørgsmaal, der kun rejser sig, naar Kapitalen er modtaget til fri Raadighed, vil blive forbigaaet, og der kan ikke gaas ud fra, at de Besvarelser, der gives af de behandlede Spørgsmaal, overalt vilde have Gyldighed, ogsaa hvis Kapitalen ikke var baandlagt.

I. Arveafgift, Gaveafgift, Indkomstskat.

De Afgifter, der kommer i Betragtning, er Arveafgift, Gaveafgift og Indkomstskat. Reglerne herom findes i Lov Nr. 147 af 10. April 1922 om Afgift af Arv og Gave (»Arveafgiftsloven«) og

Lov Nr. 149 af samme Dato om Indkomst- og Formueskat til Staten («Statsskatteloven«).

Medens der af Arv altid skal svares Arveafgift, kan der for Gavers (Livsgavers) Vedkommende foruden om Gaveafgift ogsaa blive Spørgsmaal om Indkomstskat og Arveafgift. I sidstnævnte Henseende kan til foreløbig Orientering opstilles nedenstaaende Skema, der i store og grove Træk giver en Oversigt over, naar de forskellige Afgifter skal anvendes ved Livsgaverne. At Skemaet i adskillige Henseender maa modificeres, før man naar til de virkelige Afgiftsregler, vil fremgaa af de efterfølgende Afsnit.

A. Rene Livsgaver (hvorved her forstaas Gaver, der ikke ydes som Arveforskud eller med Forbehold af Rentenydelsen for Giveren).

1. Naar Gaven ydes til Giverens Ægtefælle, Afkom, Adoptivbørn, Forældre og Bedsteforældre, svares Gaveafgift.
2. Naar Gaven ydes til andre, svares Indkomstskat.

B. Arveforskud.

1. Naar Arveforskudet ydes til de ovenfor under A. 1 nævnte Personer, svares Gaveafgift.
2. Naar Arveforskudet ydes til andre, svares Arveafgift.

C. Gaver, hvorefter Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen.

1. Naar Rentenydelsen ophører ved Giverens Død, svares Arveafgift.
2. Naar Rentenydelsen ophører inden Giverens Død, svares
 - a. Gaveafgift, naar Gaven er ydet til de ovenfor under A. 1 nævnte Personer,
 - b. Indkomstskat, naar Gaven er ydet til andre.

II. Gaveafgiftens Forhold til Arveafgift og Indkomstskat.

Nyordnin-
gen med
Indførelse af
Gaveafgift

Af de tre Afgifter er Gaveafgiften af nyeste Dato. Den indførtes i 1922 ved Loven om Afgift af Arv og Gave (Lovens Afsnit III, der omfatter §§ 44—48). Forinden denne Lov var Ordningen med Hensyn til Afgift af Livsgaver den, at der af Arveforskud og af Gaver med forbeholdt livsvarig Rentenydelse for Giveren skulde svares Arveafgift og af andre Gaver Indkomstskat. For Arveforskudenes Vedkommende var denne Ordning meget uensigtsmæssig saavel set fra den afgiftspligtiges som fra Statskassens Side, fordi Arveafgiften først skulde og kunde betales ved Giverens Død ofte mange Aar efter Forskudets Modtagelse, altsaa paa et Tidspunkt, hvor Forskudet i mange Tilfælde forlængst var forbrugt. Derfor forandrede man her Arveafgiften til en »Gaveafgift«, der skulde beregnes efter Arveafgiftssatserne, men erlægges allerede ved Gavens Modtagelse. Herved blev man imidlertid ikke staaende. I Erkendelse af, at en Livsgave, selv om den ikke udtrykkeligt er ydet som Arveforskud, meget vel i Virkeligheden kan have Karakter af anteciperet Arv, og ud fra den Betragtning, at det ogsaa ved rene Livsgaver kunde synes mindre rimeligt at anvende Indkomstbeskatning, idet denne kunde virke for haardt, henvførte man under Gaveafgiften ikke blot Arveforskud, men ogsaa de andre Livsgaver alene med Undtagelse af Gaver med forbeholdt livsvarig Rentenydelse for Giveren. For de sidstnævnte Gaver, hvor Indtægten af Gaven først ved Giverens Død gaar over til Modtageren, fastholdtes Arveafgift ved Giverens Død.

Nyordnin-
gens Be-
grænsning

I en ikke uvæsentlig Henseende blev Nyordningen dog begrænset, idet den — stort set — kun kom til at omfatte Gaver til Ægtefælle, Afkom, Adoptivbørn, Forældre og Bedsteforældre (i det følgende kaldet »nærpaarørende«), jfr. det ovenfor under I.

opstillede Skema Punkt A. 1, B. 1 og C. 2 a samt Arveafgiftslovens § 44, 1. Stk. Ved Gaver til andre gælder vedblivende de ældre Regler. Unægtelig gør de Hensyn, der foranledigede Nyordningen, sig i særlig Grad gældende ved Gaver til nærpaarørende, det er jo ogsaa indenfor denne Kreds, at Gaver hyppigst forekommer; men i hvert Fald under Nutidens Forhold med den høje og stærkt progressive Indkomstbeskatning vil det kunne føles som en Urimelighed, at en Gave f. Eks. fra en Onkel til en Nevø skal medtages ved Opgørelsen af Modtagerens skattepligtige Indkomst paa lige Linie med Arbejds- og andre Aarsindtægter, og U hensigtsmæssigheden ved, at Afgiften af Arveforskud først skal erlægges ved Giverens Død, bliver jo ikke mindre, fordi Modtageren ikke hører til Giverens nærpaarørende (angaaende Udstrækningen af Begrebet Arveforskud se nedenfor under V.).

Gaveafgiften, der efter sit Væsen er en Mellemtung mellem Arveafgift og Indkomstskat, kom ikke til at fremtræde som en selvstændig Afgift jævnsides med Arveafgift og Indkomstskat. Den blev knyttet til Arveafgiften i den fælles Lov om Afgift af Arv og Gave, og i Lovens § 48, 2. Stk., blev der givet en almindelig Regel om, at hvor andet ikke følger af Bestemmelserne i Lovens Afsnit III om Afgift af Gave, kommer de i Lovens Afsnit II om Afgift af Arv givne Regler til Anvendelse paa Gaveafgiften, forsaavidt de efter deres Indhold er anvendelige. Denne Gaveafgiftens Tilknytning til Arveafgiften kan synes naturlig, forsaavidt som Gaveafgiften svares efter Arveafgiftssatserne, men den er aabenbart Skyld i, at det ene af Formaalene med Gaveafgiften, nemlig at hidføre en lempeligere Beskatning af Gaver, der hidtil havde skullet beskattes som Indkomst, ikke i fornødent Omfang har faaet Udtryk i Lovens Regler.

Gaveafgiftens Tilknytning til Arveafgiften

Naar Giveren har Hjemsted i Udlandet Som Følge af Lovens § 48, 2. Stk., kommer saaledes Lovens §§ 8 og 9 til Anvendelse paa Gaveafgiften. Efter disse Paragraffer svares der Arveafgift, naar Arveladeren var hjemmehørende her i Riget, medens der som Hovedregel ikke svares Arveafgift, naar Arveladeren havde Hjemsted udenfor Riget. Anvendt paa Gaveafgiften medfører disse Bestemmelser, at der som Hovedregel kun svares Gaveafgift, naar Giveren er hjemmehørende her i Riget. Hvis en Dansker, der har Hjemsted i Udlandet, skænker sin her i Landet bosiddende Søn en Pengesum, kan Afgiften af denne Gave ikke berigtiges som Gaveafgift. Uagtet Gaven er fra Fader til Søn, falder Gaven dog ikke ind under Arveafgiftslovens Afsnit III om Afgift af Gave, og Sønnen skal derfor medregne Gaven til sin skattepligtige Indkomst, jfr. Statsskattelovens § 4 c og Højesterets Dom af 30. Januar 1931 (U.f.R. 1931 S. 280). Sønnen bliver dog fri for at betale Indkomstskat af Gaven, hvis denne er ydet ham som Arveforskud, jfr. Statsskattelovens § 5 b. I saa Fald skal han betale Arveafgift af Gaven ved Faderens Død, jfr. Arveafgiftslovens § 4 f, vel at mærke, hvis Faderen i Mellemtiden er kommet tilbage og har Hjemsted her i Riget ved sin Død. Er dette ikke Tilfældet, kan der overhovedet ikke kræves Afgift af Gaven. Disse Resultater af Lovreglerne er ikke blot lidet hensigtsmæssige, de er tildels direkte stridende mod, hvad der var tilsigtet med Gaveafgiften. Sønnen, der kommer til at betale Indkomstskat af Gaven fra sin Fader i Udlandet, faar jo netop ikke den Lempelse i Indkomstbeskatningen, der var tilsigtet.

Naar Gaven består i Retten til en Rente-nydelse I endnu højere Grad gør denne Modstrid mellem Lovens Formaal og Lovens Regler sig gældende, hvor Gaven alene består i Retten til en Rentenydelse uden Ret til Kapitalen (Retten til de enkelte aarlige Rentebeløb forudsættes endelig erhvervet ved

Gaveløftet, saaledes at Giveren er bundet til hvert Aar at yde Renten). Af Arveerhvervelser, der bestaar i en saadan Rente-nydelsesret, skal der svares Arveafgift, nemlig af Rente-nydelsens kapitaliserede Værdi, jfr. Arveafgiftslovens §§ 15 og 20. Naar Retten til Rente-nydelsen erhverves ved Livsgave, og Gaven efter Parternes Forhold falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III om Afgift af Gave, skal der som Følge af Lovens § 48, 2. Stk., paa samme Maade svares Gaveafgift af Rente-nydelsens kapitaliserede Værdi. Falder Gaven ikke ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, skulde man vente, at der skulde svares Indkomstskat af den nævnte Værdi; men efter gammel fast Praksis anses Gaver, der alene bestaar i Retten til en Rente-nydelse, ikke for indkomstskattepligtige (af de enkelte aarlige Rentebeløb skal der derimod svares Indkomstskat, og det, hvad enten Rente-nydelsesretten er erhvervet ved Arv eller ved Livsgave, og i sidste Fald hvad enten Gaven falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III eller ej). Nu har Afgiftsadministrationen ganske vist, støttet paa Motiverne til Gaveafgiften, anset sig for beføjet til at frafalde Krav paa Gaveafgift af Ret til Rente-nydelse, hvis Rente-nydelsen ikke er sikret, eller hvis den skal høre op ved Giverens Død; men hvor Rente-nydelsen er sikret, f. Eks. ved Baandlæggelse af Kapital, og ikke er gjort resolutivt betinget af Giverens Død, har man ikke turdet sætte sig ud over Lovreglerne. I saadanne Tilfælde maa der altsaa svares Gaveafgift, naar Gaven ydes f. Eks. til Søn, medens der ingen Afgift svares, naar Gaven ydes f. Eks. til en med Giveren ubeslægtet Person. Her medfører de positive Regler i Loven ikke blot, at Gaver mellem nærpaarørende bliver beskattet i samme Tilfælde, hvor Gaver mellem fjernere beslægtede eller mellem helt ubeslægtede gaar fri for Skat, men der er tilmed ved

Gaveafgiften blevet paalagt Gaver mellem nærpaarørende en ny Skat, og det blev dog i Folketingsudvalgets Betænkning over Forslaget til Loven om Afgift af Arv og Gave udtrykkeligt udtalt, at »hvad Forslagets Afsnit III om Afgift af Gave angaar, er her ved ikke tilsigtet nogen ny Indtægt for Statskassen, men derimod en ligeligere og lempeligere Behandling af Beløb, der efter den hidtil gældende Lov om Indkomst- og Formueskat til Staten var indkomstskattepligtige«.

De fremdragne Tilfælde af Anomalier, der er en Følge af Gaveafgiftens Tilknytning — eller maaske rettere: for nære Tilknytning — til Arveafgiften, er ikke de eneste. Man vil i det følgende kunne finde flere Eksempler.

III. Arv.

Naar det ovenfor er sagt, at der altid skal svares Arveafgift af Arv, er dette Ord taget i vid Betydning som omfattende enhver Erhvervelse af en afdøds Efterladenskab ved Arv eller Gave, jfr. Arveafgiftslovens § 4, hvorefter Arveafgift foruden af al egentlig Arv tillige svares af Legater og Dødsgaver.

Dødsgaver-
Livsgaver

Der er i den foreliggende Forbindelse næppe tilstrækkelig Anledning til at gaa ind paa Spørgsmaalet om Afgrænsningen af »Dødsgaver« overfor »Livsgaver«. For Gaver med forbeholdt livsvarig Rentenydelse for Giveren, som Loven aabenbart betragter som begrebsmæssig værende Livsgaver, er positivt fastsat Arveafgift.

Arveindsæt-
telser — rene
Vilkaar ved
Retshandler

Større praktisk Interesse har vistnok Sondringen mellem Dispositioner af arvemæssig Karakter og rene Vilkaar ved en Retshandel. Saaledes findes der ikke sjældent i Separations- eller Skilsmissevilkaar en Bestemmelse om, at Manden for det Tilfælde,

at han dør før Hustruen, tillægger denne en Kapital eller en Rentenydelse i hans Bo. Om en saadan Bestemmelse skal betragtes som en Arveindsættelse, hvoraf der skal svares Arveafgift, naar Bestemmelsen ved Mandens Død bliver aktuel, eller som et rent Vilkaar ved Separationen eller Skilsmissen, vil kunne frembyde ikke ringe Tvivl. Det maa hævdes, at den Omstændighed, at Bestemmelsen findes optaget i Separations- eller Skilsmissevilkaar, ikke i sig selv er til Hinder for at betragte Dispositionen som en Arveindsættelse. At det kan forekomme haardt, at Arveafgiften af Arv efter frasepareret eller fraskilt Ægtefælle efter gældende Lov (jfr. Arveafgiftslovens § 6, 1. Stk.) skal regnes efter Ægtefællernes indbyrdes Slægtskabsforhold, d. v. s. i Reglen efter højeste Takst, er en ganske anden Sag. Hvorledes Spørgsmaalet, der jo meget ofte kun afgiftsmæssigt vil have praktisk Betydning, i saa Henseende bør løses i de forekommende Tilfælde, maa komme an paa de nærmere Omstændigheder. Saa meget kan dog siges, at hvis Hustruens Erhvervelse ved Mandens Død bestaar i en Kapital eller i en Rentenydelse, der er væsentlig større, end Underholdsbidraget var, vil man fra Afgiftsadministrationens Side være mere tilbøjelig til at anse Erhvervelsen som Arv, end hvis Hustruen blot faar en Rentenydelse, der efter sin Størrelse kan betragtes som en Forlængelse af Underholdsbidraget ud over Mandens Død. En saadan Betragtning af Rentenydelsen vil formentlig godt kunne akcepteres, selv om Rentenydelsen, f. Eks. ved Baandlæggelse af Rentenydelseskapital, skulde blive bedre sikret, end Underholdsbidraget var.

Naar en arvet Kapital baandlægges til Rentenydelse udelukkende for Kapitalarvingen selv, skal der betales Arveafgift af Kapitalen paa sædvanlig Maade. Selv om Renten i kortere eller

Naar Renten tilfalder Kapitalarvingen selv

længere Tid helt eller delvis skal lægges til Kapitalen, førend Rentenydelsen, henholdsvis den fulde Rentenydelse, træder i Kraft, skal Arveafgiften af (hele) Kapitalen erlægges straks ved Arveladerens Død og er hermed endelig berigtiget. Det samme gælder, naar Renten skal lægges til Kapitalen indtil et vist Tidspunkt og den saaledes forøgede Kapital derefter udleveres til Kapitalarvingen.

Naar Renten helt eller delvis tilfalder andre end Kapitalarvingen

Baandlægges Kapitalen til Rentenydelse, helt eller delvis, for en anden end Kapitalarvingen, kommer Reglerne i Arveafgiftslovens § 15 til Anvendelse. Naar Rentenyderen skal have hele Renten af Kapitalen, svares efter § 15, 1. Stk., ved Arveladerens Død Arveafgift af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, medens Arveafgiften af Kapitalen først svares ved Rentenydelsens Ophør. Skal Rentenyderen kun have en Del af Renten, svares efter § 15, 2. Stk., ved Arveladerens Død Arveafgift dels af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi dels af Kapitalen ÷ Rentenydelsens kapitaliserede Værdi; ved Rentenydelsens Ophør svarer Kapitalarvingen Arveafgift af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, altsaa af samme Værdi, som blev fradraget ved hans første Afgiftserlæggelse, saaledes at Kapitalarvingen ogsaa her kommer til at erlægge Arveafgift af hele Kapitalen, blot ad to Gange. Har til at begynde med hele Kapitalen været behæftet med Rentenydelse, og Arveafgift af Kapitalen derfor i Overensstemmelse med § 15, 1. Stk., ikke er erlagt, men Rentenydelsen senere for en Del falder bort, f. Eks. hvor Rentenydelsen har været delt mellem flere Personer, og en af disse dør, glider Forholdet dermed ind under § 15, 2. Stk. I saadanne Tilfælde skal der ved paa gældende Rentenymers Død erlægges Arveafgift af Kapitalen ÷ den kapitaliserede Værdi paa dette Tidspunkt af de resterende

Rentenydelser, og hver Gang en af disse derefter falder bort, skal Kapitalarvingen erlægge Arveafgift af den kapitaliserede Værdi af den bortfaldne Rentenydelse. Er der indsat flere Nydere efter hinanden af samme Rente, svares Rentenydelsesafgift for de enkelte Rentenydelser, efterhaanden som de bliver aktuelle; Kapitalafgiften, henholdsvis den Del af Kapitalafgiften, der ikke blev erlagt ved Arveladerens Død, svares først ved sidste Rentenydelses Ophør.

Er det en bestemt afgrænset Del af den baandlagte Kapital, hvoraf en anden end Kapitalarvingen skal have Rentenydelser, kommer § 15, 2. Stk., ikke til Anvendelse. De to Dele af den baandlagte Kapital maa da i den foreliggende Forbindelse betragtes som to selvstændige Kapitaler, hvoraf den ene er fuldt belæst med Rentenydelse, medens den anden er helt fri for Rentenydelse. Paa den første kommer § 15, 1. Stk., til Anvendelse, af den anden svares straks Kapitalarveafgift.

I alle de ovennævnte Tilfælde af Kapitalarv med foreløbig Rentenydelse for andre end Kapitalarvingen er det forudsat, at den baandlagte Kapital er endelig erhvervet af Kapitalarvingen straks ved Arveladerens Død. Hvis Kapitalarvingen i disse Tilfælde dør, medens Rentenydelserne endnu løber, overgaar Kapitalen med den paahvilende Rentenydelse derfor til Kapitalarvingens Arvinger. Loven giver ingen særlige Regler for, hvorledes Arveafgiften for de to Arveovergange af Kapitalen skal berigtiges. Det har tidligere været Praxis at anvende Principet i Arveafgiftslovens § 12, saaledes at der for de to Arveovergange af Kapitalen kun svares een Gang Arveafgift, nemlig den højeste af Afgifterne for de to Arveovergange betragtet hver for sig, at erlægge ved Rentenydelsens Ophør og i 1ste Arveladers Bo. Efter Højesterets Dom

Naar
Kapitalen
er endelig
erhvervet af
Kapital-
arvingen, og
denne dør,
medens
Rentenydel-
sen endnu
løber

af 3. Juni 1929 (U. f. R. 1929 S. 726) vedrørende et lignende Spørgsmaal ved Gave med forbeholdt livsvarig Rentenydelse for Giveren (jfr. nedenfor under VI) maa det vistnok antages, at der i Tilfælde af Kapitalarvingens Død førend Rentenydelsens Ophør ikke kan kræves Kapitalarveafgift eller yderligere Kapitalarveafgift i 1ste Arveladers Bo, medens der i Kapitalarvingens (2den Arveladers) Bo erlægges Arveafgift af Kapitalen med Fradrag af den kapitaliserede Værdi af Rentenydelsen paa Tidspunktet for 2den Arveovergang, jfr. Arveafgiftslovens § 16, 1. og 3. Stk.

Naar det er uvist, hvem Kapitalen vil tilfalde Forholdet kan imidlertid ogsaa være det, at der ved Arveladerens Død ikke findes nogen til den baandlagte Kapital berettiget Arving, idet det er afhængigt af fremtidige Forhold, hvem Kapitalen skal tilfalde. Saaledes ser man hyppigt bestemt i Testamenter, at Arveforholdene ved Rentenydelsens Ophør skal være afgørende for, hvem der skal arve Kapitalen. I saadanne Tilfælde tilhører Kapitalen Boet indtil Rentenydelsens Ophør, og først da falder Kapitalen i Arv. Allerede af denne Grund kan der her ikke blive Spørgsmaal om Berigtigelse af Arveafgift forinden Rentenydelsens Ophør. Er Kapitalen, medens den tilhørte Boet, blevet forøget ved Renteoplæg, beregnes Arveafgiften af den saaledes forøgede Kapital.

Naar Kapitalen tilfalder Rente-nyderen Hvis den baandlagte Kapital skulde tilfalde den, der forud (kun) har haft Ret til Rentenydelsen af Kapitalen, skal der svares Kapitalarveafgift, men i denne Afgift kan den erlagte Rentenydelsesafgift fradrages, jfr. Arveafgiftslovens § 15, 3. Stk. Er det kun en Del af Kapitalen, som tilfalder Rente-nyderen, kan kun en forholdsmæssig Del af den erlagte Rentenydelsesafgift komme til Fradrag.

Det maa ved Bestemmelsen i § 15, 3. Stk., være forudsat, at Kapitalen tilfalder Rentenyderen som Arv efter Arveladeren. Hvis Forholdet er det, at Kapitalarvingen af egen fri Vilje afstaar sin Ret til Kapitalen til Rentenyderen, foreligger der en Gave fra Kapitalarvingen. Der maa i saa Fald svares Kapitalarveafgift som for Arv til Kapitalarvingen uden Fradrag af den tidligere erlagte Rentenydelsesafgift; muligt kan der indrømmes et Afslag i Kapitalarveafgiften under Hensyn til, at Staten faar Afgiften tidligere i Kasse, end der ellers havdes Krav paa. Desuden maa der betales Gaveafgift eller eventuelt Indkomstskat af Gaven fra Kapitalarvingen til Rentenyderen. Faar Kapitalarvingen Vederlag for Afstaaelsen af sin Ret til Kapitalen, f. Eks. gennem Rentenyderens Tegning af Livsforsikring paa eget Liv til Fordel for Kapitalarvingen, faar dette selvsagt Betydning for Spørgsmaalet om Gaveafgift eller Indkomstskat; men med Hensyn til Forpligtelsen til at svare Kapitalarveafgift kan det ingen Forskel gøre, om Kapitalarvingen faar Vederlag eller ej. Det kan ikke nægtes, at Erlæggelsen af denne Afgift, som Rentenyderen naturligvis kommer til at afholde, vil kunne beskære Rentenyderens Udbytte af Arrangementet uforholdsmæssigt meget, og det er jo muligt, at Afgiftsadministrationen efter Omstændighederne vil kunne forsvare at frafalde Afgiftskravet især i Tilfælde, hvor der tidligere er erlagt Kapitalarveafgift i Henhold til § 15, 2. Stk., men herom kan der intet med Sikkerhed siges.

I Arveafgiftslovens § 19, 2. Stk., er det bestemt, at hvis der i Forening med en Brugs- eller Indtægtsnydelse er tillagt en Person Ret til i levende Live at forbruge eller paa anden Maade disponere over de paagældende Midler eller Ret til at raade over disse ved Testamente, anses han ved Arveafgiftsberegningen som Ejer

Naar Kapitalarvingen afstaar sin Ret til Kapitalen til Rentenyderen

Naar Rentenyderen har Ret til at disponere over Kapitalen

af disse. Heri ligger, at der skal betales Kapitalarveafgift, ikke blot Rentenydelsesafgift, af den paagældende Erhvervelse. Hvis Retten til at forbruge Rentenydelseskapitalen er gjort afhængig af, at visse Betingelser indtræder — og forudsat, at der ikke er tillagt Rentenyderen Testationsret med Hensyn til Kapitalen —, falder Forholdet ind under § 13, 1. Stk., hvorefter Kapitalarveafgiften først bliver at erlægge, naar de paagældende Betingelser kommer til Stede. Dette maa principielt ogsaa gælde, selv om det beror paa et Skøn, om og naar Betingelserne maa anses at være indtraadt, i hvert Fald naar Skønnet er henlagt til en anden end Rentenyderen selv. Imidlertid kan praktiske Hensyn her spille ind. Dette belyses bedst ved et Eksempel: Testator har bestemt, at der skal kunne udbetales Rentenyderen Beløb af Rentenydelseskapitalen, forsaavidt dette maa anses nødvendigt, for at Rentenyderen kan leve anstændigt, og har henlagt Skønnet i saa Henseende til Bestyrelsen for det Institut, hvori Kapitalen er baandlagt. Er Rentenyderen nu en Person, som efter al Sandsynlighed aldrig vil kunne klare sig selv, vil det kunne være langt mere praktisk at følge Reglen i § 19, 2. Stk., saaledes at der straks erlægges Kapitalarveafgift (af hele Kapitalen), hvorefter Afgiftsspørgsmaalet for Rentenyderens Vedkommende er ude af Verden, fremfor at der straks erlægges Rentenydelsesafgift med derefter atter og atter gentaget Omgørelse af Afgiftsberegningen og Erlæggelse af Kapitalarveafgift for de efterhaanden udbetalte Kapitalbeløb i Overensstemmelse med Reglen i § 13, 1. Stk. (jfr. § 15, 3. Stk.). Hvis derimod Rentenyderen er en solid Mand, der sidder med en god Forretning, vil der ingen Grund være til ikke at nøjes med Rentenydelsesafgift straks; skulde der mod al Forventning senere blive Anledning til at angribe Kapitalen, erlægges

ges saa Kapitalafgift i Henhold til § 13, 1. Stk. (jfr. § 15, 3. Stk.). Fra Afgiftsadministrationens Side vil der utvivlsomt ikke blive lagt Hindringer i Vejen for, at Kapitalarveafgift erlægges straks, naar dette anses for mest praktisk. Nogen afgiftsmæssig Risiko behøver der ikke at være forbundet hermed. Hvor Kapitalarveafgift erlægges straks, uden at der efter § 19, 2. Stk., er Pligt her- til, vil der sikkert, om ønskes, kunne faas Tilsagn fra Skatte- departementet om, at der i Tilfælde af, at Rentenyderen skulde dø, inden Kapitalen er opbrugt, vil blive tilladt Omgørelse af Afgiftsberegningen, saaledes at kun de faktisk udbetalte Kapital- beløb tages i Betragtning, og indrømmet Tilbagebetaling af den herefter for meget erlagte Afgift.

Ved testamentarisk oprettede almindelige Familielegater, vel- Familie-
legater m. v.
gørende Legater og andre Legater, hvor Legatnyderne udpeges af Legatbestyrelsen, svares der paa sædvanlig Maade Arveafgift af Kapitalen. Om Arveafgift af de enkelte Legatnydelser bliver der ikke Spørgsmaal, medmindre Testator selv har udpeget nogle af de første Legatnydere. I saa Fald betragtes de paagældende Legat- nydere, selv om de opfylder de for Tildeling af Legatportioner fastsatte Betingelser, som almindelige Rentenydere, og Reglerne i Arveafgiftslovens § 15 kommer til Anvendelse.

Med Hensyn til Familielegater og Familiestiftelser med legal el- ler fundatsmæssig Successionsorden og Familiefideikommiss er hen- vises til Arveafgiftslovens § 4 c og b, jfr. § 6 og § 19, samt § 11. For Familiefideikommissers Vedkommende kan yderligere hen- vises til Højesterets Dom af 8. November 1935 (U. f. R. 1936 S. 11). Grænsen mellem de nævnte Familielegater og »Stiftelser og Fa- miliefideikommisserne har i Praksis været vanskelig at drage. At Betegnelsen »Fideikommis« benyttes, kan ikke være af-

gørende. Østre Landsrets Dom af 6. November 1943 (U. f. R. 1944 S. 192) henførte saaledes ogsaa et »Fideikommis« under Arveafgiftslovens § 4 c, og Reglerne for Familielegater og »Stiftelser« kom altsaa til Anvendelse i dette Tilfælde. Ved Dommen lagdes der bl. a. Vægt paa, at Nyderne ikke havde Besiddelsen af og ikke udøvede nogensomhelst Raadighed over Kapitalen.

Arve-
afgiften af
Kapital og
Renteny-
delse ud-
redes af
Kapitalen

Ifølge Arveafgiftslovens § 21, 1. Stk., beregnes Arveafgiften af de enkelte Arvelodder og udredes af disse. Den arvede Kapital, der skal baandlægges, vil altsaa ved Baandlæggelsen være eller vil eventuelt senere blive formindsket med Arveafgiften af Kapitalen. Hviler der Rentenydelse paa Kapitalen, vil denne normalt yderligere være, eventuelt senere blive, formindsket med Arveafgiften af Rentenydelsen, thi ifølge Lovens § 21, 2. Stk., kan Rentenyderen kræve, at Rentenydelsesafgiften udredes af Rentenydelseskapitalen, og dette gælder, hvad enten der er en eller flere Rentenydere, samtidigt eller successivt, og hvad enten Rentenydelsen omfatter hele Renten af Kapitalen eller kun en Del af Renten. Kapitalarvingen kan ikke henvise Rentenyderen til afdragsvis Betaling af Rentenydelsesafgiften i Henhold til Arveafgiftslovens § 11, saadan afdragsvis Betaling er nemlig begrænset til Indtægtsnydelser, med Hensyn til hvilke Reglen i § 21, 2. Stk., ikke kan finde Anvendelse.

[Naar Arve-
laderen har
bestemt,
at Kapital
og Rente-
nydelse skal
udredes fri
for Arve-
afgift

Ved Afholdelsen af disse Arveafgifter kan den arvede Kapital og dermed ogsaa de Rentenydelser, der hviler paa Kapitalen, blive stærkt beskaaret. Det er derfor ogsaa meget almindeligt, at Arveladeren bestemmer, at Kapitaler, der er tillagt Legatarer, og Rentenydelser skal udredes fri for Arveafgift, saaledes at denne skal afholdes af Universalarvingen. Angaaende den Betydning, dette faar ved Beregningen af Arveafgiften, se Arveafgiftslovens § 21,

3. Stk. Arveladerens Bestemmelse om, at Kapital eller Rente-nydelse skal udredes afgiftsfri, behøver næppe at have faaet direkte Udtryk i Testamentet. Hvis der f. Eks. staar i Testamentet, at 10.000 Kr. skal baandlægges til Rentenydelse for N. N., kan det meget vel have været Testators Mening, at fulde 10.000 Kr. skal baandlægges, saaledes at Rentenydelsesafgiften, uanset at denne ikke omtales i Testamentet, ikke kan tages af Kapitalen (til Skade for Rentenyderen). Naturligvis vil det, hvis det er Arveladerens Mening, at Kapitallegat eller Rentenydelse skal udredes afgiftsfri, altid være det bedste, at dette udtrykkeligt bestemmes i Testamentet, saa kan der i hvert Fald ikke opstaa Tvivl paa dette Punkt. Forøvrigt plejer Afgiftsmyndighederne at rette sig efter Arvingernes Fortolkning af Testamentet i denne Henseende, ja selv om Testamentet intet Holdepunkt giver for den afgiftsfri Udredelse, vil Afgiftsmyndighederne sikkert som Regel ikke protestere imod, at Arveafgiften af Legater ved Boopgørelsen er fradraget i Universalarven, naar blot Beregningsmaaden i § 21, 3. Stk., er iagttaget.

Hvis den paagældende Kapital eller Rentenydelsesarveafgift, der saaledes skal afholdes af Universalarvingen, som Følge af Reglerne i Arveafgiftslovens § 15, 1. og 2. Stk., ikke skal erlægges straks ved Arveladerens Død, men først paa et senere Tidspunkt, maa der ved Boets Opgørelse hensættes eller paa anden Maade sikres et Beløb af Universalarven til Brug ved Afgiftsberigtigelsen til sin Tid. Hermed vil der være forbundet forskellige Ulemper, og af Hensyn hertil er der ved Lovens § 15, 4. Stk., aabnet Adgang til, at Arveafgiften i saadanne Tilfælde kan berigtiges straks ved Arveladerens Død, saaledes at Sagen for Universalarvingens Vedkommende kan blive endelig ordnet med det sam-

Tilladelse
til Berigtigelse af
Arveafgift
»straks«

me (se ogsaa § 15, 5.—7. Stk., der giver Regler for, hvorledes Arveafgiften i saa Fald nærmere skal beregnes). Er denne Adgang til Berigtigelse af Arveafgiften straks ikke blevet benyttet, og er der ikke ved Boopgørelsen blevet afsat et Beløb eller et tilstrækkeligt Beløb til Berigtigelse af Arveafgiften til sin Tid, kan det komme til at gaa ud over paagældende Kapitalarving eller Rentenyder, der netop skulde friholdes for Afgiften, thi den Omstændighed, at Arveladeren har bestemt, at Arveafgiften af Kapitalen eller Rentenydelsen skal udredes af Universalarvingen, kan ikke berøre Statskassens Ret til at holde sig til Kapitalarvingen og Rentenyderen for Arveafgiften af deres Arveerhvervelser (jfr. Lovens § 21, 1. Stk.). At Kapitalen er baandlagt, hvilket jo i Reglen vil være Tilfældet, gør ingen Forskel. Hvis Arveafgiften ikke præsteres, vil den blive taget af den baandlagte Kapital, ogsaa for Rentenydelsesafgiftens Vedkommende (jfr. Lovens § 21, 2. Stk., og ovenfor), og det maa saa blive Kapitalarvingens Sag at søge Beløbet refunderet hos Universalarvingen. Tilladelse til straks ved Arveladerens Død at berigtige Arveafgift, der efter Lovens § 15, 1. og 2. Stk., først skulde erlægges senere, meddeles af Skattedepartementet. Tilladelsen gives ikke, hvis Rentenydelseskapitalen ikke har Karakter af et Legat, men er Universalarv, i saa Fald er der heller ingen virkelig Trang hertil. Tilladelsen vil naturligvis heller ikke blive givet, hvis Berigtigelse af Arveafgiften straks ved Arveladerens Død er udelukket, fordi det paa dette Tidspunkt ikke vides, hvem der skal arve Kapitalen (jfr. ovenfor); i saadanne Tilfælde er der ingen anden Udvej end ved Boets Opgørelse at sikre Tilstedeværelsen af et Beløb til Afgiften. Fastsættelsen af dette Beløb, som ved Opgørelsen af Universalarven skal kunne fradrages som en denne paahvilende

Gæld, kan være vanskelig nok, bl. a. fordi man ingen Sikkerhed kan have for, at Afgiftssatserne ikke ved en ny Lov vil være blevet forhøjet, naar Afgiften skal berigtiges; det vil vistnok være tilraadeligt, at man i forekommende Tilfælde af Hensyn til den afgiftsmæssige Side af Sagen sikrer sig Skattedepartementets Godkendelse af den trufne Ordning.

Endnu er der formentlig Anledning til at nævne, at hvis Arveafgiften af den baandlagte Kapital ikke skal erlægges ved Arveladerens Død, men først paa et senere Tidspunkt, er det Værdien af Kapitalen paa dette sidste Tidspunkt, der skal lægges til Grund ved Beregningen af Arveafgiften. For Erlæggelse af Kapitalarveafgift i Henhold til Arveafgiftslovens § 15, 1. Stk., er dette fastslaaet ved Højesterets Dom af 8. Januar 1931 (U. f. R. 1931 S. 237), af hvilken Dom det ogsaa fremgaar, at det i denne Henseende er uden Betydning, om Kapitalen ved Boopgørelsen er endelig udlagt Kapitalarvingen.

Det er Kapitalens Værdi ved Afgiftspligtens Indtræden der skal regnes med

Endvidere skal der gøres nogle Bemærkninger om Kapitalisering af Rentenydelser, hvorom der findes Regler i Arveafgiftslovens § 20.

Kapitalisering af Rentenydelser

I nævnte Paragrafs 2. Stk., Punkt 2, bestemmes det, at hvis Nydelsen er af ubestemt Varighed, ansættes dens Værdi til det 10-dobbelte af dens aarlige Beløb, for saa vidt Reglerne under Punkt 3 ikke kommer til Anvendelse. I Punkt 3 hedder det, at hvis Nydelsen er begrænset til et bestemt Tidsrum eller til en eller flere Personers Levetid, fastsættes Værdien — med en vis, mindre væsentlig Modifikation — efter de Regler, hvorefter Statsanstalten for Livsforsikring beregner Værdien af tilsvarende Ydelser; der gives derhos Finansministeren Bemyndigelse til at bestemme, at Tabeller, udarbejdede af Statsanstalten, skal følges

ved Fastsættelsen af Værdien, og saadanne Tabeller er blevet udfærdiget for livsvarige Brugs- og Indtægtsnydelser, de nugældende Tabeller findes i Bekendtgørelse No. 525 af 17. December 1942 (S. 300). Det er meget almindeligt, at der i Testamenter tillægges en Kvinde en Rentenydelse for hendes Livstid, dog at Rentenydelsen skal falde bort, hvis hun indgaar Ægteskab. I saadanne Tilfælde er det Praksis, at der kapitaliseres med 10 som for Rentenydelse af ubestemt Varighed, dog at Kapitalisering efter Livrente-beregning benyttes, naar Rentenyersken ved Afgiftsberegnin-gen er saa gammel (efter de nugældende Tabeller over 65 Aar), at Kapitalisationsfaktoren efter Livrente-beregning bliver mindre end 10. Det er et Spørgsmaal, om denne Praksis er rigtig. Bedst stemmende med Ordene i § 20 synes det at være, at man altid uanset Rentenyerskens Alder kapitaliserer efter Livrente-beregning som for livsvarig Rentenydelse. Skulde Rentenyersken indgaa Ægteskab og Rentenydelsen dermed falde bort, kan der da blive Spørgsmaal om Anvendelse af Lovens § 13, 2. Stk., som bestemmer, at hvis der til en afgiftspligtig Erhvervelse er knyttet Betingelser, ved hvis Indtræden Erhververen atter maa afgive det modtagne, kan Finansministeriet (Skattedepartementet) til-lade, at Afgiften beregnes efter den af den paagældende virkelig hafte Fordel, saaledes at det derefter for meget erlagte tilbage-betales. I hvert Fald hvor der efter Rentenyerskens Alder eller øvrige Forhold kun er ringe Sandsynlighed for, at hun skulde indgaa Ægteskab, maa denne Fremgangsmaade formentlig ogsaa forekomme at være den rimeligste. Den ovennævnte Praksis er imidlertid af gammel Dato, og den følges stadig af Afgiftsmyn-dighederne.

Efter § 20, 2. Stk., Punkt 4, beregnes den aarlige Værdi af Rente-

nydelsen efter Forholdene ved dens Begyndelse. Der bortses altsaa fra Muligheden for saadanne senere Ændringer i Forholdene, der vil kunne indvirke paa Rentens Størrelse. Skal Rentenyderen have Renten af en Post Obligationer, beregnes saaledes disses virkelige aarlige Rente ved Rentenydelsens Begyndelse. At Kapitalen — og dermed Rentenydelsen — senere maatte blive forøget ved Udtrækning af Obligationer og Indkøb af nye Obligationer til under Parikurs i Stedet for de udtrukne, bevirker ikke, at der skal svares yderligere Arveafgift af Rentenydelsen. Er Kapitalen anbragt i Aktier og lign., skal ifølge den nævnte Bestemmelse Indtægten deraf beregnes efter Gennemsnittet af de to sidste Aars Udbytte, dog mindst med 4 % af Effekternes Værdi. Denne meget grove Ansættelsesnorm vil efter Omstændighederne kunne føre til ret urimelige afgiftsmæssige Resultater. For den afgiftspligtige vil den i Praxis anerkendte Regel, at Arveafgiften af en Rentenydelse ikke kan beregnes af et højere Beløb end Værdien af Rentenydelseskapitalen, her kunne faa Betydning.

Bestemmelsen i § 20, 2. Stk., Punkt 4, tager aabenbart direkte kun Sigte paa Tilfælde, hvor Rentenyderen skal oppebære Afkastningen af en Kapital. Det Princip, at Forholdene ved Rentenydelsens Begyndelse er afgørende, saaledes at senere Ændringer i Forholdene ikke faar afgiftsmæssig Betydning, maa dog efter Omstændighederne ogsaa kunne finde Anvendelse, hvor Rentenyderens Ret kun gaar ud paa at oppebære et aarligt Beløb. Dette maa saaledes antages, hvor den aarlige Ydelse er gjort svingende efter Pristal eller lign. Er det derimod i Testamentet bestemt, at den aarlige Ydelse under en vis Betingelse varigt skal forhøjes eller nedsættes, skal Arveafgiften ved Rentenydelsens Begyndelse vel beregnes paa Grundlag af den aarlige Ydelse paa dette

Tidspunkt, men ved Betingelsens Indtræden maa der da, hvis Ydelsen forhøjes, svares Arveafgift af den tilkomne Rentenydelse, medens der, hvis den aarlige Ydelse nedsættes, bliver Spørgsmaal om at bringe § 13, 2. Stk. (jfr. ovenfor S. 112) til Anvendelse paa den bortfaldne Rentenydelse. Skal som Følge af Testaments Bestemmelser den aarlige Ydelse paa et vist Tidspunkt ubetinget forhøjes eller nedsættes, tages dette direkte i Betragtning ved Beregningen af Kapitalværdien af Rentenydelsen ved dennes Begyndelse.

At det ved Kapitalisering efter Livrenteberegning er Rentenyderens Alder ved Rentenydelsens Begyndelse, der skal regnes med, siger sig selv, jfr. iøvrigt herved Arveafgiftslovens § 17, 3. Stk., sidste Punktum. Det er ogsaa klart, at hvor der i Medfør af Lovens § 15, 4. Stk., gives Tilladelse til Berigtigelse straks ved Dødsfaldet af Rentenydelsesafgift, der efter nævnte Paragrafs 1. og 2. Stykke først senere skulde betales, er det Forholdene ved denne Afgiftberigtigelse, der maa lægges til Grund ved Fastsættelsen af Nydelsens aarlige Værdi.

Arve- Med Hensyn til Arveafgiftens Størrelse henvises til Arveafgifts-
afgiftens lovens § 2. Den Afgift, der beregnet herefter skal erlægges, er
Størrelse bortset fra Afgift efter Klasse A ved Lov Nr. 173 af 16. Maj 1933 om midlertidig Afgift af Arv forhøjet med 50 %. Denne Lov er hidtil stadig blevet forlænget, og Afgiftsforhøjelsen er saaledes vedblivende gældende.

Nedsættelse af Arve- Angaaende Nedsættelse af Arveafgiften for almenvelgørende
af Arve- og andre almennyttige Legater henvises til Arveafgiftslovens § 3,
afgiften 4. Stk., og Loven af 16. Maj 1933 § 3, sidste Stk. Nedsættelse af Arveafgift for Legater, hvis Bestyrelse bestaar af Privatpersoner og er selvsupplerende, kan ikke forventes bevilget, med mindre

der er truffet fundatsmæssig Bestemmelse om, at Bestyrelsesmedlemmernes Valg af Efterfølgere skal godkendes af offentlig Myndighed, samt om Kontrol og Revision fra det offentlige Side. Er Legatet tillagt en Institution, hvis almindelige Formaal ikke falder sammen med Legatets Formaal, vil der normalt blive krævet oprettet Fundats som Betingelse for Afgiftsnedsættelse. Bestemmelse om Fortrinsret for Medlemmerne af en Familie i mere end to Generationer vil udelukke Nedsættelse, selv om de fortrinsberettigede for at faa Legattildeling skal opfylde Legatets sædvanlige Betingelser herfor. Hvis Legatet er fuldt behæftet med Rentenydelse, vil der ikke blive truffet Afgørelse om Nedsættelse af Arveafgift for Legatet, førend Arveafgiften af samme ved Rentenydelsens Ophør skal erlægges.

Som værende af Interesse i den foreliggende Forbindelse skal endelig fremhæves Arveafgiftslovens § 35, hvorefter Pengeinstitutter, der har baandlagte Midler under Bestyrelse, er pligtige at meddele vedkommende Afgiftsmyndigheder Underretning om, naar saadanne Midler kommer til Udbetaling, eller naar der finder Succession Sted i Indtægtsnydelsen af samme.

Forvaltningsinstitutternes Indberetningspligt

IV. *Rene Livsgaver.*

Den Afgift, der skal svares af rene Livsgaver, er enten Gaveafgift eller Indkomstskat.

Gaveafgift svares, naar Gaven falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III. Dette vil være Tilfældet, naar Gaven »ydes til den med Giveren samlevende Ægtefælle, for saa vidt Gaven bliver Særeje, til hans Afkom (derunder Adoptivbørn) og til hans Forældre og Bedsteforældre«, alt dog kun saafremt Giveren ved Gavens Ydelse er hjemmehørende her i Riget, jfr. Arveafgiftslovens § 44, 1. Stk., smh. m. §§ 8 og 9, samt det ovenfor under II

Gaveafgift

S. 98 anførte (i visse Tilfælde, navnlig naar Gaven bestaar i fast Ejendom her i Riget, skal Gaveafgift dog svares, selv om Giveren har Hjemsted udenfor Riget, men dette har mindre Interesse for nærværende Fremstilling, der kun har Kapitaler, der baandlægges, for Øje). Hvor Gavemodtageren har Hjemsted, er ligegyldigt.

Gaver til
Ægtefælle

Med Hensyn til Gaver til Ægtefælle kan bemærkes, at vederlagsfri Overførelse af Værdier fra den ene Ægtefælles Bodel indenfor Fællesejet til den anden Ægtefælles Særeje afgiftsmæssigt kun betragtes som Gave for Halvdelens Vedkommende (Overførelse af Værdier fra en Ægtefælles Bodel til samme Ægtefælles Særeje betragtes overhovedet ikke som Gave). Om Gaveafgift af hele det overførte Beløb bliver der altsaa kun Spørgsmaal ved Gaver fra den ene Ægtefælles Særeje til den anden Ægtefælles Særeje. Overførelse af Værdier fra Særeje til Fælleseje er helt afgiftsfri.

Gaver til
Afkom,
Stedbørn,
Svigerbørn

Ved »Afkom« forstaas Børn, Børnebørn o. s. v. Gave til Stedbarn og dettes Afkom falder efter Ordene i Lovens § 44 ikke ind under Gaveafgiften. Her spiller imidlertid Tilknytningen til Arveafgiften ind. Lovens § 48, 2. Stk., bevirker, at Reglerne i Lovens § 7, 1. Stk., kommer til Anvendelse paa Gaveafgiften. Følgen heraf er, at Gave til Stedbarn eller dettes Afkom bliver gaveafgiftspligtig, naar Giveren og dennes Ægtefælle (Stedbarnets Fader eller Moder) lever i Formuefællesskab, og Gaven udredes af Fællesejet. Af samme Grund bliver Gave til Svigerbarn gaveafgiftspligtig, naar Svigerbarnet og dettes Ægtefælle (Giverens Søn eller Datter) lever i Formuefællesskab, og Gaven inddrages under Fællesejet. I Praksis antages det, at Principet i § 7, 1. Stk., ogsaa maa føre til, at Gave til Stedbarn eller dettes Afkom, der ydes efter Ægtefællens Død, bliver gaveafgiftspligtig, naar Gi-

veren hensidder i uskiftet Bo, og Gaven udredes af det uskiftede Bo. Mere tvivlsomt maa det være, om man kan gaa saa langt at henhøre under Gaveafgiften Gave, der ydes Svigerbarn efter Barnets (Svigerbarnets Ægtefælles) Død, naar Svigerbarnet hensesidder i uskiftet Bo, og Gaven inddrages under dette; man synes vanskeligt at kunne tale om Gave ydet til Barn, naar Barnet ikke længere lever og saaledes ikke kan nyde godt af Gaven. Imidlertid er man dog i Praxis gaaet med til Gaveafgift ogsaa i disse Tilfælde.

Adoptivbørn betragtes af § 44 afgiftsmæssigt som Afkom. Om Adoptivbarnet har Arveret efter Adoptanten (Giveren) eller ej, er ligegyldigt. Ligesom i Arveafgiftslovens § 2 A nævnes der i § 44 kun Adoptivbørn, ikke tillige Adoptivbørns Afkom, og Gaver til Adoptivbørns Afkom skulde herefter altid falde udenfor Gaveafgiften. Det er dog et Spørgsmaal, om ikke Adoptionsloven Nr. 87 af 26. Marts 1923 har medført en Ændring heri. Adoptionslovens § 13, sidste Stk., hvori det bestemmes, at der tilkommer et afdødt Adoptivbarns Livsarvinger samme arveretlige Stilling overfor Adoptanten, som det selv vilde have indtaget, antages i Praxis ogsaa at have Virkning med Hensyn til den arveafgiftsmæssige Stilling, og da Adoptivbørn i Arveafgiftslovens § 2 A jævnstilles med Afkom, opnaar afdøde Adoptivbørns Livsarvinger altsaa den samme arveafgiftsmæssige Jævnstilling — dog kun, saafremt Adoptionsforholdet er stiftet efter Adoptionslovens Ikrafttræden, idet denne Lovs § 13, sidste Stykke, kun i saa Fald finder Anvendelse. Under Hensyn til Gaveafgiftens Tilknytning til Arveafgiften, og da Jævnførelsen af Adoptivbørn med Afkom i Arveafgiftslovens § 44 vedrørende Gaveafgiften aabenbart er hentet fra Lovens § 2 vedrørende Arveafgiften, er det muligt, at

Gaver til
Adoptiv-
børn

afdøde Adoptivbørns Livsarvinger ogsaa i Lovens § 44 maa rykke ind ved Siden af Adoptivbørnene selv og Gave til afdødt Adoptivbørns Livsarving dermed falde ind under Gaveafgiften, saa fremt Adoptionsforholdet er stiftet efter Adoptionslovens Ikrafttræden. Spørgsmaalet vides ikke at have været fremme til Afgørelse.

Naar Renten tilfalder Kapitalmodtageren selv Naar Renten af den baandlagte Gavekapital skal tilfalde Kapitalmodtageren selv, gælder for Gaveafgiftens Vedkommende ganske det samme, som ovenfor under III S. 101—102 er anført med Hensyn til Arveafgift af arvet Kapital under tilsvarende Forhold. Der skal altsaa »straks« svares Gaveafgift af den modtagne Kapital, ogsaa hvis Renten skal oplægges til Forøgelse af Kapitalen.

Naar Renten helt eller delvis tilfalder andre end Kapitalmodtageren Baandlægges Kapitalen til Rentenydelse for en anden end Kapitalmodtageren, saaledes at der i Retten til Rentenydelse ligger en selvstændig Gave, skal der erlægges Gaveafgift af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, medmindre Rentenydelsen er gjort resolutivt betinget af Giverens Død, idet det i saa Fald kan forventes, at Afgiftsadministrationen vil frafalde Krav paa Afgiften (jfr. ovenfor under II S. 99). Iøvrigt finder det under III S. 102 om Arveafgift i Henhold til Arveafgiftslovens § 15, 1. og 2. Stk., af Kapital og Rentenydelse, der er erhvervet ved Arv, tilsvarende Anvendelse paa Gaveafgiften af Kapital og Rentenydelse, der er erhvervet ved Gave.

Naar kun Kapitalgaven, men ikke Rentenydelsesgaven, er gaveafgiftspligtig Det er selvsagt herved forudsat, at ikke blot Kapitalgaven, men ogsaa Rentenydelsesgaven falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III. Hvis dette sidste ikke er Tilfældet, og Rentenydelsesgaven derfor ikke er gaveafgiftspligtig, kan § 15, 1. og 2. Stk., ikke komme til Anvendelse, heller ikke paa Kapitalgaven. Man maa da falde tilbage paa det almindelige Princip, der har faaet Udtryk i Lovens § 16, 1. Stk., hvori det hedder, at »Afgifts-

pligtens Genstand er, hvad der i Henhold til den afgiftspligtige Erhvervelse kommer de afgiftspligtige tilgode«, jfr. ogsaa Paragraffens 3. Stk., hvorefter der skal tages Hensyn til de den erhvervede Kapital »paahvilende eller af sammes Erhvervelse flydende Forpligtelser«. Anvendt paa de heromhandlede Tilfælde betyder dette, at Gaveafgift skal svares af Kapitalgaven straks ved dennes Erhvervelse og beregnes af Gavens Værdi for Erhververen paa dette Tidspunkt, d. v. s. af Kapitalen $\div$ Rente-nydelsens kapitaliserede Værdi.

Det vil altsaa ses, at Afgiftsreglerne bliver meget forskellige, ogsaa for Kapitalgavens Vedkommende, eftersom Rentenydelsesgaven falder ind under Lovens Afsnit III eller ej. Skænker en Mand sin Søn en Kapital, men baandlægger den til livsvarig Rentenydelse f. Eks. for en Datter, skal der — paa samme Maade, som hvis det var Arv og Arveafgift, det drejede sig om — straks svares Gaveafgift (Rentenydelsesafgift) af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, medens Gaveafgift af Kapitalen først svares ved Rentenydelsens Ophør, medmindre Rentenydelsen ikke omfatter hele Renten af Kapitalen, i hvilket Fald der straks foruden Rentenydelsesafgift tillige skal svares Gaveafgift af Kapitalen med Fradrag af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi og ved Rentenydelsens Ophør paany Gaveafgift (Kapitalafgift) af denne Værdi. Er det ikke Giverens Datter, men f. Eks. hans Broder, der skal have Rentenydelsen, skal der for det første ikke svares nogen Afgift for Retten til Rentenydelsen, og af Kapitalen skal der, hvad enten Rentenydelsen omfatter hele Renten af Kapitalen eller kun en Del af Renten, straks svares Gaveafgift, nemlig af Kapitalbeløbet $\div$ Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, og dermed er Gaveafgiften endelig berigtiget.

Hvor Gaven bestaar i Retten til Rentenydelse af den baand-

Naar kun lagte Kapital, uden at selve Kapitalen bortskænkes, svares Gaveafgift af Rentenydelsesgaven efter samme Regler som ovenfor anført. Disse Tilfælde giver for saa vidt ikke Anledning til særlige Bemærkninger.

Hvis Giveren har tillagt Rentenyderen en vis Ret til at disponere over Kapitalen, finder Arveafgiftslovens §§ 19, 2. Stk., og 13, 1. Stk., og det ovenfor under III S. 105 ff. om disse Bestemmelser anførte tilsvarende Anvendelse paa Gaveafgiften for Gaven til Rentenyderen.

Familielegater m. v. Af almindelige Familielegater til Fordel for Stifterens Efterkommere, der oprettes i Stifterens levende Live, skal der ikke svares Gaveafgift. Ordet »Afkom« i Arveafgiftslovens § 44, 1. Stk., maa antages udelukkende at tage Sigte paa Enkeltpersoner, ikke tillige paa Descendensen som Helhed.

Derimod kan der for Familielegater eller Familiestiftelser af den i Arveafgiftslovens § 4 c omhandlede Art og Familiefideikommisser (Lovens § 4 b), der maatte blive oprettet i Stifterens levende Live, mulig blive Spørgsmaal om Gaveafgift. At gaa nærmere ind paa dette Spørgsmaal, hvad der vilde kræve en vidtløftig Redegørelse, har dog næppe tilstrækkelig Interesse i den foreliggende Forbindelse.

Gaveafgiften paahviler Modtageren, Giveren hæfter solidarisk Ifølge Arveafgiftslovens § 46 paahviler Gaveafgiften Gavemodtageren, dog at Giveren overfor Statskassen hæfter solidarisk med ham. Har Giveren overfor Gavemodtageren forpligtet sig til at udrede Gaveafgiften, kommer Arveafgiftslovens § 21, 3. Stk., til Anvendelse, saaledes at Gaveafgiften beregnes paa den der angivne Maade.

Gaveafgiftens Størrelse m. v. Gaveafgiften svares efter Arveafgiftssatserne (Klasserne A, B eller C). Den midlertidige Afgiftsforhøjelse paa 50 % kommer dog aldrig til Anvendelse paa Gaveafgiften. 2000 Kr. af Aars-

gaven er afgiftsfri. Det til Gavedokumentet forbrugte Stempel kan fradrages i Afgiften, jfr. Arveafgiftslovens § 21, sidste Stk.

Gaveafgiften beregnes og berigtiges for eet Aars Gaver fra samme Giver til samme Gavemodtager ad Gangen, Gaveanmeldelse skal indgives senest 1. Februar for det forløbne Kalenderaars Gaver, jfr. Arveafgiftslovens § 44, 2. Stk., og § 45. Hvis Parterne skulde ønske at berigtige Gaveafgiften af en Gave forinden dette Tidspunkt, vil der dog intet være til Hinder herfor, naar de blot forpligter sig til at indgive supplerende Gaveanmeldelse senest førstkommende 1. Februar, saafremt der i Kalenderaaret skulde blive ydet flere Gaver fra Giveren til Gavemodtageren.

Tidspunktet
for Gave-
afgiftens
Berigtigelse

Ved Udmaalingen af Gaveafgiften tages der Hensyn til tidligere Aars afgiftspligtige Gaver mellem de samme Parter, jfr. Arveafgiftslovens § 48, 2. Stk., sidste Punktum. Derimod bliver der ved Beregningen af Arveafgift ikke taget Hensyn til Gaver, som Arvingen maatte have modtaget af Arveladeren i dennes levende Live («Arv og Gave sammenlægges ikke»).

De forskel-
lige Aars
Gaver sam-
menlægges.
Arv og Gave
sammenlæg-
ges ikke

Hvis Gaven ikke falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, skal der svares *Indkomstskat* af Gaven, idet Gaven medregnes til Gavemodtagerens skattepligtige Indkomst, jfr. Statsskatte-lovens §§ 4 c og 5 b. Er Gavemodtageren overhovedet ikke indkomstskattepligtig, eller er han ikke indkomstskattepligtig af sin Indkomst i det Aar, hvori Gaven er modtaget, er Gaven helt afgiftsfri. At Giveren ikke bor her i Landet, er uden Betydning; det er i saa Henseende udelukkende Gavemodtagerens Forhold, det kommer an paa. Ved Gaveafgiften var det modsatte Tilfældet. Der kom det normalt an paa, om Giveren var hjemmehørende her i Riget, medens det var ligegyldigt, hvor Gavemodtageren boede.

Indkomst-
skat

Indkomst-
skatten skal
altid erlæg-
ges »straks«

Indkomstskat af Gavekapitalen skal altid erlægges straks ved Gavens Modtagelse uanset, om der skal finde Renteoplæg Sted, og om en anden end Kapitalmodtageren foreløbig helt eller delvis har faaet tillagt Rentenydelsen af Kapitalen. I sidste Fald svarer Kapitalmodtageren Indkomstskat af Kapitalbeløbet ÷ Rente-
nydelsens kapitaliserede Værdi.

Naar Gaven
bestaar i
Retten til
en Rente-
nydelse

At der aldrig skal svares Indkomstskat af Gaver, der alene bestaar i Retten til en Rentenydelse, og som ikke falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, er oftere fremhævet i det foregaaende, se særlig under II S. 99. Om der kan kræves Indkomstskat (af Kapitalen), blot fordi Giveren har tillagt Rentenyderen Ret til at raade over den baandlagte Kapital ved Testamente, er et meget tvivlsomt Spørgsmaal. Arveafgiftslovens § 19, 2. Stk. (jfr. foran under III S. 105) maa vist i hvert Fald paa dette Punkt anses som en positiv Bestemmelse, der ikke kan anvendes analogisk paa Indkomstskatten.

Den Omstændighed, at der er givet Rentenyderen Ret til under visse Betingelser at faa udbetalt Beløb af den baandlagte Kapital, kan i hvert Fald som almindelig Regel ikke begrunde, at Rentenyderen »straks« skal svare Indkomstskat af Kapitalen. Normalt skal saadan Indkomstskat først svares, naar der gøres Brug af den nævnte Ret, og da af de hvert Aar udbetalte Kapitalbeløb.

Hvor en Kapital er bortskænket, men en anden end Kapitalmodtageren foreløbig skal nyde Renten, er der naturligvis intet til Hinder for Kombinationen: Gaveafgift af Rentenydelsesgaven og Indkomstskat af (eventuelt Afgiftsfrihed for) Kapitalgaven.

Kapitalise-
ring af
Renteny-
delser

Medens der i Arveafgiftsloven er givet nærmere Regler for Kapitalisering af Rentenydelser til Brug ved Beregningen af Arveafgift, hvilke Regler ogsaa kommer til Anvendelse ved Beregningen af Gaveafgift (jfr. Arveafgiftslovens § 48, 2. Stk.), findes der

ikke saadanne Regler i Statsskatteloven. Med Hensyn til livsvarige Rentenydelser vil ifølge Bestemmelse af Ligningsraadet de af Finansministeren til Brug ved Arveafgiftsberegning autoriserede Livrentetabeller kunne benyttes ved Beregning af Indkomstskat. Ogsaa iøvrigt maa det vistnok antages, at de i Arveafgiftsloven fastsatte Kapitaliseringsnormer (jfr. ovenfor under III S. 111 ff.) vil kunne lægges til Grund ved Opgørelsen af den indkomstskattepligtige Værdi af Gavekapital med paahvilende Rentenydelse.

V. Arveforskud.

De Afgifter, der kan blive Spørgsmaal om ved Arveforskud, er Gaveafgift og Arveafgift.

Naar Gaven som saadan falder ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, svares *Gaveafgift*, idet Gavens Karakter af Arveforskud bliver ganske uden Betydning for Gaveafgiftsberegningen, jfr. Arveafgiftslovens § 44, 1. Stk. Disse Arveforskud giver derfor ikke Anledning til særlige Bemærkninger.

Falder Gaven som saadan ikke ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, svares *Arveafgift* af Arveforskudet, jfr. Arveafgiftslovens § 4 f. Det er formentlig meget sjældent, at Arveforskud til andre end Livsarvinger baandlægges, og de Spørgsmaal, der knytter sig til Arveafgift af Arveforskud, kan derfor næppe have større Interesse i den foreliggende Forbindelse; men i hvert Fald for Fuldstændigheds Skyld skal der gøres nogle Bemærkninger herom, idet der dog herved bortses fra Muligheden af, at Forskudet skulde være baandlagt til Rentenydelse for andre end Forskudsmodtageren selv.

Hvad for-
staas ved
Arvefor-
skud?

Efter de ved Højesterets Domme af 26. Januar 1917 (U. f. R. 1917 S. 209) og af 15. November 1918 (U. f. R. 1919 S. 61) trufne Afgørelser er det, for at en Gave skal betragtes som Arveforskud, tilstrækkeligt, 1) at Giver og Modtager paa Gavens Tidspunkt stod overfor hinanden som Arvelader og Arving, og 2) at Gaven er modtaget som Forskud paa Arv. Arveforskud kan altsaa foreligge, selv om der ikke skal foretages Afkortning overfor Medarvinger i Modtagerens Arv efter Giveren (f. Eks. hvor alle Arvinger har modtaget lige store Arveforskud), og det er ligegyldigt, om Modtageren var legal eller testamentarisk Arving, og om han var Arving i snævrere Forstand eller blot Legatar. Om Forskud paa testamentarisk Arv kan der kun blive Spørgsmaal, naar Gavemodtageren ifølge Meddelelse fra Testator kendte Arveindsættelsen. Gaven bliver saaledes ikke til Arveforskud, alene fordi Giveren oprindelig havde betænkt den paagældende i sit Testamente med Beløbet; men hvis Testator havde givet den indsatte Legatar Meddelelse om Indsættelsen — uden at denne behøver at være gjort uigenkaldelig —, og hvis Legataren ved Beløbets Modtagelse i Testators levende Live dermed erklærer sig fyldestgjort for det ham tiltænkte Legat, foreligger der et Arveforskud. I Praksis vil det særlig ved testamentarisk Arv kunne være meget vanskeligt at afgøre, om Gaven skal betragtes som Arveforskud eller ej, hvad der er saa meget mere uheldigt, som Afgørelsen kan faa stor afgiftsmæssig Betydning for Modtageren, f. Eks. hvis denne er en Institution, der ikke er indkomstskattepligtig.

Arveafgif-
tens Berig-
tigelse og
Beregning

Arveafgiften af det baandlagte Arveforskud erlægges ved Giverens Død. Ifølge Arveafgiftslovens § 17, 3. Stk., er det Forskudets Værdi ved dets Modtagelse, der lægges til Grund ved Afgiftens Beregning. Stemplet til Gavedokumentet kan i Henhold

til Lovens § 21, sidste Stk., fradrages i Arveafgiften af Forskudet (Stemplet til særskilt Arveforskudsbevis kan derimod ikke fradrages). Tager Forskudsmodtageren ogsaa Arv efter Giveren, beregnes Arveafgiften af Arv og Forskud under eet.

Et tvivlsomt Afgiftsspørgsmaal vil opstaa, hvis Forskudsmodtageren skulde dø før Giveren og den baandlagte Kapital dermed falde i Arv efter Forskudsmodtageren, forinden Arveafgiften af Forskudet skulde berigtiges. Det er muligt, at man i saa Fald maa gaa frem efter Principet i Arveafgiftslovens § 12, men det maa dog vistnok antages, at Forholdet maa sidestilles med det ved Højesterets Dom af 3. Juni 1929 (jfr. ovenfor under III S. 103—104) paadømte Forhold, saaledes at Arveafgift af Forskudet i Forskudsgiverens Bo bortfalder, medens der tages Arveafgift i Forskudsmodtagerens Bo ved dennes Død.

Hvis Forskudsmodtageren dør før Giveren

VI. Gaver, hvoraf Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen.

For de Tilfælde, hvor Giveren af Kapitalen har forbeholdt sig selv Rentenydelsen af denne, findes der Regler i Arveafgiftslovens § 5 b og § 44, sidste Stk.

Af § 5 b fremgaar, at *hvis Rentenydelsen ophører, fordi Giveren dør*, hvad enten Giveren har forbeholdt sig Renten for Livstid, eller han har forbeholdt sig Renten for et Tidsrum, der endnu ikke er udløbet ved hans Død, skal der svares *Arveafgift af Gaven som for Arv efter Giveren*.

Arveafgift

Arveafgiften skal erlægges ved Giverens Død. Dette gælder ogsaa i de Tilfælde, hvor Giveren ikke blot har forbeholdt sig selv Renten af Kapitalen for sin Livstid, men tillige har bestemt, at Renten efter hans Død skal tilfalde en anden end Kapitalmodtageren. Højesteret fastslog ved Dom af 6. December 1928 (U. f. R. 1929 S. 70), at der i et saadant Tilfælde ikke kan kræves

Naar Renten efter Giverens Død skal tilfalde en anden end Kapitalmodtageren

Arveafgift af den ved Giverens Død i Kraft traadte Rentenydelse. Naar Arveafgiftslovens § 15 saaledes ikke kan anvendes for Rentenydelsens Vedkommende, formenes denne Bestemmelse heller ikke at kunne bringes i Anvendelse paa Kapitalgaven. Arveafgiften af Kapitalen maa da i Overensstemmelse med de almindelige Regler i Arveafgiftsloven berigtiges ved Giverens Død og beregnes af Erhvervens Værdi for Modtageren paa dette Tidspunkt, d. v. s. af Kapitalen $\div$ Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, jfr. Lovens § 16, 1. og 3. Stk., og hermed er Arveafgiften endelig berigtiget.

Kapitalens
Værdi ved
Giverens
Død lægges
til Grund

Arveafgiften beregnes af Kapitalens Værdi ved Giverens Død. I Arveafgiftslovens § 17, 3. Stk., bestemmes det ganske vist om Gaver, der er »endelig erhvervet« af den afgiftspligtige forinden Giverens Død, at saadanne Ydelser skal ansættes til den Værdi, de havde paa Modtagelsens Tid. Imidlertid antages det i Praksis, at denne Bestemmelse ikke tager Sigte paa Tilfælde som de heromhandlede, hvor en skænket Kapital, som Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen af, gennem Baandlæggelse er unddraget Gavemodtagerens Raadighed, og at det derfor i Overensstemmelse med Hovedreglen i Lovens § 17, 1. og 2. Stk., er Værdien paa Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden (Rentenydelsens Ophør ved Giverens Død), der i disse Tilfælde maa lægges til Grund. Denne Løsning er jo ogsaa den rimeligste, og den falder godt i Traad med den ved den ovenfor under III S. 111 nævnte Højesteretsdom af 8. Januar 1931 truffene Afgørelse angaaende det tilsvarende Forhold ved Beregningen af Kapitalarveafgift i Henhold til Lovens § 15, 1. Stk.

Stemplet til Gavedokumentet kan fradrages i Arveafgiften af Gaven, jfr. Arveafgiftslovens § 21, sidste Stk. Arveafgiften be-

regnes under eet af Gaven og Gavemodtagerens eventuelle Arv efter Giveren.

Hvis Gavemodtageren dør før Giveren, følger det af den i det foregaaende nogle Gange citerede Højesteretsdom af 3. Juni 1929 (U. f. R. 1929 S. 726), at Arveafgift af Gaven i Giverens Bo falder bort, medens der i Gavemodtagerens Bo svares Arveafgift af Kapitalen ÷ den kapitaliserede Værdi af Giverens Rentenydelse.

Hvis Gave-
modtageren
dør før
Giveren

Naar Giverens Rentenydelse hører op inden Giverens Død, fordi han giver Afkald paa sin Ret, eller fordi det Tidsrum, hvori han har forbeholdt sig Renten, er udløbet, gaar Gaven over til at blive en ren Livsgave.

Falder Gaven ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, skal der da paa dette Tidspunkt svares *Gaveafgift* af Kapitalen; dette er positivt fastsat i Arveafgiftslovens § 44, sidste Stk.

Gaveafgift

Falder Gaven ikke ind under Arveafgiftslovens Afsnit III, maa der svares *Indkomstskat* af Kapitalen efter Reglerne i Stats- skatteloven. Da der ikke i denne Lov findes nogen til Arveafgiftslovens § 44, sidste Stk., svarende Bestemmelse, kunde det Spørgsmaal rejses, om der ved Gaver, hvoraf Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen, og som bortset fra Renteforbeholdet er indkomstskattepligtige, ikke maa svares Indkomstskat af Gavemodtageren straks ved Gavens Ydelse (beregnet af Gavekapitalen ÷ den kapitaliserede Værdi af Giverens Rentenydelse), idet der saa foretages Omgørelse af Indkomstansættelsen med Tilbagebetaling af for meget erlagt Skat, hvis der senere skulde blive svaret Arveafgift af Gaven i Henhold til Arveafgiftslovens § 5 b (at tage baade Indkomstskat og Arveafgift af Gaven maa naturligvis være udelukket). En saadan Ordning maa dog synes lidet rimelig, i Særdeleshed naar Gavekapitalen er baandlagt. I

Indkomst-
skat

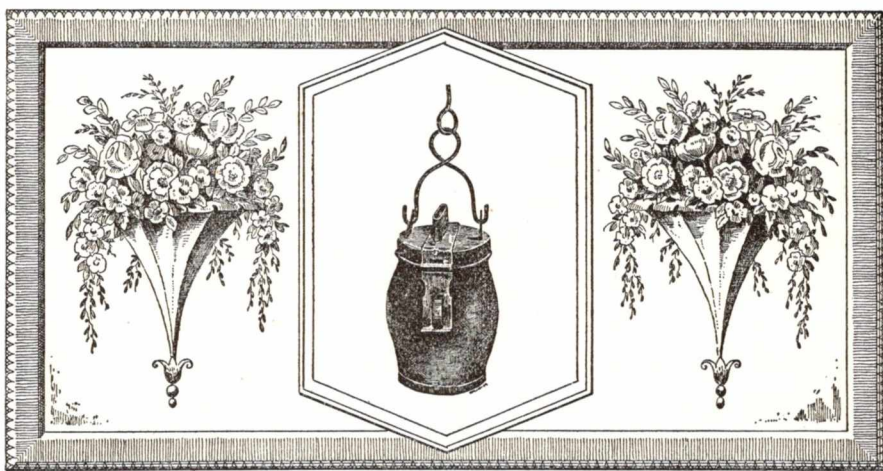
hvert Fald i saadanne Tilfælde synes det naturligst, at der forholdes paa samme Maade som fastsat ved Arveafgiftslovens § 44, sidste Stk., for de gaveafgiftspligtige Gavers Vedkommende, d. v. s. at der først da svares Indkomstskat af Kapitalen, naar Giveren maatte give Afkald paa sin Ret til Rentenydelsen, eller naar det Tidsrum, hvori Giveren har forbeholdt sig Renten, er udløbet, og Giveren vedblivende er i Live. For Gaver, hvoraf Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen for Livstid, maa denne Opfattelse anses godkendt ved Landsoverskatteraadets Kendelse af 3. April 1930 (Raadets Meddelelser 1930 IV Nr. 153 og U. f. R. 1931 S. 847). Nogen Afgørelse for de Tilfælde, hvor Giveren har forbeholdt sig Rentenydelsen for et Tidsrum, vides ikke at foreligge.

Naar Giveren ikke har forbeholdt sig hele Renten

I foranstaaende er det forudsat, at Giveren har forbeholdt sig hele Renten af den baandlagte Kapital. Hvis dette ikke er Tilfældet, men Giveren kun har forbeholdt sig Renten af visse af Aktiverne under Kapitalen, kommer Arveafgiftslovens § 5 b til Anvendelse paa denne Del af Kapitalen, medens der iøvrigt foreligger en ren Livsgave, hvoraf der skal svares Gaveafgift eller Indkomstskat. Paa tilsvarende Maade maa Forholdet betragtes, naar Giveren har forbeholdt sig Renten af en vis Brøkdel af Kapitalen (hvis Aktiver da maa forudsættes alle at afkaste samme Rente). Endelig maa det samme formentlig gælde, naar Giveren har forbeholdt sig en vis Brøkdel af Renten af Kapitalen, og det ikke blot, hvor alle Aktiverne afkaster samme Rente (i hvilket Fald der kun rent formuleringsmæssigt er Forskel fra det lige nævnte Tilfælde), men vistnok ogsaa, hvor Aktiverne afkaster forskellig Rente, idet § 5 b da bringes til Anvendelse paa en tilsvarende Brøkdel af Kapitalen. Hvis Giveren derimod har forbeholdt sig et fast aarligt Beløb, væsentligt mindre end Kapitalen

lens Afkastning og uafhængigt af Svingninger i Afkastningen, kan Arveafgiftslovens § 5 b ikke komme til Anvendelse; der bliver derfor ikke Spørgsmaal om Arveafgift, men der svares ved Gavens Modtagelse Gaveafgift eller Indkomstskat af (hele) Kapitalbeløbet ÷ den kapitaliserede Værdi af den aarlige Ydelse til Giveren.

Der vil næppe være delte Meninger om, at de omhandlede Afgiftsregler for en stor Del er for komplicerede, at de ofte er uhensigtsmæssige, og at de undertiden virker ligefrem ubilligt. Det vides da ogsaa, at Skattelovskommissionen indgaaende har beskæftiget sig med disse Forhold, og der kan sikkert til sin Tid ventes Forslag fra Kommissionens Side om gennemgribende Ændringer indenfor det her behandlede Afgiftsomraade. Indtil engang i Fremtiden nye Lovregler maatte foreligge, maa jo imidlertid de nugældende Regler respekteres, og man bør næppe gaa let hen over disse. Afgiften kan, ikke mindst ved Livsgaver, blive af betydelig Størrelse, og ganske vist er det normalt Gavemodtageren, der skal afholde Afgiften, men det kan dog for den, der tænker paa at give en Gave, ikke være uden Interesse, hvor stor en Del af Gaven der skal vandre over i det offentliges Kasse i Form af Afgift.

INDKOMST- OG FORMUEBESKATNINGEN MED HENSYN TIL BAANDLAGTE KAPITALER

I Dagspressen fandtes for nogen Tid siden et Interview med en Mand, der havde optraadt som Velgører i større Stil, idet han havde betænkt forskellige Institutioner med betydelige Kapitaler. Han lod herunder falde en Udtalelse om, at han hellere vilde anvende Pengene paa denne Maade end betale dem i Skat.

Selv om en Udtalelse som denne ikke harmonerer med den Opfattelse, at Stat og Kommune er til for Borgernes Skyld, og at Skatterne ikke er den Del af Borgernes Midler, der er daarrest anvendt, da de dog er nødvendige til Fremme af de fælles Opgaver, maa det erkendes, at Motiver af denne Art ikke sjældent kan antages at spille ind ved Bortskænkelse af Kapitaler i Giverens levende Live. En Person har tænkt sig, at der efter hans Død skal forholdes paa bestemt Maade med en Del af hans Formue, men mener, at han ved at foretage Dispositionen alle-

rede, medens han lever, slipper for fremtidig at betale Skat af den bortskænkede Formue, som han allerede nu er i Stand til at undvære. Naar han samtidig baandlægger Kapitalen, opnaar han Sikkerhed for, at den efter hans Død staar til Disposition til det paatænkte Formaal. Eller han har i nogen Tid understøttet en Slægtning og indser, at han maa vedblive dermed i en længere Fremtid. Han ønsker at spare Skatten af den til Formaalet fornødne Kapital og dens Afkastning ved at udsondre Kapitalen af sin økonomiske Sfære. Selv om den begunstigede under Baandlæggelsen skulde komme til at svare Skatten, kan der paa Grund af Progression i Skattesatserne opnaas en samlet Skattebesparelse.

Formaal af denne Art opnaas imidlertid kun, saafremt de paa gældende Dispositioner er bindende for Giveren; om Formaalet overhovedet kan opnaas, eller om ikke den gældende Skatte-lovgivning vil være til Hinder derfor, er et Spørgsmaal for sig.

Det kan imidlertid være praktisk at kaste et Blik paa de Tilfælde, hvor Formaalet ikke opnaas som Følge af, at der ikke har fundet nogen Baandlæggelse Sted.

En Person har faaet den Opfattelse, at det er tilstrækkeligt for at overføre en Kapital til en anden, at der indsættes et Beløb paa en Sparekassebog lydende paa den andens Navn, men saaledes at Indsætteren bevarer fuld Dispositionsret over Kapitalen. Han mener bl. a. ogsaa, at det er tilstrækkeligt i skattemæssig Henseende, og undlader derfor, maaske i den bedste Tro af Verden, at tage Hensyn til Sparekassebogen, naar han udfylder sin Selvangivelse. Naar Forholdet kommer for Dagen, kommer der en ubehagelig Regning fra Skattevæsenet, og der kan blive Tale om Bøde. Ofte opklares Forholdet først ved Indsætterens Død,

og i saa Fald medfører Statsskattelovens (Lov Nr. 149 af 10. April 1922) § 43, at ikke blot den for lidt erlagte Skat skal efterbetales, men at der tillige skal betales et Tillæg svarende til den for lidt erlagte Skat. Rent bortset fra de Ulemper af materielretlig og personlig Art, der opstaar, naar Forhold af denne Art ikke ordnes behørigt, indtræffer der altsaa ubehagelige skattemæssige Konsekvenser, som kunde være undgaaet, saafremt Forholdet var blevet rigtigt ordnet.

I det følgende skal der gives en Fremstilling af de gældende Regler vedrørende Beskatningen af baandlagte Kapitaler i videste Forstand. Inddelingen af Stoffet følger i Hovedsagen de forskellige Hovedgrupper af forvaltede Kapitaler, men er tillige tilrettelagt under Hensyntagen til Forstaaelsen af den vanskelige Bestemmelse i Statsskattelovens § 12, Nr. 2.

Emnet omfatter saavel Indkomst- som Formuebeskatningen; imidlertid er det en undtagelsesfri Regel, at en Rentenyder skal svare Indkomstskat af den af ham faktisk oppebaarne Rente, og da det maaske kan virke lidt trættende for Læseren at se dette gentaget i det uendelige, kan man gaa ud fra, at Indkomstskatten, hvor den ikke udtrykkelig omtales, paahviler den Person, som faktisk oppebærer Renten af den paagældende Kapital.

Endvidere maa det bemærkes, at Emnet kun angaar baandlagte Kapitaler, saaledes at nogle Fortolknings- eller Tvivlsspørgsmaal, som iøvrigt opstaar ved Praktiseringen af den herhenhørende Skattelovgivning, ikke bliver aktuelle ved Behandlingen af det saaledes afgrænsede Emne.

Med »Medd.« sigtes til de af Landsoverskatteraadet, nu Landskatteretten, udgivne Meddelelser om afsagte Kendelser af mere almindelig Betydning.

Den følgende Fremstilling er i det store og hele begrænset til at omhandle Beskatningen af den paagældende Kapital, *medens* den er baandlagt. De Afgiftsspørgsmaal, som rejser sig ved selve Erhvervelsen af en Kapital eller en Rentenydelsesret, er behandlet i foranstaaende Artikel, Side 94—129.

I. Kapitalen tilhører Rentenyderen eller vil muligvis tilfalde ham.

A. Kapitalen tilhører Rentenyderen.

Hertil hører den store Gruppe af Arvemidler, hvor Baandlæg- Baandlagt
Arv og Gave
gelsen blot sker for at sikre Kapitalens Tilstedeværelse og der-
igennem en fast aarlig Indtægt for Arvingen. Ganske tilsvarende
Forhold kan foreligge, hvor Dispositionen sker i Form af Livs-
gave.

Hvad enten nu Kapitalen overhovedet ikke kan røres i Rente-
nyderens levende Live, eller den kan frigives helt eller delvis ved
hans Opnaaelse af en bestemt Alder, ved Ægteskabs Indgaaelse,
Start af Virksomhed eller efter en vis Tids Forløb til Køb af
Livrente, gælder det, at Rentenyderen maa anses for Ejer af Ka-
pitalen i alle de Tilfælde, hvor det er klart, at Baandlæggelsen
hovedsagelig sker i hans Interesse, og de for Ejendomsretten
karakteristiske Beføjelser ikke fuldstændig berøves ham; disse
viser sig i disse Tilfælde navnlig i, at han kan raade over Kapi-
talen ved Testamente, og at den, saafremt han ikke opretter Te-
stamente, falder i Arv til hans legale Arvinger; den indgaar i
hans Bo og kan efter Rentenydelsens Ophør tjene hans eventu-
elle Kreditorer til Fyldestgørelse.

Disse Tilfælde, hvor de forskellige Klausuler alene har Betyd-
ning for Ejerens Adgang til faktisk at raade over Kapitalen,
frembyder ikke særlige skattemæssige Vanskeligheder. Uanset

Køb af
Livrente

Baandlæggelsen maa Kapitalejeren svare Indkomstskat af de aarlige Renter og Formueskat af Kapitalen; han betragtes i skattemæssig Henseende ganske, som om Baandlæggelsen ikke eksisterede. Dette gælder ogsaa i Tilfælde, hvor Kapitalen senere skal anvendes til Køb af Livrente, uanset at der ikke skal svares Formueskat af en Livrentes kapitaliserede Værdi, naar først Købet har fundet Sted, jfr. Medd. 1938 I Nr. 79: En Kapital stor 10.000 Kr. er baandlagt til Fordel for A. Den kan ifølge Baandlæggelsesbestemmelsen frigøres paa nærmere Vilkaar til Indkøb af en Livrente for A, men saafremt saadan Frigørelse ikke finder Sted, skal den ved A's Død tilfalde hans Arvinger efter Loven eller Testamente. A anses, saalænge Kapitalen ikke er frigjort, for pligtig at svare Formueskat af Kapitalen.

Grænse-
tilfælde:
Rentenyder
eller Kapi-
talejer

Det kan imidlertid undertiden være vanskeligt at bestemme, om en Person skal anses for blot Rentenyder til en bestemt Kapital eller tillige som Kapitalejer, jfr. saaledes Medd. 1937 II Nr. 123: A har ved Testamente tillagt sin Søn, Rentier B, en Kapital, som i Overensstemmelse med A's testamentariske Dispositioner baandlægges, efter at den i A's Bo er udlagt B som Ejendom. B har i Henhold til A's Ønske uigenkaldeligt testeret over Kapitalen til Fordel for sine Søkendebørn. Uanset at B herefter hverken kan raade over Kapitalen i levende Live eller ved Testamente, anses han dog for formueskattepligtig af Kapitalen, da denne er udlagt ham til Eje og saaledes eventuelt efter hans Død kan tjene hans mulige Kreditorer til Fyldestgørelse.

Et noget lignende Tilfælde foreligger i Medd. 1943 I Nr. 88: I Henhold til et Fællestestamente overtager Enkefru A som eneste Arving ved sin Ægtefælles Død hele Fællesboet, dog at den kontante Del baandlægges saaledes, at A nyder Renten, saalænge

hun forbliver ugift; gifter hun sig, tillægges Halvdelen af Renten Kapitalen, indtil hun atter bliver Enke eller separeres. Hun har Ret til ved Testamente at disponere over hele Boet, men kun til Fordel for sin afdøde Ægtefælles Arvinger efter Loven. Saafremt hun ikke opretter Testamente, tilfalder Kapitalen til sin Tid forskellige Legater. Halvdelen af den beholdne Formue er ved Repartition i Boet udlagt hende som Boeslod, den anden Halvdel som Arv. Hun har ikke benyttet sig af sin Testationsret. Landsskatteretten udtaler, at da A »er Ejer af hele den baandlagte Kapital og selv har det fulde Udbytte af denne«, er hun formueskattepligtig af hele Kapitalen.

Det vil ses, at i begge de nævnte Tilfælde er Ejerbeføjelserne i det væsentlige indskrænket til, at den paagældende Kapital kan tjene Rentenryderens Kreditorer til Fyldestgørelse samt en vis spinkel Testationsret.

I Tilfælde, hvor Fællesboets Midler er baandlagt for Enken, saalænge hun hensidder i uskiftet Bo, maa hun paa samme Maade, som om Fællesboets Midler ikke var baandlagt, anses for Ejer med Hensyn til den baandlagte Kapital, og følgelig svare saavel Indkomstskat af dens Afkastning som Formueskat af dens Værdi.

Enker, der
hensidder i
uskiftet Bo

B. *Usikkert, om Kapitalen vil tilfalde Rentenryderen.*

Hvis imidlertid Klausuler af den ovenfor angivne Art er afgørende for Ejendomsforholdet, saaledes at Ejendomsforholdet med Hensyn til Kapitalen foreløbig maa betragtes som svævende, idet Rentenryderens Ret med Hensyn til selve Kapitalen er afhængig af fremtidige Begivenheders Indtræden, f. Eks. at Rentenryderen opnaar en bestemt Alder, indgaar Ægteskab eller tager en Eksamen, skal han kun svare Indkomstskat af Renterne, men

Suspensivt
betingede
Formue-
rettigheder

ikke Formueskat af Kapitalen, saalænge Betingelsen ikke er opfyldt, jfr. Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 1. Pkt., hvor det fastsættes, at til skattepligtig Formue henregnes ikke »*suspensivt betingede Formuerettigheder*«. Dette maa gælde, hvad enten man ved Baandlæggelsen har valgt den Form indtil videre at lade Kapitalen henstaa til Fordel for en ubestemt Kreds, saaledes at den tilfalder Rentenyderen, hvis Betingelsen opfyldes, eller man har valgt den Form at indlevere Kapitalen som »tilhørende« Rente-nyderen, men saaledes at Kapitalen kun skal tilfalde ham, saafremt han opnaar en bestemt Alder etc.

I Overensstemmelse hermed er det statueret, Medd. XXIII Nr. 46, at A, som nyder Renten af en baandlagt Kapital, men ikke for Tiden er Ejer af den, og hvis Ret til at faa den til Eje er betinget af, enten at han indgaar Ægteskab, eller at en anden Person afgaar ved Døden, ikke kan anses for formueskattepligtig af Kapitalen. Tilsvarende Afgørelse træffes i Medd. 1929 I Nr. 27: Rentenydelsen af en Kapital er tillagt Fru A, efter hendes Død hendes Datterdatter, og efter dennes Død dennes Livsarvinger, hvorefter Kapitalen tilfalder et velgørende Legat. Kun hvis Datterdatteren skulde dø før Fru A uden Livsarvinger, tilfalder Kapitalen A til fri Raadighed. Landsskatteretten statuerer, at da A's nuværende Descendens er udelukket fra nogensinde at blive Ejer af Kapitalen, og A's egen Ret kun under en bestemt Betingelse, som ikke for Øjeblikket er indtraadt, udvides til at blive andet og mere end en ren Rentenydelse, er A ikke for Tiden formueskattepligtig af Kapitalen. Jfr. ogsaa Medd. 1942 II Nr. 180: En Person nyder Renten af en baandlagt Kapital, som, hvis hun dør uden Livsarvinger, skal tilfalde et Legat; hvis hun efterlader sig Livsarvinger, betragtes Kapitalen som henhørende til hendes

efterladte Formue, og hun har i saa Fald Testationsret i det Omfang, Arvelovgivningen tillader. Landsskatteretten statuerer, at da hun saaledes ikke er Ejer af den baandlagte Kapital, og da hun stadig er ugift og ikke har Livsarvinger, er hun ikke formueskattepligtig af Kapitalen.

At Rentenyderen ikke skal svare Formueskat i disse Tilfælde gælder, hvad enten Kapitalen, naar det viser sig, at Betingelsen ikke opfyldes, skal falde tilbage paa Giveren eller dennes Bo eller skal tilfalde Trediemand. Hvis Kapitalen skal falde tilbage til Giveren, opstaar der Spørgsmaalet om Formueskat for denne, se nedenfor under V, Side 158. Skal Kapitalen tilfalde Trediemand, opstaar der ikke Formueskattepligt for denne, saalænge Betingelsen ikke er opfyldt; Retten er for ham suspensivt betinget.

Fra den ovenfor opstillede Regel, at Rentenyderen ikke skal svare Formueskat af en Kapital, som maaske ikke vil komme til at tilhøre ham, maa dog gøres en Undtagelse. Hvis den, der skal være berettiget til Kapitalen, saafremt Rentenyderen ikke opfylder den fastsatte Betingelse for Kapitalens Erhvervelse, er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen, maa Rentenyderen svare Formueskat af Kapitalen, jfr. nedenfor under II. S. 140.

Formueskat
hos Rente-
nyderen i
visse
Tilfælde

Muligvis maa der tages endnu et Forbehold, saaledes at der ved Bedømmelsen ogsaa maa tages Hensyn til den større eller mindre Sandsynlighed for, at Betingelsen opfyldes, jfr. Højesterets Dom af 17. Juni 1937, U. f. R. 1937, Side 755: A oppebar Renten af en Andel af en baandlagt Kapital, der efter hendes Moders Død skulde tilfalde A selv; saafremt A var afgaaet ved Døden inden Moderen, skulde Kapitalen tilfalde A's Descendenter, subsidiært fjernere Slægtninge. Skattedepartementet anførte i Sagen, at i Til-

Sandsyn-
ligheds-
betragtning

fælde, hvor Rentenydelsen stammer fra en Kapital, som senere vil tilfalde Rentenyderen selv, maa Skattepligten være givet i endnu højere Grad end i de Tilfælde, hvor Kapitalen skal tilfalde Rentenyderens Descendens. Ved Gennemførelsen heraf kan ikke kræves ubetinget Vished om, hvorledes de paagældende Arveforhold til sin Tid vil blive, men der maa regnes med den overvejende Sandsynlighed, saaledes i det foreliggende Tilfælde med, at Rentenydelseskapitalen vilde tilfalde Rentenyersken selv eller hendes Descendens. Saavel Landsret som Højesteret gav Skattedepartementet Medhold i det anførte, og Rentenyersken maatte svare Formueskat af den omhandlede Kapital.

Det maa dog bemærkes, at den i Sagen omhandlede Rentenydelseskapital, saafremt Rentenyersken ikke selv var i Live, naar Kapitalen skulde fordeles, vilde tilfalde hendes Børn, og Formueskattepligten kan i saa Fald udledes af det nedenfor under II udviklede. Det kan derfor ikke med Sikkerhed siges, om Domstolene vilde komme til samme Resultat i Tilfælde, hvor de subsidiært indsatte Kapitalejere hverken var Descendenter af eller arveberettigede efter Rentenyderen. Men det vil i hvert Fald stemme med det nedenfor Side 143 udviklede, om man ogsaa ved Afgørelsen af, hvorvidt en Person kan anses for Ejer af en Kapital, anlægger en vis Sandsynlighedsmaalestok.

Rente-
nyderen har
Ret til at
forbruge
Kapitalen

Med Hensyn til Afgifterne i Tilfælde, hvor der er tillagt Rentenyderen Ret til at forbruge Kapitalen, kan henvises til foranstaaende Artikel S. 105, S. 120 og S. 122. De faktisk oppebaarne Renter af Kapitalen maa i alle Tilfælde medregnes i Rentenyderens skattepligtige Indkomst. Om han skal svare Formueskat af Kapitalen, maa bero paa en Undersøgelse i det enkelte Tilfælde. I Almindelighed vil der næppe kunne tages Formueskat, saalænge

det er uvist, om Retten til at hæve Kapitalen bliver aktuel. Bestaar Retten i, at der aarlig kan hæves et bestemt Beløb, vil Formueskattefriheden formentlig følge af Bestemmelsen i Statskattelovens § 12, Nr. 3, hvorefter fra Formueskat undtages Krav paa periodiske Ydelser, der er tillagt enkelte Personer for Livstid eller kortere Tid. Naar Rentenyderen har hævet af Kapitalen, maa han i sin Formue medregne den Del deraf, der er i Behold ved Statusopgørelsen pr. 1ste Januar.

II. Kapital og Rentenydelse er ved Trediemands Disposition adskilt saaledes, at Rentenydelsen er tillagt andre end den eller dem, hvem Kapitalen efter Rentenydelsens Ophør skal tilfalde.

A. Tilfælde, hvor den til Kapitalen berettigede ikke er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen.

Forholdet foreligger typisk, hvor en Person A ved Gavebrev eller Testamente baandlægger en Kapital til Fordel for B, men saaledes at Rentenydelsen tilkommer C, enten for dennes Livstid eller for et paa anden Maade afgrænset Tidsrum.

Kapitalen er endelig udgaaet af A's Formuesfære, og han skal ikke svare Skat af den. Rentenyderen C svarer Indkomstskat af de oppebaarne Renter; Spørgsmaalet bliver nu, om B eller C skal svare Formueskat af Kapitalen. Kapitalen tilhører B, han er Ejer af den, alene med det Baand, som følger af Rentenydelsen. Paa den anden Side har han ikke nogen Mulighed for at kunne betale en eventuel Formueskat paa Kapitalen, saalænge Rentenydelsen hviler paa den, med mindre han skulde anvende sine øvrige Indtægter eller anden Formue dertil. Rentenyderen C er vel i Stand

Ingen Formueskat hos Rentenyder eller Kaptalejer

til af Udbyttet at afholde en vis Beskatning, men han har ikke de Fordele, som knytter sig til at være Ejer af Kapitalen, og en Begrundelse for at formuebeskatte Kapitalen som saadan hos ham savnes derfor normalt. I Almindelighed har Lovgivningen da ogsaa løst Spørgsmaalet derhen, at hverken B eller C skal svare Formueskat af Kapitalen. For Kapitalejeren B's Vedkommende følger Skattefriheden af Bestemmelsen i Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 1ste Punktum, hvor det udtales, at til skattepligtig Formue henregnes ikke »*Retten til den fremtidige Besiddelse af en Kapital, hvoraf en anden foreløbig har Rentenydelsen . . .*«. Ordet »*Besiddelse*« maa læses = Adgangen til faktisk at raade over Kapitalen og oppebære dens Afkastning. Selv om B i det angivne Eksempel er ganske ubetinget Ejer af Kapitalen, og hans Ejendomsret alene begrænses gennem den paa Kapitalen hvilende Rentenydelse, skal han saaledes ikke betale Formueskat af Kapitalen, jfr. Medd. 1940 I Nr. 95: I Henhold til Direktør A's Testamente indskyder hans Datter B af sine Arvemidler 10.000 Kr. i en Fond, der skal tjene til Rentenydelse for A's Husbestyrerinde. Ved Rentenyderskens Død frigøres Kapitalen for B eller dennes Arvinger. B anses ikke for formueskattepligtig af Kapitalen, saalænge Rentenydelsen varer. For Rentenyderskens Vedkommende følger Skattefriheden af, at der ikke i Almindelighed er Hjemmel i Statsskatteloven for at formuebeskatte Rentenydelser.

B. Tilfælde, hvor den til Kapitalen berettigede er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen.

Formueskat
hos Rentenyderen

Imidlertid har Lovgivningen ment at burde sikre sig imod, at Kapitaler paa denne Maade unddrages fra Formuebeskatningen i de Tilfælde, hvor det drejer sig om Dispositioner indenfor den

snævre Familiekreds. Man har, som det hedder i Rigsdagstidende 1901/02 A Sp. 3579, fundet det »rigtigt at give en særlig Regel for det Tilfælde, at den fremtidige Ejer er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen. I dette Tilfælde anbefaler det sig af praktiske Grunde, at Rentenyderen bør tilsvare Formueskatten, idet der ellers let vilde kunne aabnes Adgang for en Families Medlemmer til at unddrage sig fra Formuens Beskatning«. Som et Resultat af dette Hensyn fremtræder Bestemmelsen i Statsskatte-lovens § 12, Nr. 2, 2. Punktum, hvor det fastsættes: »*Naar den, der har Ret til den fremtidige Besiddelse af en Kapital, er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen, svarer Rentenyderen Formueskat af Kapitalen*«.

1. Descendent.

Formueskattepligt for Rentenyderen opstaar herefter for det første, naar den kapitalberettigede hører til Rentenyderens Descendens, Efterkommere, altsaa Børn, Børnebørn etc. Som typiske Tilfælde kan nævnes Medd. 1931 I Nr. 43: En Lærerenke oppebærer som en Del af sin Enkepension Renten af en Livsforsikring for hendes Mand, men har ikke Raadigheden over selve Kapitalen, der skal tilfalde hendes Børn efter hendes Død. Hun anses for formueskattepligtig af Kapitalen. — Medd. 1939 I Nr. 85: A bestemmer ved Testamente, at der som Arv efter ham skal tilfalde B en Kapital. Kapitalen baandlægges til livsvarig Rente-nydelse for B's Moder C. Først efter hendes Død oppebærer B Renten af Kapitalen, der dog vedbliver at være baandlagt, saa længe hun lever. Ved hendes Død tilfalder Kapitalen hendes Arvinger ifølge Loven eller Testamente. Landsskatteretten statuerer, at da »den paagældende Kapital tilhører C's Datter, der har

Descendens
= Afkom

Testationsret over den, og C har Rentenydelsen af Kapitalen«, maa C som Rentenyder svare Formueskat af Kapitalen.

Den kapital-
berettigede
Descendent
behøver
ikke at være
nærmeste
eller eneste
Descendent
af Rente-
nyderen

Det er ikke nødvendigt for at statuere Formueskattepligt, at den til Kapitalen berettigede Descendens er nærmeste successionsberettigede Descendens; der kan altsaa godt mellem Renten-yderen og Kapitalejeren være mellemliggende Slægtled, jfr. Medd. 1942 II Nr. 181: A baandlægger en Kapital paa 200.000 Kr. til Rentenydelse først for Hustruen B, efter hendes Død for Datteren C, der ikke kan disponere over Kapitalen; den skal ved Rentenydelsernes Ophør tilfalde Datteren C's Livsarvinger, eller hvis hun ikke efterlader sig saadanne, Giverens to Brødre eller deres Arvinger. Datteren C har en Livsarving, som saaledes er berettiget til Kapitalen, og Moderen B skal herefter som Rente-nyder svare Formueskat af Kapitalen.

At Rentenyyderen har en Række Descendenter og kun een af disse er berettiget til Kapitalen, begrænser ikke Skattepligten; det skulde i og for sig synes overflødigt at bemærke dette, men er det næppe efter den Forstaaelse, der er anlagt med Hensyn til Udtrykket »arveberettiget«, jfr. nedenfor Side 145.

Succession i
Rentenydel-
se ikke til-
strækkeligt

Derimod kan det ikke anses for tilstrækkeligt til at hidføre Formueskattepligt for Rentenyyderen, at Descendensen kun har Adgang til at succedere i Rentenydelsen, jfr. den ovenfor Side 136 anførte Medd. 1929 I Nr. 27. Om Familiefideikommisser, se nedenfor under VII. Side 170.

Der skal for
Tiden eksis-
tere kapi-
talberet-
tiget De-
scendens

Det kan ej heller medføre Formueskattepligt, at der som kapitalberettiget er indsat Descendens, naar denne Descendens' Muligheder for at erhverve Kapitalen er skudt saa langt ud i Fremtiden, at det er uvist, om der overhovedet til sin Tid vil opstaa nogen kapitalberettiget Descendens. Der skal for Tiden eksistere

Descendens, der opfylder Betingelserne for at erhverve Kapitalen, jfr. Medd. 1943 II Nr. 179: Enkefru A nyder Renten af en Kapital, og efter hendes Død gaar Rentenydelsen over til hendes Børn, Børnebørn og derefter til disses Børn, saaledes at Kapitalen først skal tilfalde hendes Efterkommere i fjerde Led til fri Raadighed. Da der ikke for Tiden eksisterer Efterkommere i fjerde Led, anses A ikke for formueskattepligtig af Kapitalen.

Naar der paa den anden Side blot for Tiden er en Descendent af Rentenyderen, der har Retten til Kapitalen, opstaar der Skattepligt for Rentenyderen, selv om det er fastsat, at Kapitalen i Tilfælde af den indsatte kapitalberettigedes Død overgaar til Personer, der ikke er Descendenter af Rentenyderen, eller til et Legat el. lign.

Naar det ovenfor ved flere Lejligheder er udtalt, at det er en Betingelse for Skattepligt, at der *for Tiden* skal eksistere kapitalberettiget Descendens, maa det klares, hvad der menes med dette Udtryk. Der kan være Spørgsmaal om Tidspunktet pr. 1. Januar, (det Tidspunkt, hvor den skattepligtige Formue opgøres), pr. 1. April, (det Tidspunkt, der er afgørende for selve Skattepligten), eller blot mere ubestemt det Tidspunkt, hvor Spørgsmaalet kommer til Behandling hos de skattelignende Myndigheder. Man har valgt at lægge Forholdene ved Formuens Opgørelse til Grund, altsaa normalt den 1. Januar i det Kalenderaar, i hvilket det paa gældende Skatteaar begynder at løbe, jfr. Medd. 1941 I Nr. 85. Sagen drejer sig om Skatteansættelsen for Skatteaaaret 1938/39, der løber fra 1. April 1938 til 31. Marts 1939. Enkefru A nyder Renten af en Kapital; hendes Datter B skal succedere i Rentenydelsen, og derefter tilfalder Kapitalen B's Livsarvinger, eller hvis der ingen findes, et velgørende Legat. Datteren har den 24.

Forstaaelsen af
Udtrykket
»for Tiden«

Marts 1938 født et Barn, som altsaa er kapitalberettiget. Lands- skatteretten udtaler, at da Formueskatten skal ansættes efter Formuens Værdi pr. 1. Januar 1938, og der ikke paa dette Tids- punkt eksisterer Livsarvinger efter Datteren, kan A ikke for Skatteaaret 1938/39, men først fra det efterfølgende Skatteaar, anses for formueskattepligtig af Kapitalen.

2. Arveberettiget.

Skattepligt for Rentenyderen i Henhold til den citerede Be- stemmelse i Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 2. Pkt., opstaar for det andet, naar den til Kapitalen berettigede er arveberettiget efter Rentenyderen. Dette Udtryk er i Praksis forstaaet saaledes, at Reglens Omfang er blevet noget begrænset.

Arveberet-
tiget =
legalt arve-
berettiget

Ved arveberettiget forstaas *legalt* arveberettiget, d. v. s. arve- berettiget i Kraft af Loven, altsaa i Henhold til Slægtskab, Adop- tion el. lign., hvorimod det ikke anses for tilstrækkeligt til at bringe Bestemmelsen til Anvendelse, at Rentenyderen ved Testa- mente har indsat den til Kapitalen berettigede til sin Arving eller betænkt ham med et Legat. Denne Forstaaelse er en Følge af Motiverne til Lovbestemmelsen, jfr. ovenfor Side 141, hvorefter denne tilsigter at hindre, at en *Families* Medlemmer unddrager sig Formuebeskatningen af en Kapital ved Transaktioner, hvor- ved et af Medlemmerne nyder Renten, medens Kapitalen skal tilhøre andre.

Arveberet-
tigelsen skal
være aktuel

Naar det paa den anden Side er fastslaaet, at den kapitalberet- tigede hører til Rentenyderens Familie indenfor de i Arvelovgiv- ningen fastsatte Arveklasser, maatte det efter Motiverne være nærliggende at slutte, at dette alene var tilstrækkeligt til, at Skattepligt opstod. Imidlertid bruger selve Loven Udtrykket

»arveberettiget«, og dette Udtryk er i Praksis forstaaet saaledes, at der skal foreligge en aktuel Arveret. Man lægger derved Vægtten over paa Forhold, som forsaavidt er uafhængige af Slægtskabet, som man godt kan være i Slægt med en anden Person uden at have aktuel Arveret efter ham, ligesom man kan have Arveret efter en anden Person uden at være i Slægt med ham, nemlig i Henhold til Testamente. At testamentariske Arvinger ikke omfattes af Bestemmelsen er lige omtalt. Med Hensyn til den legale Arveret maa Undersøgelsen efter foranstaaende i det enkelte Tilfælde gaa ud paa at fastslaa, om den til Kapitalen berettigede kan anses for Rentenyderens Arving, om han er aktuelt arveberettiget efter Rentenyderen. Eksempel: A baandlægger for sin Søn B en Kapital, der skal tjene til Rentenydelse for A's anden Søn C, der er gift og har Børn. Da B ikke er aktuelt arveberettiget efter C, men kun har en eventuel Arveret, nemlig for det Tilfælde, at C's Tvangsarvinger og Forældre skulde dø, bliver C som Rentenyder ikke formueskattepligtig af Kapitalen, saalænge B ikke er aktuelt arveberettiget. I Overensstemmelse hermed træffes Afgørelsen i Medd. 1941 I Nr. 82: Frøken A nyder Renten af et paa en Sparekassebog indsat Beløb, der efter hendes Død tilfalder hendes Søskende. Hendes Mor er i Live. Landsskatteretten udtaler, at da Formueskattepligten »kun indtræder i det Omfang, den eller de til Kapitalen berettigede er aktuelt legalt arveberettigede efter Rentenyderen, og da A's Søskende, saalænge A's Mor er i Live, kun er arveberettiget efter A for Halvdelens Vedkommende«, kan A kun anses for formueskattepligtig for Halvdelens Vedkommende.

Af denne sidst citerede Afgørelse fremgaar tillige, at man ved Praktiseringen af Lovbestemmelsen kun statuerer Formueskatte-

Skattepligt i
det Forhold,
hvor den
kapital-
berettigede
er arve-
berettiget

pligt i det Brøckforhold, hvori den kapitalberettigede er arveberettiget efter Rentenyderen. Til Illustration af denne Praksis kan yderligere følgende Eksempel tjene: A skænker sin Søn B en Kapital, der skal tjene til livsvarig Rentenydelse for A's ugifte barnløse Datter C. A har to andre Sønner D og E. Efter A's (og Ægtefælles) Død bliver de tre Brødre legalt arveberettigede efter deres ugifte Søster hver for en Trediedel, og C skal herefter kun svare Formueskat af en Trediedel af Kapitalen. Tilsvarende Afgørelse træffes i Medd. 1937 II Nr. 125: Rentenydelsen af en Kapital tilfalder A og efter ham hans Søsken, hvorefter Kapitalen tilfalder hans Søskenbørn. A har 4 Søsken i Live, der alle har Børn, og en Broder, der er død efterladende sig Enke og en Datter B. Af A's Søskenbørn er B det eneste, der er aktuelt legalt arveberettiget efter A, og da hun kun er legalt arveberettiget for $\frac{1}{5}$ Vedkommende, skal A foreløbig kun svare Formueskat af $\frac{1}{5}$ af Kapitalen. — Det bemærkes herved yderligere, at hvis der i dette Tilfælde indtræffer Dødsfald mellem A's Søsken, medens A har Rentenydelsen, skal A svare Formueskat af yderligere $\frac{1}{5}$ af Kapitalen efter hvert Dødsfald.

Arveretten
behøver ikke
at være sær-
ligt sikret

I Kravet om, at den paagældende skal være aktuelt arveberettiget efter Rentenyderen, kan ikke lægges en Formodning om, at denne Betingelse kun opfyldes, hvor Arvingen som Tvangsarving eller ifølge en særlig Arvepagt har en særlig sikret Ret til Arv, jfr. Østre Landsrets Dom af 22. April 1933 (U. f. R. 1933, Side 789): A havde Rentenydelsen af en baandlagt Kapital, der efter Rente-nydelsens Ophør skulde tilfalde hendes to Brødre; disse var hendes nærmeste Arvinger. Hun gjorde gældende, at Brødrenes Arveret efter hende var for usikker til, at de kunde betegnes som »arveberettigede«, og vilde mene, at Ordet alene sigtede til Personer,

der som Tvangsarvinger eller Arvinger ifølge Arvepagt kunde siges at have en virkelig Ret til Arv. Hun fik Medhold ved Byretten, mens Landsretten statuerede, at der ingen Hjemmel var for at forstaa Ordet »arveberettiget« saa snævert.

Ej heller er det nogen Hindring for Rentenyderens Formueskattepligt, at der som berettiget til Kapitalen i Tilfælde af den principalt indsatte begunstigedes Død er indsat en Person, som ikke er arveberettiget efter Rentenyderen, jfr. f. Eks. den ovenfor Side 143 citerede Afgørelse, Medd. 1941 I Nr. 85, samt Højesterets Dom af 17. Juni 1937 (U. f. R. 1937, Side 755), jfr. ovenfor Side 137.

Arveforholdene for Tiden lægges til Grund

Afgørende er saaledes de for Tiden gældende Arveforhold, jfr. ovenfor Side 143 om Descendens. Af andre Fællesregler for de to Grupper af Tilfælde kan nævnes, at den Omstændighed, at Personer, der er arveberettiget efter Rentenyderen, skal succedere i Rentenydelsen, ikke er tilstrækkelig for at medføre Formueskattepligt for Rentenyderen, jfr. foran S. 142.

Endvidere kan nævnes, at saafremt en Person er fritaget for at forrente et Gælds-brev, der efter hans Død skal tilfalde hans Descendens eller Personer, der er arveberettiget efter ham, skal han ikke svare Formueskat, jfr. Medd. 1940 II Nr. 183: A har for et Laan udstedt et rentefrit Gælds-brev til sin Broder B, der ved sit Testamente indsætter A's Døtre som berettigede til Gælds-brevet; dette skal baandlægges »til Rentenydelse« for Udstederen selv. Han anses ikke for skattepligtig af Gælds-brevet (men faar paa den anden Side kun Lov til at fradrage Gælden i sin Formue med et under Hensyn til Rentefriheden reduceret Beløb).

Fritagelse for at forrente et Gælds-brev er ikke = Rente-nydelse

Hvis der paa en Kapital hviler faste Rentenydelser, der ikke omfatter hele Renteindtægten, medens Restrenten udbetales Ka-

Kapitaler, hvor Rente-nydelsen ikke omfatter hele Kapitalens Afkastning pitalejeren, maa Rentenyderen svare Formueskat, forsaavidt Kapital lejeren er Descendent af eller arveberettiget efter ham, men kun af den Del af Kapitalen, hvoraf han har Rentenydelsen; for den øvrige Dels Vedkommende maa Kapitalejeren svare Formueskatten, jfr. Medd. 1939 II Nr. 186: I Henhold til Grosserer A's Testamente var der tillagt Sønnen B en Kapital, der dog baandlagdes for dennes og Moderens Livstid, saaledes at Moderen for Livstid af Indtægterne skulde have 20.000 Kr. aarlig, medens Restrenten udbetaltes B. Moderen blev anset for formueskattepligtig af den til hendes Rentenydelse svarende Del af Kapitalen i Henhold til Statsskattelovens § 12, Nr. 2. Af den øvrige Del af Kapitalen blev Sønnen anset for formueskattepligtig.

III. Kapitalen er bortskænket med Forbehold af Rentenydelse for Giveren.

Giveren svarer Formueskat Naar en Person bortskænker en Kapital, men baandlægger den til Rentenydelse for sig selv, er Kapitalen udgaaet af Giverens Formue og vilde ikke efter almindelige Regler kunne formueskattes hos ham. Kun, hvis den til Kapitalen berettigede var Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen, vilde Formueskattepligten kunne statueres i Medfør af den ovenfor i Afsnit II anførte Regel. Dette Forhold foranledigede imidlertid, at man ved Lovrevisionen i 1922 indsatte Bestemmelsen i Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 3. Pkt.: »*Det samme* (at Rentenyderen svarer Formueskat af Kapitalen) *gælder i alle Tilfælde, hvor Rentenyderen selv har fraskrevet sig Retten til Kapitalen*«. Man har herved villet forebygge, at en Person ved at bortgive en Kapital, men dog forbeholde sig den væsentlige økonomiske Udnyt-

telse, som Rentenydelsen er Udtryk for, unddrager sig Pligten til at svare Formueskat af Kapitalen (Rigsdagstidende 1921/22, Tillæg A, Sp. 3179).

For baandlagte Kapitalers Vedkommende opstaar der navnlig Tvivl om Bestemmelsens Anvendelighed, hvor Giveren ikke forbeholder sig hele Renten af Kapitalen, specielt naar Forholdet ordnes paa den Maade, at Giveren ikke just forbeholder sig Renten af en Del af Kapitalen, — i saa Fald er det forholdsvis klart, at han maa svare Formueskat af denne Del af Kapitalen, — men forbeholder sig et bestemt aarligt Beløb, som ikke sættes i direkte Forbindelse med Kapitalens Afkastning. Det kan i saa Tilfælde omtvistes, om Giveren kan anses for egentlig Rentenyder. Imidlertid er det i flere Tilfælde af denne Art statueret, at Giveren maa anses for at have forbeholdt sig Renten og følgelig maa svare Formueskat af en tilsvarende Del af Kapitalen, jfr. saaledes Medd. 1932 I Nr. 43: En Bogholder skænker et Legat en Kapital bestaaende af 4½ % Obligationer til Paalydende 40.000 Kr. Kapitalen afkaster saaledes aarlig 1.800 Kr. Han forbeholder sig og Hustruen af Legatets Renteindtægt en aarlig Ydelse paa 1.600 Kr. Det udtales i Kendelsen, at Ydelsen ikke kan anses for en Legatet paalagt selvstændig Forpligtelse til uafhængig af Kapitalens Bevarelse og Forrentning at udrede det nævnte Beløb, men dette kan alene fordres udbetalt af Kapitalens Afkastning og er afhængig af Kapitalens Bevaring. Giveren anses derfor at have forbeholdt sig Renten og formuebeskattes af saa stor en Del af Kapitalen, som svarer til den forbeholdte Rente, eller 1600/1800.

Endnu videre gaar Østre Landsrets Dom i U. f. R. 1936, Side 823: A og Hustru opretter i 1925 ved en kgl. konfirmeret Funksions et Familielegat til Fordel for deres fælles Descendens. Le-

Rentefor-
behold eller
Aarsydelse

gattet bestyres af 3 Personer, deraf A som Formand. I Fundatsen er udtrykt, at Bestyrelsen vil kunne uddele et rimeligt Beløb til Stifterne selv til Opretholdelse af Hjemmet. I Aarene 1926—1933 modtager A af Legatet ialt ca. 100.000 Kr., medens hans Børn faar ialt ca. 140.000 Kr. Det statueres i Dommen, at under Hensyn til Fundatsens Regler om Bestyrelsens Sammensætning maa Stifterne antages at have regnet med, at de som Medlemmer af Bestyrelsen vil faa afgørende Indflydelse paa, om en Del af Legatets Indtægter skal tilfalde dem selv, og da hvor stor en Del. A maa derfor stilles, som om han har forbeholdt sig Renten, og han anses formueskattepligtig af saa stor en Del af Kapitalen, som svarer til den af ham oppebaarne Rente; derimod anses han ikke for formueskattepligtig af den Del af Kapitalen, som svarer til de af hans Børn modtagne Legatindtægter.

Rentenyde- Det har været diskuteret, om en Person, der giver Afkald paa
ren skal Arveretten til en Kapital mod at faa Rentenydelsen, kan side-
have fra stilles med den, der bortskænker en Kapital med Forbehold af
skrevet sig Rentenydelsen, om — med andre Ord — den, der fraskriver sig
Ejendoms- Arveretten til en Kapital, kan sidestilles med den, der fraskriver
ret, ikke sig *Ejendomsretten*. Det maa her straks bemærkes, at hvor en
blot Arve- Person giver Afkald paa falden Arv mod at faa Rentenydelsen,
ret, til Ka- maa han i Almindelighed anses at have fraskrevet sig Ejendoms-
pitalen. retten til den paagældende Kapital, og vil derfor være at ligestille
med en Giver, der forbeholder sig Rentenydelsen af Kapitalen.
Hvis en Person derimod blot har fraskrevet sig Arveret til en
Kapital med Forbehold af Rentenydelsen, er det nu fast Praksis,
at han ikke formuebeskattes af Kapitalen. Dette gælder ogsaa i
de Tilfælde, hvor man fraskriver sig Retten til Tvangsarv, jfr.
dog det under II udviklede, hvorefter Formueskatten paahviler

Rentenyderen, saafremt Kapitalen ved hans Død skal tilfalde hans Descendenter eller Personer, der er arveberettigede efter ham.

Forholdet er navnlig praktisk i Tilfælde, hvor Ægtefæller træffer Bestemmelser om deres Efterladenskaber. Som Udslag af denne Praksis kan nævnes Medd. 1943 II Nr. 178: Enkefru A nyder i Henhold til et af begge Ægtefæller underskrevet Testamente Renten af Halvdelen af sin afdøde Mands Særeje, der efter Rentenydelsens Ophør tilfalder Mandens Særkuldbørn. Landskatteretten udtaler, at »da Bestemmelsen i Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 3. Pkt., om Formueskattepligt for en Rentenyder, der har fraskrevet sig Retten til en Kapital, kun kan antages at komme til Anvendelse, naar en Kapitalejer fraskriver sig Ejendomsretten til Kapitalen, og da A i nærværende Tilfælde ikke paa noget Tidspunkt har været Ejer af den paagældende Kapital«, kan hun ikke formuebeskattes af denne.

I det citerede Tilfælde var der fuldt Særeje mellem Ægtefællerne. Træffes tilsvarende Dispositioner mellem Ægtefæller, der lever i sædvanligt Formuefællesskab, maa Rentenyderen svare Formueskat af den Del af Rentenydelseskapitalen, der svarer til vedkommendes Boeslod, jfr. saaledes Medd. 1938 II Nr. 122. I dette Tilfælde har Enkefru A fejlagtig svaret Formueskat af hele Fællesboets baandlagte Kapital, men mener sig kun skattepligtig af Boeslod + Arvelod. Ved Kendelsen statueres det imidlertid, at hun kun kan formuebeskattes af den Del af Kapitalen, der svarer til hendes Boeslod.

Afkald
vedrørende
Boeslod

Med Hensyn til den afdøde Ægtefælles Boeslod kan der dog opstaa Formueskattepligt for den længstlevende Ægtefælle som Følge af den i foregaaende Afsnit skildrede Regel om Formueskattepligt for Rentenyderen, naar den til Kapitalen berettigede

er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen, jfr. Medd. 1939 II Nr. 187: I Henhold til et mellem to Ægtefæller oprettet Fællestestamente blev ved Mandens Død af hans Boeslod baandlagt en Kapital til Rentenydelse for Enken. Kapitalen skulde tilfalde 9 Personer, hvoraf 7 var Mandens Arvinger, 2 Enkens Arvinger. Hun blev anset for formueskattepligtig af $\frac{2}{9}$ af Kapitalen.

Livsforsik-
ringspolice
bortskæn-
ket med
Forbehold
af Bonus

Som et specielt Forhold vedrørende Bortskækelse af en Kapital med Forbehold af visse Rettigheder vedrørende denne kan nævnes, at en Person bortskænker — og baandlægger — en Livsforsikringspolice, men forbeholder sig f. Eks. Retten til Bonus ifølge Policen. Drejer det sig om en almindelig Livsforsikring, hvor altsaa den forsikrede Liv er indskudt som Risikomoment, er denne fritaget for Formuebeskatning, og dette gælder uanset det tagne Forbehold. Drejer det sig derimod om Baandlæggelse af en Police vedrørende en Spareforsikring, hvor Forsikringssummen kommer til Udbetaling til et bestemt fastsat Tidspunkt, uanset om den forsikrede maatte være afgaaet ved Døden inden dette Tidspunkt, adskiller Forholdet sig ikke væsentlig fra den rene Opsparing. Dette fremtræder navnlig klart i de Tilfælde, hvor Præmien betales i Form af et Indskud een Gang for alle ved Forsikringens Tegning. I disse Tilfælde maa Giveren formentlig vedblivende formuebeskattes, se nedenfor Side 157.

Rentefrita-
gelse er
ikke =
Rente-
forbehold

Det skal sluttelig anføres, at forbeholdt Rente ikke anses at foreligge, blot fordi Giveren forbeholder sig Frihed for at forrente et Pantebrev, som ellers skulde forrentes, jfr. Medd. 1929 II Nr. 53: En Gaardejerske udsteder som Gave til sine Børn et Pantebrev, men forbeholder sig Frihed for at forrente det, saa længe Gaardens forsvarlige Drift er uforenelig med Afholdelsen af

denne Udgift. Landsskatteretten statuerer, at da der ikke er Tale om en individualiseret Kapital, hvis Bevaring paa en eller anden Maade er sikret mod Dispositioner fra Rentenryderens Side, men kun om en Fordring sikret ved sekundært Pant, og da der kun er Tale om en vis Rentefritagelse, kan Forholdet ikke henføres under § 12, Nr. 2.

IV. Kapitalen er baandlagt med Bestemmelse om, at Renterne foreløbig skal tilskrives Kapitalen.

Om Forhold af denne Art bestemmer Statsskattelovens § 12, Nr. 2, 3. Pkt., in fine, at *»den, der har baandlagt en Kapital til Fordel for andre, men saaledes at Renten foreløbig skal tillægges Kapitalen, vedvarende svarer Formueskat af denne«*. Bestemmelsen er indført ved Statsskattelovens Revision i 1922 og blev ikke nærmere motiveret udover, at det udtaltes, at den var »en Begrænsning af de Tilfælde, i hvilke en baandlagt Formue ikke betragtes som skattepligtig«.

Reglen tager efter Ordene Sigte paa de Tilfælde, hvor en Person i levende Live bortskænker en Kapital, men saaledes at den med paaløbne Renter først skal udbetales til et bestemt senere Tidspunkt, eller naar den har naaet en vis Størrelse.

Efter Ordene skulde man tro, at Giveren i alle Tilfælde af denne Art skulde svare Formueskat af Kapitalen, og at der, naar Giveren døde, ikke fandtes andre, der kunde formuebeskattes af denne. Imidlertid er man under Hensyn til Bestemmelsens foran omtalte sparsomme Motiver nærmest naaet til det Resultat, at i Tilfælde, hvor en Kapital er endelig tillagt en bestemt Person, maa denne svare Indkomst- og Formueskat, uanset at Kapitalen med Renter først kan hæves paa et senere Tidspunkt. Bestem-

Er Kapitalen endelig overført til en bestemt Person, svarer denne Formueskat

melsen skulde herefter ikke finde Anvendelse, hvor Kapitalen allerede samtidig med Baandlæggelsen endelig overføres til en fysisk Person.

Denne Opfattelse kan motiveres med, at man allerede før 1922, naar Kapitalen var endelig overført til en Person, beskattede den af Kapitalen, og at den nye Bestemmelse, der som ovenfor nævnt havde til Formaal at begrænse de Tilfælde, hvor en baandlagt Kapital ikke tidligere kunde beskattes, derfor ikke kan antages at have tænkt paa disse Forhold.

Som Eksempel paa Formuebeskatning hos Kapitalejeren kan nævnes Medd. 1942 II Nr. 179: En Vejmands Datter arvede en Panteobligation, med Hensyn til hvilken det var bestemt, at Renterne skulde indsættes paa en Sparekassebog indtil Datterens 30. Aar, saaledes at hun ikke kunde disponere over Renterne inden dette Tidspunkt. Selve Hovedstolen forfaldt bortset fra Ejerskifte først ved hendes fyldte 50. Aar. Landsskatteretten statuere Formueskattepligt for hende eller, da hun var under 18 Aar, for hendes Fader, af den paagældende Kapital.

Som det vil ses, drejede Tilfældet sig om en arvet Kapital, og — vil man indvende — Statsskatteloven forudsætter et Tilfælde, hvor en Person i levende Live har bortskænket en Kapital. Der kan imidlertid her henvises til Medd. 1939 II Nr. 122: En Grosserer klagede over, at han var anset indkomstskattepligtig af Renterne af nogle baandlagte Kapitaler, der tilhørte hans to Børn. Disse Kapitaler hidrørte fra Gaver, som var givet Børnene af deres Bedstemoder og i Henhold til Giverens Bestemmelse, — hvilket dog ikke fremgaar udtrykkeligt af den offentliggjorte Kendelse — baandlagt, saaledes at Renten af Kapitalen skulde oplægges til Børnenes fyldte 21. Aar. Det maatte antages, at Børnene straks

ved Erhvervelsen af Kapitalerne var blevet endelig og ubetinget Ejere af disse, og det var saaledes givet, at Renterne, selv om de foreløbig blev oplagt, vilde blive udbetalt til Børnene eller, hvis de døde, inden de fyldte 21 Aar, deres Dødsboer. Landsskatte retten statuerede, at Børnene, eller, da de var under 18 Aar, deres Fader, maatte anses for indkomstskattepligtig af Renterne. Sagen angik ikke Formueskattepligten, men dette skyldes simpelthen, at Faderen havde medtaget Kapitalerne i sin Formueopgørelse. Det bemærkes herved, at Giveren stadig var i Live.

Man kan indvende mod denne Beskatning, at Kapitalejeren eventuelt vilde kunne komme i den Situation at maatte laane Penge for at betale Skatten, men man har ikke ment, at de Vanskeligheder, som herved kan opstaa, er større, end at de kan overvindes.

Bestemmelsen skulde derimod være anvendelig i følgende to Grupper af Tilfælde:

1. En Kapital baandlægges saaledes, at det er uvist, hvem den til sin Tid vil tilfalde, idet de Forhold, som hersker paa Tidspunktet for Udbetalingen, skal lægges til Grund. Det kan f. Eks. være fastsat, at Kapitalen skal tilfalde A, eller hvis han er død, B, og hvis ogsaa denne er død, en velgørende Institution. I disse Tilfælde vilde Kapitalen ikke kunne formuebeskattes, hvis ikke der fandtes den positive Bestemmelse i Loven, og denne omfatter direkte det paagældende Forhold.

2. En Kapital bortskænkes endeligt til en juridisk Person, en Stiftelse eller et Legat. En Person bortskænker f. Eks. en Kapital til en Fond, hvis Midler skal anvendes i velgørende Øjemed. Fonden skal dog først træde i Kraft med Hensyn til Midlernes Anvendelse en længere Aarrække efter Opretterens Død; indtil

De Tilfælde, hvor Giveren svarer Formueskat

dette Tidspunkt skal Renterne tillægges Kapitalen. Man kunde sige, at det vilde stemme bedst med den ovenfor skildrede Beskatning vedrørende fysiske Personer, der havde erhvervet endelig Ret til Kapitalen og dens Afkastning, om man ogsaa i dette Tilfælde, hvor Kapitalen er endeligt overgaaet til en Fond, henlagde Formueskattepligten til denne, eller med andre Ord, — da Fonden ikke er formueskattepligtig — undlod at formuebeskatte Kapitalen. Heroverfor kan imidlertid anføres, at Formaalet med den heromhandlede Lovbestemmelse er at inddrage under Formuebeskatning Tilfælde, hvor Renteoplæg er bestemt, og hvor der ikke hidtil var Hjemmel for Formuebeskatning. Lovordene omfatter direkte det paagældende Forhold, og den Undtagelse, som i Kraft af den før 1922 gældende Praksis lader sig hævde forsaavidt angaar fysiske Personer, kan ikke anføres forsaavidt angaar Institutioner o. lign. Det maa altsaa antages, at Giveren i det nævnte Tilfælde skal svare Formueskat af Kapitalen.

Kun Formueskat af selve Kapitalen og ikke Indkomstskat af Renterne

Hvor Formueskattepligten efter foranstaaende paahviler Giveren, maa det dog bemærkes, at Skattepligten kun omfatter selve Kapitalen, men ikke de efter Baandlæggelsen paaløbne Renter, og at Giveren ej heller skal svare Indkomstskat af disse Renter. Disse Resultater kan ved første Øjekast synes mærkelige, men det maa her bemærkes, at der ved § 12, Nr. 2, Pkt. 3, er givet en positiv Hjemmel for Formuebeskatning i et ganske specielt Forhold. Denne Beskatning kan ikke udvides udover Lovordene, der udtrykkelig kun taler om Formueskat af Kapitalen, men ikke om Formueskat af paaløbne Renter, ligesom der ikke i Statsskatteovens Regler for Indkomstbeskatningen findes Hjemmel til at tage Indkomstskat af disse Renter hos Giveren.

Naar en Kapital, for hvis Vedkommende Renteoplæg er fastsat

i Overensstemmelse med foranstaaende, formuebeskattes hos Giveren og kun hos denne, vil det ses, at efter hans Død bliver Kapitalen helt skattefri, indtil det Tidspunkt indtræffer, da det afgøres, hvem den skal tilfalde. Tilsvarende gælder, at hvor Baandlæggelse af Kapitaler med foreløbigt Renteoplæg har fundet Sted paa Grundlag af et Testamente, altsaa ved Skiftet efter den afdøde Testator, opstaar der ikke Skattepligt, saalænge Kapitalen ikke er endelig udlagt til en bestemt fysisk Person.

Skattefri
Tilfælde

Specielle Forhold foreligger, saafremt den baandlagte Kapital bestaar af en Forsikringspolice. For egentlige Livsforsikringspolicer gælder imidlertid den sædvanlige Skattefrihed. Drejer det sig om Spareforsikringer, hvor en bestemt Kapital kan faas udbetalt til et nærmere angivet Tidspunkt uden Hensyn til, om den forsikrede er i Live, er det statueret, at Forholdet maa sidestilles med Baandlæggelse af en Kapital med foreløbig Renteoplæg, saaledes at Statsskattelovens § 12, Nr. 2, in fine, finder Anvendelse, jfr. Medd. 1936 II Nr. 145: Fru A har i Forsikringsselskabet Hafnia tegnet nogle Kapitalforsikringer, som agtes uigenkaldeligt overdraget nogle Søkendebørn. Det drejer sig om nogle rene Spareforsikringer tilvejebragt ved Indskud een Gang for alle af et bestemt Beløb, saaledes at Forsikringssummen kommer til Udbetaling til et bestemt fastsat Tidspunkt, uanset om Indskyderen til den Tid lever eller ej. Landsoverskatteraadet udtaler, at hvis Policerne overdrages de begunstigede til fri Raadighed, skal Giveren ikke svare Formueskat af Kapitalen (Forsikringernes Tilbagekøbsværdi), men at Giveren, hvis Gavemodtagerne ikke faar fri Raadighed over Forsikringerne, maa svare Formueskat af den anbragte Kapital i Analogi med Statsskattelovens § 12, Nr. 2, in fine, medens Modtagernes Forpligtelse til at svare Indkomst- og

Baandlagte
Forsikrings-
policer

Formueskat først indtræder fra det Tidspunkt, da de faar Raadighed over Policerne eller Kapitalerne.

V. Kapitalen er baandlagt, saaledes at Kapitalejeren bortgiver Rentenydelsen, men forbeholder sig Kapitalen. Kapitalen er baandlagt til Sikring af Apanager og Pensioner.

Hvor en Person ønsker at sikre en anden, f. Eks. en Slægtning eller en Person, som har været i hans Tjeneste, en fast aarlig Indtægt, kan dette ske ved, at der købes en Livrente til Fordel for den paagældende. Saafremt imidlertid Giveren har den tilstrækkelige Kapital til Disposition, vil han ofte se sin Fordel i i Stedet for at købe en Livrente at baandlægge den fornødne Kapital, saaledes at den begunstigede kan nyde Renten deraf. Naar Rentenydelsen ophører ved Rentenyderens Død eller til et paa anden Maade fastsat Tidspunkt, falder Kapitalen tilbage til Giveren; hvis han er afgaaet ved Døden forinden, vil Kapitalen normalt i hans Bo være udlagt hans Arvinger med Respekt af Rentenydelsen; er dette af en eller anden Grund ikke sket, maa Boet reassumeres, og Kapitalen fordeles efter de for hans Efterladenskaber gældende Regler.

Formueskat
af Kapitalen ÷ Renten-
ydelsens
kapitaliserede Værdi

I disse Tilfælde maa Kapitalen vedvarende anses at tilhøre Deponenten, saaledes at han skal medregne den i sin skattepligtige Formue og dens Afkastning i sin skattepligtige Indkomst, men han kan under Forudsætning af, at han bindende har forpligtet sig til at taale Rentenydelsen, fradrage den kapitaliserede Værdi af Forpligtelsen i sin skattepligtige Formue, jfr. Statsskattelovens § 13 b, hvorefter der ved Beregningen af den skattepligtige Formue fradrages »*Kapitalværdien af Pensioner, Aftægtsydelser og*

andre periodiske Ydelser, som det paahviler den skattepligtige at udrede«. Under samme Forudsætning kan han fradrage den aarlige Ydelse i sin skattepligtige Indkomst.

Samme Resultat, at Kapitalejeren maa svare Formueskat af Kapitalen med Fradrag af den bortgivne Rentenydelses kapitaliserede Værdi, naar man til i Tilfælde, hvor Renten af den baandlagte Kapital overstiger den faste Rentenydelse, og denne Restrente udbetales Kapitalejeren.

Saafermt den baandlagte Kapital bestaar af et af Giveren til Sikkerhed for Rentenydelsen udstedt Pantebrev, som bortfalder med Rentenydelsens Ophør, kan Giveren paa tilsvarende Maade som ved Aftægtsforpligtelser i sin skattepligtige Formue kun fradrage Rentenydelsens kapitaliserede Værdi; den aarlige Forrentning kan han fradrage i sin skattepligtige Indkomst.

I Tilfælde, hvor Kapitalen ikke er baandlagt, men hvor Giveren blot har paataget sig en almindelig Forpligtelse til at præstere de aarlige Ydelser, vil det bero paa en nærmere Undersøgelse i hvert enkelt Tilfælde, om Forpligtelsen er bindende for Giveren, idet Fradrag i benægtende Fald ikke anerkendes. Vanskeligheder af denne Art vil næppe opstaa, hvor Kapitalen er baandlagt til Sikring af Rentenydelsen, idet Giveren i disse Tilfælde maa formodes at have paataget sig en retlig Forpligtelse til at taale Rentenydelsen. Men skulde en Undersøgelse i det enkelte Tilfælde vise, at Giveren til enhver Tid frit kan genkalde Dispositionen, kan han ikke i sin skattepligtige Formue fratrække den aarlige Ydelses kapitaliserede Værdi; han maa ved Opgørelsen af sin skattepligtige Indkomst medregne Renten af Kapitalen og kan ikke fradrage den aarlige Ydelse. De aarlige Ydelser maa under denne Forudsætning anses for Gaver til den begunstigede, som maa

svare Indkomstskat deraf, medmindre Ydelserne omfattes af Gaveafgiftsreglerne; i saa Tilfælde maa der svares Gaveafgift. Det vil altsaa ses, at Giveren kun opnaar de omtalte skattemæssige Fordele, saafremt Dispositionen er bindende for ham, og at dette normalt vil være Tilfældet, naar han har baandlagt en Kapital til det nævnte Formaal.

§ 12, Nr. 2, Hvis Giveren, Kapitalejeren, er Descendent af eller arveberettiget efter Rentenyderen, har man været inde paa den Tanke, 2. Pkt., er antagelig ikke anvendelig ind og medføre Formueskattepligt for Rentenyderen, medens Kapitalejeren i saa Fald skulde slippe for at betale Formueskat. Kapitalejeren kan siges at have »Ret til den fremtidige Besiddelse af Kapitalen«, naar man erindrer, at ved Besiddelse forstaas Adgangen til faktisk at raade over Kapitalen og oppebære dens Afkastning, jfr. ovenfor Side 140. Imidlertid maa det antages, at Kapitalejeren ogsaa i disse Tilfælde skal svare Formueskat af Kapitalen med Fradrag af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi. Lovbestemmelsen har sikkert ikke tænkt paa disse Forhold. Iøvrigt maatte man, saafremt man lagde Formueskatten paa Rentenyderen, hvor Kapitalejeren var Descendent af eller arveberettiget efter ham, ved en konsekvent Gennemførelse af dette Synspunkt komme til, at der ikke skulde svares Formueskat af Kapitalen i de Tilfælde, hvor der intet Slægtskabsforhold bestod mellem Rentenyder og Kapitalejer. Men som nævnt er man nærmest naaet til det Resultat, at i alle Tilfælde, hvor en Person midlertidigt fraskriver sig Rentenydelsen af en Kapital, som han ejer, maa han svare Formueskat af Kapitalen med Fradrag af den kapitaliserede Værdi af Rentenydelsen.

Nogen offentliggjort Afgørelse foreligger ikke vedrørende det-

te specielle Forhold, og dette kan maaske tages som Udtryk for, at Landsskatteretten stadig vil forbeholde sig sin Stilling til de enkelte Retsforhold. Disse kan være stærkt varierende fra Tilfælde til Tilfælde, og som Følge af den specielle Opbygning af Reglen i Statsskatteovens § 12, Nr. 2, kan det være forbunden med Vanskelighed at fastlægge helt skarpe Linier. Hertil kommer, at Lovbestemmelsens Formaal at hindre, at Kapitaler vilkaarligt unddrages Formuebeskatningen, bevirker, at Myndighedene af og til ser helt bort fra de ydre rent formelle juridiske Rammer og søger at finde det, som er det reelle i Sagen; den ovenfor Side 149 citerede Dom er et Udtryk herfor.

For større Godsers Vedkommende vil der ofte paahvile Ejeren — før Lensafløsningen Lens-, Stamhus- eller Fideikommisbesidderen — en Række Forpligtelser overfor Slægtninge eller Funktionærer. Disse Forpligtelsers kapitaliserede Værdi kan fradrages ved Opgørelsen af Ejersens skattepligtige Formue, jfr. Medd. XIV Nr. 82, hvor en Stamhusbesidder anses for berettiget til at fradrage den kapitaliserede Værdi af de Stamhuset i Henhold til kgl. Resolution paahvilende Apanager.

Apanager
o. lign.

Det samme gælder, hvor ved Lensafløsningen Besidderen overtog disse Forpligtelser. Forholdet ændres ikke, fordi Ejeren selv baandlægger en særlig Kapital i dette Øjemed. Iøvrigt vil for disse Forhold gælde de ovenfor skildrede Regler, hvortil der for henvises. Naar Baandlæggelsen af Kapitaler til Sikring af Apanager og Pensioner har fundet Sted i Forbindelse med Arveovergang eller lignende, maa ligeledes de ovenfor skildrede Regler gælde, saa længe den pensionsberettigedes Krav er noget andet og mere end en Ret til Rentenydelse af den paagældende

Kapital, hvor med andre Ord Pensionsydelsen og dens Størrelse er uafhængig af Kapitalens Afkastning og Bevaring.

Foreligger der imidlertid en egentlig Rentenydelse med Hensyn til den paagældende Kapital, maa Beskatningen, medens Rentenydelsen bestaar, i disse Tilfælde, hvor Rentenydelsen og Baandlæggelsen beror paa Trediemands Viljeserklæring, finde Sted efter de ovenfor under II angivne Retningslinier.

VI. Kapitalen er baandlagt til Sikring af Underholdsbidrag til Børn eller fraskilte Hustruer eller Børn udenfor Ægteskab. Kapitalen skal med paaløbne Renter anvendes til periodiske Udbetalinger. Gravstedlegater.

A. Almindelige Regler for Beskatning af Underholdsbidrag.

Fradragsret
for Bidrags-
yderen,
Skattepligt
for Mod-
tageren

For Underholdsbidrag til fraseparerede og fraskilte Hustruer gælder nu Reglen i § 14 i Lov Nr. 517 af 19. December 1942, hvor efter Bidrag, som i Anledning af Skilsmisse eller Separation uddrages af den ene af Ægtefællerne til Underhold af den anden Ægtefælle eller af Børn, med Hensyn til hvilke der paahviler den bidragydende Ægtefælle Forsørgerpligt, kan fradrages i Bidragyderens skattepligtige Indkomst og skal medregnes i Modtagerens skattepligtige Indkomst, alt dog kun forsaavidt Bidragene er fastsat eller ændret efter Lovens Ikrafttrædelse den 19. December 1942 (for Skilsmisseres Vedkommende dog efter Ikrafttrædelsen af Lov Nr. 538 af 22. December 1941).

Ældre
Regler

Tidligere kunde Underholdsbidrag af denne Art ikke fradrages i Bidragyderens skattepligtige Indkomst og skulde ikke medregnes i Modtagerens skattepligtige Indkomst, naar Bidragyderen boede her i Landet. Ej heller kunde der for Ydelsens kapitalise-

rede Værdi ske Fradrag i Bidragyderens skattepligtige Formue. Disse Resultater kunde dels udledes af den udtrykkelige Bestemmelse i Statsskattelovens § 7, sidste Stk., dels ansaas de at være en Følge af Statsskattelovens § 6, in fine, hvor det udtales, at Skatteindtægten er skattepligtig uden Hensyn til, hvorledes den anvendes, altsaa hvad enten den benyttes til egen eller Families Underhold. Hvis imidlertid Manden ved Ægteskabets Opløsning f. Eks. overtog hele Fællesboet, ogsaa Hustruens Halvdel deraf, kom man ind paa, at den Forpligtelse, han samtidig paatog sig overfor Hustruen, ikke var af rent familiemæssig Karakter, men maatte anses for Vederlag for Opgivelse af Andel i Fællesboet, og at den aarlige Ydelse under Hensyn hertil kunde tillades fradraget i Mandens skattepligtige Indkomst, medens Hustruen skulde svare Indkomstskat deraf. Tilsvarende gjaldt i saa Fald, at dens kapitaliserede Værdi kunde fradrages i Mandens skattepligtige Formue, jfr. Medd. X Nr. 77: Underholdsbidrag til Hustru kan ikke i det Omfang, hvori de er virkelige Underholdsbidrag fradrages i Mandens skattepligtige Formue med deres kapitaliserede Værdi, men kun i det Omfang, hvori de kan anses for Vederlag for Afkald paa Formuerettigheder. Yderligere vejledende — udover Fællesboets Deling — i saa Henseende var det, hvis Hustruen havde faaet Ret til Bidraget for Livstid, og uanset om hun indgik nyt Ægteskab. Efter de nye Lovbestemmelser har denne Sondring ikke længere Betydning, forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Mandens Ret til i sin Indkomst at fradrage den aarlige Ydelse og Hustruens tilsvarende Skattepligt med Hensyn til denne. Sondringen har dog stadig Betydning for Overenskomster om Underholdsbidrag, der er ældre end de nævnte Loves Ikrafttræden. Om der af de nye Lovbestemmelser indirekte følger en

Ret for Bidragyderen til at fradrage Underholdsbidragets kapitaliserede Værdi i sin Formue, ses endnu ikke forelagt til Afgørelse.

For Underholdsbidrag til Børn født uden for Ægteskab gælder stadig, at disse Bidrag hverken kan fradrages i Bidragyderens skattepligtige Indkomst eller med deres kapitaliserede Værdi i hans Formue.

B. Særlige Bemærkninger om Kapitaler baandlagt til Sikring af Underholdsbidrag.

At nu Bidragyderen til Sikring af disse Underholdsforpligtelser baandlægger en Kapital, af hvis Renteafkastning Underholdsbidraget skal afholdes, kan i Almindelighed ikke ændre Forholdets skattemæssige Karakter, saa længe Kapitalen tilhører ham, eventuelt overskydende Renter tilfalder ham, og det i det hele maa antages, at Baandlæggelsen kun er sket *til Sikkerhed* for Bidraget.

Bidragyderen giver Afkald paa en Kapital Hvis Bidragyderen imidlertid helt udskiller den paagældende Kapital af sin Formue, baandlægger den, saaledes at den ikke skal falde tilbage til ham eller hans Bo ved Bidragsforpligtelsens Bortfald, vil hans skattemæssige Forpligtelser med Hensyn til Kapitalen og dens Afkastning antagelig bortfalde. Om Modtagerens skattemæssige Stilling bemærkes:

Bidragmodtageren egentlig Rentenyder Om Kapitalen kan anses for formueskattepligtig for Modtageren af den paagældende Ydelse maa afhænge af, om han kan siges at have faaet en egentlig Rentenydelse med Hensyn til den paagældende Kapital, i bekræftende Fald maa Skattepligten afgøres efter de ovenfor under I og II angivne Retningslinier, jfr. saaledes Medd. 1943 II Nr. 181: Fru A fik ved Skilsmisse udlagt af Fællesboet Værdier til et Beløb af 198.011 Kr. Heraf blev

80.000 Kr. baandlagt i Form af Pantebreve fra Manden til Ægtefællernes fire Børn, saaledes at Hustruen skænkede Børnene disse Pantebreve, der blev baandlagt. Renten heraf skulde hun oppebære for sin Livstid. Hustruen blev anset for indkomstskattepligtig af Renterne af disse Pantebreve, idet Rentenydelsen var tillagt hende for Livstid, og selve Kapitalen bortskænket af hende til Børnene af hendes Part i Fællesboet. Hun blev endvidere anset for formueskattepligtig af Pantebrevene »allerede fordi de kapitalberettigede ifølge disse er hendes Børn«. Endvidere kan nævnes et specielt Tilfælde i Medd. 1941 I Nr. 80: Enkefru A rejser Spørgsmaalet, om hun skal svare Formueskat af en baandlagt Kapital, som er hende udlagt i Mandens Bo med det Baand, at Mandens Hustru af tidligere Ægteskab skal have en aarlig Ydelse af dens Afkastning paa 24.000 Kr., og saaledes at der kan realiseres af Kapitalen, saafremt Kapitalens Afkastning ikke er tilstrækkelig til Dækning af dette Beløb. Landsskatteretten udtaler, at den omtalte Ydelse paa 24.000 Kr. aarlig maa anses for eller sidestilles med en egentlig Rentenydelse, og at Enkefru A kun er formueskattepligtig af Kapitalen i det Omfang, hun selv oppebærer Renten.

For Indkomstskattens Vedkommende gælder, at hvis der foreligger en egentlig Rentenydelse, maa Rentenyderen svare Indkomstskat af den aarlige Rentenydelse, hvilket imidlertid ikke betyder nogen Ændring i Forholdets skattemæssige Karakter, forsaavidt angaar de af de nye Love omfattede Bidragsordninger.

Hvor der ikke foreligger egentlig Rentenydelse med Hensyn til en Kapital, hvilket navnlig vil være Tilfældet, hvor en baandlagt Kapital med tilskrevne Renter fuldt ud skal medgaa til Underholdet, opstaar der ikke i Kraft af selve Baandlæggelsen Ind-

Bidragmod-
tageren ikke
egentlig
Rentenyder

komstskattepligt for Modtageren af de aarlige Ydelser, og Forholdets skattemæssige Karakter maa i det hele for hans Vedkommende bedømmes efter det under A udviklede, hvorefter der vil paahvile Modtageren Indkomstskattepligt, forsaavidt Ordningen er truffet efter de der nævnte Loves Ikrafttrædelse, eller saafremt Ydelsen maa anses for Vederlag for Opgivelse af Andel i Fællesboet. Om Formueskattepligt for Modtageren vil der i disse Tilfælde næppe blive Spørgsmaal.

C. Kapitaler, der med indvundne Renter skal anvendes til periodiske Udbetalinger.

Naar der, bortset fra de ovenfor omtalte Tilfælde, til Fordel for en Person baandlægges en Kapital, saaledes at den tilligemed indvunden Rente skal anvendes til periodiske Udbetalinger, og Kapitalen altsaa maa formodes helt at opsluges af det i det enkelte Tilfælde angivne Formaal, vil der i Almindelighed ikke blive Spørgsmaal om Formueskattepligt med Hensyn til den paagældende Kapital for Rentenyderens Vedkommende, fordi der ikke tages Formueskat af Rentenyders kapitaliserede Værdi, og for Deponentens Vedkommende, fordi han har givet endeligt Afkald paa den paagældende Kapital. Rentenyderen maa derimod svare Indkomstskat af den aarlige Ydelse som af en Livrente. Stiller det sig imidlertid givet eller overvejende sandsynligt, at der vil blive en ikke uvæsentlig Restkapital til Disposition efter Rentenydelsens Ophør, maa det undersøges, hvilke Bestemmelser der er truffet med Hensyn til denne Restkapital. Hvis Restkapitalen skal udbetales Deponenten, maa han vedblivende svare Formueskat af hele den baandlagte Kapital, men kan heri fradrage den kapitaliserede Værdi af Rentenydelsen, saafremt han har ind-

gaaet en bindende Forpligtelse til at taale denne. Skal den eventuelle Restkapital derimod tilfalde andre, hvad enten det er Rentynderen selv, dennes Dødsbo, eller helt udenfor staaende, kan der i disse Tilfælde næppe kræves nogen Formueskat for Rentynderens Vedkommende, fordi der ikke kan tages Formueskat af Rentenydelsers kapitaliserede Værdi, og for Trediemands Vedkommende, fordi det er ganske uvist, om han nogensinde vil blive Ejer af Kapitalen.

D. Gravstedsvedligeholdelse.

Af Hensyn til Gravsteders Vedligeholdelse hensættes der ofte i Dødsboer Kapitaler, saaledes at disse, naar Vedligeholdelsen ophører, enten med deres Rest eller som Helhed skal tilfalde en bestemt Person eller Institution. Disse Kapitaler vil som Hovedregel være undtaget fra saavel Indkomst- som Formuebeskatning.

Skal de tilfalde en ikke skattepligtig Institution, følger Skattefriheden allerede heraf, og skal de tilfalde en fysisk Person, følger Skattefriheden af, at han endnu ikke har Besiddelsen af Kapitalen. Er der intet fastsat om, hvem en eventuel Restkapital skal tilfalde, maa den gaa tilbage til vedkommende Dødsbo, der maa reassumeres til Fordeling af de tilkomne Midler. Skattefriheden indtil da for de paagældende arveberettigede følger af, at det er ganske uvist, om de nogensinde faar Del i Kapitalen.

VII. Kapitaler, der tilhører Foreninger, Institutioner, Dødsboer eller Legater, herunder Familielegater og Familiefideikommisser.

Kapitaler, der er tillagt Foreninger eller Institutioner, vil ikke blive underkastet Beskatning hos Foreningen eller Institutionen.

- Foreninger o. lign. ikke skattepligtige Sammenslutninger af denne Art er overhovedet ikke Skattepligt undergivet, med mindre de driver erhvervsmæssig Virksomhed, herunder Drift, Bortforpagtning eller Udleje af fast Ejendom. I saa Fald skal de betale Indkomstskat af Indtægt herved, men Skattepligten omfatter kun den Del af Indkomsten, der hidrører fra saadan erhvervsmæssig Virksomhed, Statsskattelovens § 2, Nr. 5 g. Formuebeskatning bliver der slet ikke Tale om, heller ikke forsaavidt angaar den Del af Foreningens Midler, som maatte være anbragt f. Eks. i en erhvervsmæssigt udnyttet fast Ejendom. Heraf følger, at man ved i levende Live som ren Gave at bortskænke Midler til Foreninger m. v. kan undgaa Beskatning af Overførelsen; men forbeholder man sig Renten for Livstid, skal der betales Arveafgift efter Arveafgiftslovens § 5 b, ligesom Kapitalen i saa Fald formuebeskattes hos Giveren, jfr. ovenfor under III.
- Dødsboer Ved Kapitaler, der tilhører Dødsboer, forstaas Kapitaler, som ikke har kunnet udlægges til Eje paa Skiftet efter Afdøde, som Regel fordi der hviler en Rentenydelse paa Kapitalen, saaledes at Ejendomsforholdet til Kapitalen først skal afgøres efter Forholdene ved Rentenydelsens Ophør, til hvilket Tidspunkt Boet maa reassumeres, og Kapitalen udlægges Arvingerne. Formueskat for Rentenyderen vil eventuelt kunne følge af det under I og II anførte. Men Dødsboet som saadant skal ikke svare Skat, naar det er sluttet.
- Legater Ganske tilsvarende Regler som nævnt ovenfor vedrørende Institutioner gælder for Legater. Legatkapitalen vil ikke være skattepligtig hos Legatet som saadant, hverken som Indkomst eller Formue. Med Hensyn til Beskatningen hos de Personer, som nyder godt af det paagældende Legat, stiller Forholdet sig for-

skelligt, eftersom der er Tale om Legater med almene Øjemed eller Familielegater.

A. *De almindelige Legater.*

Disse kan efter Fundatsens Indhold være af højst forskellig Art. Formaålet kan saaledes være Fremme af Kunst, Videnskab, Uddannelse i bestemte Erhverv eller Understøttelse af værdige trængende. Uddelingen af Legatportionerne foretages af Legatbestyrelsen, enten een Gang aarlig til den enkelte, eller saaledes at denne beholder Legatnydelsen, indtil nærmere angivne Begivenheder indtræffer, undertiden for Livstid. I alle disse Tilfælde opstaar der for Legatnyderen alene Skattepligt med Hensyn til de faktisk oppebaarne Legater, men ikke med Hensyn til Legatets Formue.

B. *Familielegaterne.*

For Familielegaternes Vedkommende bliver Problemet navnlig at faa fastslaaet, hvornaar disse glider over til at blive Familiefideikommisser, idet Besidderen af et Familiefideikommis skal betale Formueskat af Kapitalen, jfr. Statsskatteovens § 10, mens dens tilsvarende Formueskattepligt ikke paahviler Nyderen af et Familielegat.

Naar Ordet Familielegat tages i videste Forstand, omfatter det alle Tilfælde, hvor Legatets Formaal er at virke til Fordel for en bestemt Slægt, hvad enten denne er eneberettiget til at nyde Legatet, eller der kun er tillagt Slægtens Medlemmer en Fortrinsret frem for andre under iøvrigt lige Vilkaar til at oppebære Legatportioner.

Hvor nu Legatportionerne uddeles af en siddende Bestyrelse,

enten saaledes at der lægges Vægt paa Trang eller andre Momenter, opstaar der ikke skattemæssige Forhold, der er forskellige fra det ovenfor under A anførte, og Legatnyderne skal derfor alene beskattes af de Beløb, som de faar tildelt fra Legatet.

Kun Formueskat for den, der besidder et Fideikommis

Der findes imidlertid en snævrere Forstaaelse af Ordet Familielegat; det er den, der anlægges i Arveafgiftslovens § 4 c, der nævner Familielegater eller Familiestiftelser, der i Kraft af legal eller fundatsmæssig Successionsorden overgaar til den berettigede. Grænsen mellem disse Familielegater i egentlig teknisk Forstand og Familiefideikommisserne er ikke skarp. For Formuebeskatningens Vedkommende maa det imidlertid slaas fast, at saalænge der ikke foreligger et egentlig Fideikommis, er der ikke i Statskatteloven nogen Hjemmel til at formuebeskatte Legatnyderen af Legatkapitalen. Saadan Beskatning opstaar først, naar der foreligger et egentlig Fideikommis. Foreligger der ikke et Fideikommis, skal Forholdet behandles ganske som de ovenfor under A nævnte Tilfælde. Nyderne skal altsaa kun beskattes af de Legatportioner, der tildeles dem; Formueskat skal de ikke svare, ej heller af Legatnydelsernes kapitaliserede Værdi, jfr. Statsskattelovens § 12, Nr. 3, der fra Formueskat undtager »*Krav paa periodiske Ydelser af offentlig eller privat Natur, der er tillagt enkelte Personer for Livstid eller kortere Tid*«.

Som et Tilfælde fra Indkomst- og Formuebeskatningens Omraade, hvor det er statueret, at der foreligger egentlige Fideikommisser, skal nævnes Medd. 1937 I Nr. 54: Ved en i 1901 oprettet kgl. konfirmeret Fundats oprettedes de N. N.ske Familiefideikommisser. Der gaves nærmere Regler om, i hvilken Rækkefølge Slægten skulde succedere i Besiddelsen, og der indsattes en Bestyrelse; hver Besidder havde en vis begrænset Adgang til at ud-

pege sin Successor mellem flere successionsberettigede Descenderter. Naar Slægtens Successionsret ophørte, skulde Kapitalen anvendes i velgørende Øjemed. Landsskatteretten udtalte, at da hele Renten af Kapitalen efter den fundatsmæssige fastsatte Arvegangsorden tilfaldt en enkelt af Opretternes Descenderter, maatte der antages at foreligge et egentligt Familiefideikommis. Fideikommisbesidderen maatte derfor formuebeskattes af Fideikommiskapitalen og kunde ikke heri fradrage den kapitaliserede Værdi af Udgifterne ved Administrationen, da den i væsentlig Grad var i hans egen Interesse. Jfr. herved Højesterets Dom i U. f. R. 1936, Side 11.

Som et andet Tilfælde kan nævnes Medd. 1938 II Nr. 121: Ved en i 1902 udfærdiget Fundats oprettedes M Familiez og Understøttelseslegat. Legatets Udbytte skulde tilfalde Stifterens Slægt efter nærmere fastsatte Regler, saaledes at flere ad Gangen kunde nyde Renten. De enkelte Portioner maatte dog ikke blive under 400 Kr. Landsskatteretten udtalte, at da Udbyttet af Legatets Midler tilfaldt visse ved Fundatsens Bestemmelser paa Forhaand udpegede Slægtninge af Legatstifteren, og Succession skete efter en af ham fastsat Successionsorden, maatte Legatet anses for et egentligt Familiefideikommis.

Landsskatteretten berørte i Kendelsen, at Arveafgift af Legatet i sin Tid var blevet berigtiget efter de for Fideikommiss gældende Regler, og at der ligeledes ved Succession svarede Arveafgift efter de for Fideikommiss gældende Regler. Hermed kommer man ind paa et Spørgsmaal, som naturligt melder sig: Er Omraadet for Fideikommiss efter Statsskatteloven og Arveafgiftsloven det samme?

Man har her været inde paa, at Statsskatteloven skulde omfatte

Statsskatte-
lovens og
Arveafgifts-
lovens Fi-
deikommis-
begreb

flere Tilfælde end Arveafgiftsloven; men det maa vistnok antages, at de to Loves Fideikommisbegreb falder sammen. Hvis det derfor arveafgiftsmæssigt fastslaas af de dertil kompetente Myndigheder, at et Legat er et Familielegat, der omfattes af Arveafgiftslovens § 4 c, vil man antagelig formueskattemæssigt set kunne paaregne at faa Medhold i, at Nyderen ikke skal anses for formueskattepligtig.

VIII. Kapitalen er baandlagt i Pensionsøjemed.

De vigtigste
skatte-
mæssige
Problemer

Ved Etableringen af Fonds, der skal tjene som Basis for Pensioneringen af en Kreds af Personer, som Regel de i en bestemt Virksomhed ansatte Funktionærer, saaledes at saavel Funktionærer som Arbejdsgiver deltager i Opsparingen, opstaar navnlig følgende Spørgsmaal af skattemæssig Betydning:

- a. Kan Arbejdsgiveren i sin skattepligtige Indkomst (og Formue) fradrage det af ham ydede Tilskud til Fonden.
- b. Skal Funktionæren i sin skattepligtige Indkomst medregne Arbejdsgiverens Tilskud.
- c. Kan Funktionæren i sin skattepligtige Indkomst fradrage sit eget Indskud i Fonden.
- d. Skal Funktionæren i sin skattepligtige Indkomst medregne Rentetilskrivningen til det paa hans Konto i Fonden indestaaende Beløb.
- e. Skal Funktionæren i sin skattepligtige Formue medregne det til enhver Tid paa Kontoen indestaaende Beløb.

Ved Bedømmelsen af, i hvilket Omfang Henlæggelse til Pensionsfonds kan tillægges skattemæssig Betydning i disse forskel-

lige Relationer, kan der straks udsondres en Gruppe af Pensionsordninger, hvor Forholdene er nogenlunde ensartede. Det er de Tilfælde, hvor der mellem Arbejdsgivere og Funktionærer træffes Aftale om Oprettelse af Pensionsfonds paa forsikringsmæssig Basis, saaledes at Ordningen omfatter alle i den paagældende Virksomhed beskæftigede Personer eller dog en Flerhed af disse og saaledes, at Ordningen falder ind under Lov Nr. 183 af 11. Maj 1935 om Tilsyn med Pensionskasser. Naar en Pensionsordning omfattes af denne Lov, gælder det, at *Firmaets* ordinære Bidrag til Pensionsfonden kan fradrages i dets skattepligtige Indkomst, og at ekstraordinære Henlæggelser kan fradrages efter nærmere Regler. De gjorte Indskud kan endvidere fradrages ved Opgørelsen af den skattepligtige Formue. For *Funktionærens* Vedkommende gælder, at hans eget Bidrag til Pensionsfonden kan fradrages indenfor den i Statsskattelovens § 6 c dragne Grænse af 400 Kr., idet det dog herved forudsættes, at Funktionæren er forpligtet til at indbetale Bidragene — som Regel bliver de paa samme Maade som for Tjenestemændenes Vedkommende tilbageholdt i hans Lønning —, og at Funktionæren er afskaaret fra at disponere over de gjorte Indskud, saalænge han forbliver i Firmaets Tjeneste. Under samme Forudsætning gælder, at Firmaets Tilskud til Pensionsordningen og Rentetilskrivningen til Funktionærens Andel i Fonden ikke indkomstbeskattes hos Funktionæren, og at han ikke skal svare Formueskat af sin Andel i Pensionsfonden, hverken af det af ham selv gjorte Indskud eller af Firmaets Bidrag.

Pensionsfonds, der omfattes af Lov Nr. 183 af 11/5 1935

Iøvrigt bemærkes, at Kapitaler tilhørende saadanne Pensionsfonds i Almindelighed næppe vil blive baandlagt, og der skal derfor ikke her gaas nærmere ind paa disse Forhold.

Andre Pen-
sionsfonds

Uden for den ovennævnte Gruppe falder en Række indbyrdes forskellige Ordninger, der varierer fra de rene Opsparingstilfælde, hvor en Person til Betyggelse af sin Alderdom eller Svagelighed hensætter Beløb i en Sparekasse med dette bestemte Formaal for Øje, til forsikringslignende Forhold, hvor der foreligger Aftaler mellem en Arbejdsgiver og en eller flere hos ham beskæftigede Personer om Etablering af en Pensionsfond.

A. Arbejdsgiverens skattemæssige Stilling.

Arbejds-
giveren har
ikke givet
endeligt
Afkald paa
de i Fonden
indskudte
Beløb

Tilfælde, hvor Arbejdsgiveren bidrager til Pensioneringen af en hos ham ansat Funktionær, foreligger mest enkelt, hvor Arbejdsgiveren opretter en særlig Konto for Funktionæren i sine Bøger eller baandlægger en Kapital paa en særlig Konto i en Sparekasse lydende paa Funktionærens Navn. At der nu ikke kan anerkendes særlige skattemæssige Virkninger af et saadant Arrangement, saalænge Arbejdsgiveren har forbeholdt sig Adgang til at disponere over de gjorte Indskud, er afgjort f. Eks. i Medd. 1941 II Nr. 123: Et Firma indsatte paa Spærrekonto et Beløb paa 1.000 Kr. lydende paa A's Navn; Beløbet kunde hæves ved Funktionærens 65. Aar, men Firmaet forbeholdt sig at lægge Beslag paa Beløbet i Tilfælde af, at Firmaet kom i økonomiske Vanskeligheder. Funktionæren blev ikke anset for indkomstskattepligtig af Beløbet. Sagen angik kun Spørgsmaalet om Funktionærens Indkomstansættelse, men det kan saa meget desmere udledes af Afgørelsen, at Funktionæren heller ikke skulde svare Formueskat af det paa Kontoen indestaaende Beløb, ligesom Firmaet ikke kan antages at have haft Ret til at fradrage Indskuddet i dets Indkomstopgørelse. Tilsvarende Afgørelse findes i Medd. 1943 II Nr. 134: Et Aktieselskab havde oprettet en Pensionsfond,

i hvis Vedtægter det dog udtrykkelig var fastslaaet, at Deltagerne i Fonden ikke kunde rejse Retskrav paa at erholde nogen Del af Fonden udbetalt. Allerede under Hensyn hertil kunde det af Selskabet til Pensionsfonden henlagte Beløb ikke fradrages ved Opgørelsen af dets skattepligtige Indkomst.

En første Betingelse for Arbejdsgiverens Fradragsret er saaledes, at han har givet endeligt Afkald paa det paagældende Beløb, saaledes at det paa en for Arbejdsgiveren uigenkaldelig bindende Vis udskilles fra hans Formue, og saaledes at det f. Eks. ikke kan gøres til Genstand for Forfølgning fra hans Kreditorers Side. Det maa dernæst kræves, at Arbejdsgiveren har paataget sig en Forpligtelse til at gøre Indskud paa den paagældende Konto, men Bidraget kan dog godt variere i Forhold til Arbejdsgiverens Nettoindtægt. Endvidere kræves det, at det aarlige Bidrag ikke staar i Misforhold til den Præmie, som skulde betales for en Pensionsforsikring i det paagældende Tilfælde eller, som det udtrykkes i Ligningsdirektoratets Medd. 1944 Side 13, staar i et rimeligt Forhold til vedkommende Funktionærs Aflønning i Tjenestetiden. Dog er det ikke nødvendigt, at Bidraget udregnes paa strengt forsikringsmæssigt Grundlag.

Kravene
til Arbejdsgiveren for
Skatte-
fritagelse

Naar Indbetalingen til Pensionsfonds fra Arbejdsgiverens Side opfylder disse Betingelser, kan Indbetalingen fradrages i Arbejdsgiverens skattepligtige Indkomst og skal i Konsekvens heraf ikke fremtidig tages i Betragtning ved Opgørelsen af hans skattepligtige Formue.

B. Funktionærens (den forsikredes) skattemæssige Stilling.

Hvad først angaar Spørgsmaalet om Funktionærens Skattepligt med Hensyn til de af Arbejdsgiveren til Pensioneringen anvendte

Funk- tionærens Skattepligt m. H. t. Arbejdsgiverens Tilskud

Beløb bemærkes, at der ogsaa i denne Relation maa foreligge en vis Forpligtelse for Arbejdsgiveren til at pensionere Funktionæren. Naar der foreligger en saadan Forpligtelse for Arbejdsgiveren, skal Funktionæren ikke i sin skattepligtige Indkomst medregne Arbejdsgiverens Tilskud, og ej heller i sin skattepligtige Formue medregne det paa Kontoen indestaaende Beløb, jfr. Medd. XLIII Nr. 6: Da en Mand i 1921 overtog Stillingen som Direktør i en Sparekasse, maatte han fratræde en pensionsberettiget Stilling, og Sparekassen mente i den Anledning at burde sikre ham Pension. Da der imidlertid paa Grund af hans Helbredstilstand ikke i Statsanstalten for Livsforsikring kunde tegnes en Forsikring til ordinær Præmie, blev det paa et Bestyrelsesmøde i Sparekassen vedtaget, at Sparekassen den 1. i hver Maaned, saa længe han var i Sparekassens Tjeneste, skulde indsætte 100 Kr. paa en Sparekassebog lydende paa hans Navn, saaledes at Bogen først udleveredes til fri Raadighed, naar han fratraadte sin Stilling eller døde, og saaledes at Beløbet, hvis en Forsikring paa 20.000 Kr. senere kunde tegnes, anvendtes til Betaling af Præmien. Det blev statueret, at de baandlagte Beløb ikke var skattepligtig Indkomst for Direktøren og ej heller kunde medregnes til hans Formue.

Selv- pensionering

Hvad angaar Spørgsmaalet om en Persons Ret til at fradrage det af ham selv i Pensionsøjemed anvendte Beløb i den skattepligtige Indkomst, bemærkes, at en Person ikke kan opnaa saadan Fradragsret, blot fordi han til en særlig Konto regelmæssigt henlægger bestemte Beløb med det Formaal, at den opsparede Kapital skal betrygge hans Alderdom. En saadan Ordning adskiller sig ikke fra den rene Opsparing, jfr. Medd. 1927 III Nr. 97: En Husjomfru opkøbte aarlig for Renterne af sin Formue Værdi

papirer, som hun henlagde til Alderdomshjælp; hun fik ikke Medhold i, at det anvendte Beløb kunde fradrages i Indkomsten i Henhold til Statsskattelovens § 6 c.

Selv om Dispositioner af denne Art ikke er rent ensidige, idet der træffes visse Aftaler, f. Eks. med en Sparekasse, om, at Beløb, der indsættes paa en særlig Konto, først kan hæves ved Opnaaelsen af en bestemt Alder eller ved Indskyderens Død, er dette i Almindelighed ikke tilstrækkeligt til at bringe Ordningen ind under Omraadet for Statsskattelovens § 6 c. Dette hænger sammen med, at det ifølge Motiverne til Bestemmelsen i Statsskattelovens § 6 c (Rigsdagstidende 1921/22 A Spalte 3174) anførtes som Grund til Bestemmelsen, at man ønskede at lette Adgangen til gennem Forsikring at betrygge Fremtiden, hvorfor man ansaa det for rimeligt, om der gaves Adgang til i et vist Omfang at fradrage de aarlige Forsikringspræmier i den skattepligtige Indkomst. Motiverne synes saaledes nærmest kun at have haft de egentlige Forsikringer for Øje, og for at man kan gaa uden for denne Kreds af Tilfælde, maa det i alt Fald kræves, at Forholdet i højere Grad ligner Forsikring end ved den rene Opsparing.

Et vigtigt Indicium i denne Retning vil det være, at Arbejdsgiveren deltager med Tilskud til Pensionsfonden, men det er antagelig ikke udelukket, at der kan forekomme Ordninger, hvor Forholdene ligger saa nær op ad egentlige Forsikringsforhold, at Fradragsret efter § 6 c anerkendes, jfr. saaledes Medd. 1939 I Nr. 70, der forudsætningsvis omtaler en saadan Fradragsret for Medlemmer af en i en Murermesterforening oprettet Pensionsfond. I Almindelighed vil det dog ikke være tilstrækkeligt, at en Funktionær træffer Aftale med sit Firma eller andre om, at en Del af hans Gage eller Tantieme fra Firmaet hensættes paa en særlig

Konto, hvorover han ikke kan disponere inden Opnaaelsen af en bestemt Alder eller Fratrædelsen fra Firmaet. En saadan Aftale berøver ikke Forholdet dets Karakter af ren Opsparing. Det har ikke den særlige Karakter, som ligger i Pensionsordninger, hvor Firmaet deltager med Bidrag, jfr. saaledes Medd. 1941 II Nr. 163: Kontorfunktionærerne i en Institution havde oprettet en Sparefond, hvortil Medlemmerne skulde bidrage hver med mindst 2 Kr. maanedlig. Fondens Midler skulde anbringes til Forrentning, og Renten tilskrives vedkommende Medlems Kapital. Hvert Medlem kunde forlange det paa Kontoen indestaaende Beløb udbetalt, naar han fratraadte sin Stilling, eller naar der var gaaet 20 Aar efter hans første Indbetaling i Fonden, ligesom Beløbet udbetaltes ved hans Død forinden. Derimod kunde han ikke faa Beløbet udbetalt blot ved at udmelde sig af Sparefonden, og det var fastsat, at han ikke kunde borttransportere eller paa anden Maade afhænde eller pantsætte sin Andel i Fonden. Landsskatteretten statuerede, at der forelaa en ren Kapitalopsparing, idet man lagde Vægt paa, at Indskyderne vilde kunne faa fri Raadighed over Fonden, længe inden de paagældende fratraadte Stillingen, nemlig naar der var gaaet 20 Aar efter den første Indbetaling, og at den fastsatte Begrænsning i Medlemets Dispositionsret næppe kunde anses for bindende i Forhold til hans Kreditorer.

Kravene til
Funktio-
næren for
Opnaaelse
af skatte-
mæssige Be-
gunstigelser

De Betingelser, som udover den fornævnte, at Arbejdsgiveren deltager i Pensionsordningen, kræves opfyldt for at tillægge en Pensionsordning skattemæssig Betydning for Funktionærens Vedkommende, kan sammenfattes derhen, at han paa lignende Maade som ved Pensionsforsikringer har forpligtet sig til at gøre Indskud i den paagældende Pensionsfond, og at han ikke kan raade

over det paa hans Konto i Fonden indestaaende Beløb, forinden han forlader Tjenesten eller efter Opnaaelsen af en bestemt Pensionsalder.

Foreligger disse Betingelser opfyldt, skal Funktionæren ikke medregne Firmaets Indskud ved Opgørelsen af sin skattepligtige Indkomst og Formue. Sit eget Indskud kan han fradrage indenfor den i Statsskattelovens § 6 c dragne 400 Kroners Grænse. Han skal ikke svare Indkomstskat af de paa Kontoen tilskrevne Renter og ikke medregne det paa Kontoen til enhver Tid indestaaende Beløb ved Opgørelsen af sin skattepligtige Formue, jfr. saaledes Medd. 1931 II Nr. 51: Et Firma indskød for sine ældre Funktionærer paa en for hver Funktionær oprettet Konto i Firmaets Bøger det samme Beløb, som Funktionæren havde indbetalt i Aarets Løb, dog ikke udover 5 % af den faste Lønning. De paa Kontoen indestaaende Beløb blev forrentet med 5 % p. a. og kunde hæves ved Tjenesteforholdets Ophør. Funktionæren blev anset for berettiget til at fradrage sit eget Indskud indenfor den i Statsskattelovens § 6 c fastsatte Grænse af 400 Kr.; Selskabets Tilskud tilligemed Rentetilskrivningen paa Kontoen blev sidestillet med en af Arbejdsgiveren ydet Præmiebetaling for en Pensionsforsikring og ikke anset for skattepligtigt for Funktionæren, der ej heller blev anset for formueskattepligtig med Hensyn til det paa Kontoen indestaaende Beløb.

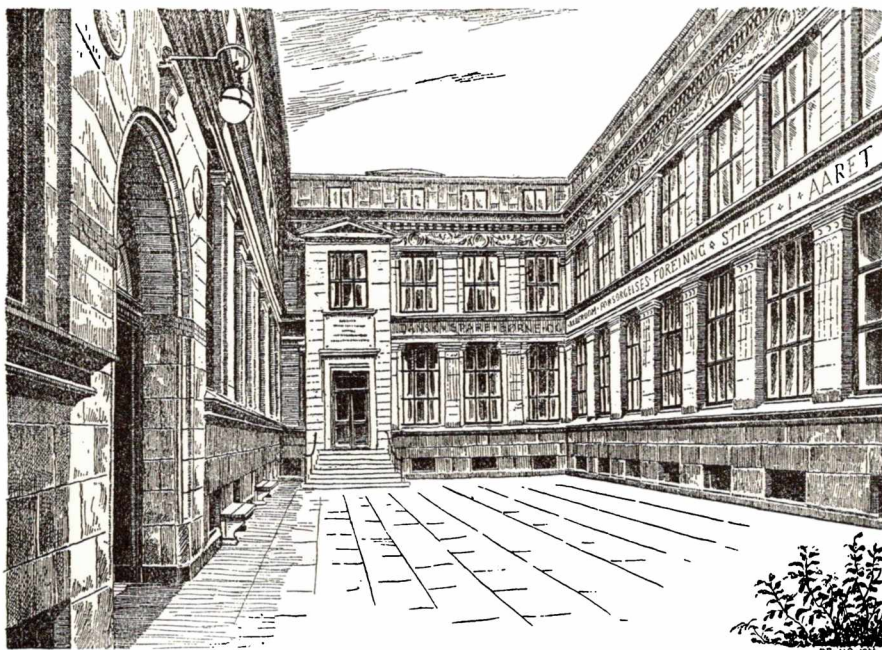
Saafremt Pensionsordningen hjemler Ret for vedkommende Funktionær til ved Opnaaelsen af bestemt Pensionsalder, f. Eks. 60 eller 65 Aars Alderen, at faa udbetalt det paa hans Konto indestaaende Beløb, kan den Omstændighed, at han forbliver i Arbejdsgiverens Tjeneste udover Opnaaelsen af denne Alder ikke bevirke, at de nævnte skattemæssige Begunstigelser bevares. Han

Stillingen, efter at Funktionærens Krav paa Fonden er blevet aktuelt

maa saaledes fra dette Tidspunkt at regne svare Formueskat af det paa hans Konto indestaaende Beløb og Indkomstskat af tilskrevne Renter.

Naar det af Arbejdsgiveren indskudte Beløb til sin Tid kommer til Udbetaling til Funktionæren, skal denne ikke svare Indkomstskat af det udbetalte Beløb, jfr. Dom i U. f. R. 1934, Side 852: Et Firma indsatte for Funktionærer, der havde været i dets Tjeneste i 25 Aar, 2.500 Kr. lydende paa Vedkommendes Navn og derefter yderligere 100 Kr. aarlig. Beløbet kunde ikke hæves, inden den paagældende fyldte 65 Aar, med mindre han skulde blive uarbejdsdygtig forinden. I Tilfælde af hans Død udbetaltes det til hans Arvinger. Den paagældende blev ikke anset for indkomstskattepligtig af Beløbet, der udbetales ham med 8.170 Kr. ved hans fyldte 65 Aar.

Gaarden i Bikubens Hovedafdeling.

BIKUBENS FORVALTNINGSAFDELINGS FORRETNINGSGANG

Bikubens Forvaltningsafdeling modtager i Henhold til sin af Hvilke
Handelsministeriet stadfæstede Vedtægt til Bestyrelse enhver Kapitaler
Kapital anbragt i Kontanter eller Værdipapirer, der vil være at modtages
baandlægge saaledes, at den skal være unddraget enhver anden
Raadighed end den, hvorom der ved Deponeringen udtrykkeligt
er taget Bestemmelse.

Afdelingen modtager Kapitalen paa den Begunstigedes Vegne, Kapitalen
og Deponenten er derfor ikke berettiget til senere ensidig at modtages
foretage Indskrænkninger i de Rettigheder, der er tillagt denne. paa den
Udvidelser af den Begunstigedes Rettigheder kan derimod naar Begunstige-
som helst finde Sted efter Deponentens Ønske. des Vegne

Endvidere modtages Legatkapitaler — baandlagte eller ikke — Legat-
til Administration, ogsaa saaledes at Afdelingen udbetaler Ren- kapitaler
terne direkte til Legatarerne og udfærdiger Legatregnskabet.

Efter forud i hvert enkelt Tilfælde truffet Aftale kan Afdelingen eller eventuelt Bikubens Direktion endvidere som Legatbestyrelse paatage sig Uddelingen af Legatportionerne.

Kapitaler til Sikring af Underholds- bidrag, Pension m. m. Endelig bestyrer Afdelingen Kapitaler, der skal tjene til Sikring af Underholdsbidrag til Børn eller fraseparerede og fraskilte Hustruer, eller af Pensioner og andre periodiske Ydelser saasom Vedligeholdelse af Gravsteder, Kapitaler tilhørende Foreninger og Institutioner og bestemt til særlige Formaal, Kapitaler tilhørende Pensionsfonds og i ganske særlige Tilfælde efter nærmere Aftale andre Kapitaler, der til fri Raadighed tilhører Personer, for hvem der i Forvejen bestyres baandlagte Kapitaler i Afdelingen.

Grundlaget for Bestyrelsen Grundlaget for Bestyrelse i Forvaltningsafdelingen vil ofte være en testamentarisk Disposition, et Gavebrev, en Legatfundats, Separations- eller Skilsmissevilkaar el. lign. Der er dog, naar det ikke drejer sig om Arvemidler, intet til Hinder for, at den Indleveringsbegæring, som i alle Tilfælde vil være at oprette, alene danner Grundlag for Bestyrelsen, og det vil hyppigt være saaledes ved Gavedispositioner.

Indleveringsbegæringen ikke stem- pelpligtig Selvom dette er Tilfældet, er Indleveringsbegæringen i Henhold til Skattedepartementets Resolution i Almindelighed ikke stem- pelpligtig, medmindre den er tiltraadt af Gavemodtageren, og saadan Tiltrædelse er som Regel unødvendig, medmindre det drejer sig om Arveforskud.

Afdelingens Ansvar Forvaltningsafdelingen paatager sig ikke noget Ansvar for Dispositionens Lovlighed. Den bestemmer selv, om og i hvilket Omfang den kan paatage sig Forvaltningen, ligesom den er berettiget til at afslaa Modtagelsen af Effekter, som efter dens Skøn ikke egner sig til at forvaltes af den. Endvidere indestaar Afdelingen ikke for den Skade, der maatte lides ved Krig, Oprør,

Jordskælv, Eksplosioner, Oversvømmelser eller anden force majeure.

Forinden en Kapital kan modtages til Bestyrelse, maa den Indleveringsbegæring, der som foran nævnt i alle Tilfælde vil være at oprette, godkendes af Afdelingen.

Oprettelse af Indleveringsbegæring

Begæringen oprettes paa en særlig Blanket, der kan faas udlæveret ved Henvendelse eller tilsendt.

Afdelingen ser helst, at Begæringen indsendes i Udkast til Godkendelse, og er iøvrigt altid villig til at yde sin Bistand ved dens Formulering saavel som ved Formuleringen af dens Baandlægelsesbestemmelser. Foreligger der noget yderligere Dokument som Grundlag for Bestyrelsen, maa bekræftet Afskrift af dette samt, naar det drejer sig om Arvemidler, Afskrift af den i det paa gældende Bo afsagte Repartition vedlægges Begæringen. Saa fremt et Testamente er forsynet med kgl. Konfirmation, maa tilføjede Afskrift af denne indsendes.

Paa Blankettens Forside vil Kapitalen være at specificere, saaledes som det fremgaar af Bilag I. Er der ikke Plads hertil paa Forsiden, kan Indleveringsbegæringen oprettes paa et almindeligt Folioark, naar Blankettens Skema nøje følges.

Indleveringsbegæringens Affattelse

Øverst paa Blankettens anden Side anføres, hvorledes eventuel kontant Kapital samt Beløb, der indkommer ved Udtrækning af Obligationer, Indfrielse af eller Afdrag paa Gælds- og Pantebreve eller ved Frigørelse af andre Kapitalbeløb, ønskes anbragt. Hermed maa i første Række Bestemmelserne i det som Grundlag for Baandlæggelsen foreliggende Dokument nøje følges.

Kapitalens Anbringelse

Under Rubriken: »Renterne ønskes udbetalt til« anføres Renternyderens fulde Navn og Adresse samt, naar det ikke drejer sig

Renternes Udbetaling m. m.

om en Kapital, hvoraf Kapitalejeren selv nyder Renten, tillige hvornaar Rentenydelsen skal paabegyndes, og hvornaar den skal ophøre, jfr. Bilag IV, VII og VIII.

Det bemærkes i denne Forbindelse, at saafremt det kun anføres, at Rentenydelsen skal vedvare, saalænge Rentenyderen lever, vil der blive beregnet Rentenyderens Dødsbo forholdsmæssigt beregnet Rente indtil Dødsdagen.

Endvidere maa anføres, om der skal gælde særlige Bestemmelser med Hensyn til Renternes Udbetaling, f. Eks. at denne kun maa ske mod egenhændig Kvittering eller i Henhold til Fuldmagt gældende for en enkelt Termin el. lign.

Er der Spørgsmaal om Udbetalinger af faste Beløb, maa det anføres, om disse skal finde Sted med eller uden Fradrag af Forvaltningsafgiften, og om Ydelserne er beregnet forud eller bagud.

Saafremt der ved en Rentenyders Død skal finde Overgang Sted af Rentenydelsen til en anden Rentenyder, maa der anføres, om der er betalt Arveafgift i Anledning af den eventuelle Overgang og i modsat Fald, om en saadan Afgift skal afholdes af Kapitalen eller af Rentenyderen selv.

I de Tilfælde, i hvilke Renteudbetalingen ikke skal paabegyndes ved Testators Død, vil den de udlagte Obligationer eller Gælds- og Pantebreve vedhængende Rente til Boets Opgørelsesdag være at tilbageholde af de først indgaaende Renter og at oplægge som hørende til Kapitalen.

Dette maa ligeledes anføres i Indleveringsbegæringen, jfr. Bilag II og III.

Endelig maa det udtrykkeligt anføres, saafremt Renterne er Modtagerens Særeje.

Under Rubriken: »Kapitalen tilhører« anføres Kapitalejerens

fulde Navn og Bopæl. Er Kapitalejeren mindreaarig, maa tillige Fødselsaar og dato oplyses, og er han umyndiggjort eller under Lavværgemaal, maa dette bemærkes. I alle disse Tilfælde anføres tillige Værgens Navn og Bopæl. Det samme gælder forsaavidt angaar Rentenyderen, saafremt han er umyndig eller under Lavværgemaal.

Kapitalens
Tilhørs-
forhold

Endvidere bemærkes, om Kapitalen er Særeje, og saafremt der er flere Kapitalejere, i hvilket Forhold de ejer Kapitalen.

Naar en Kapital er udlagt til flere Personer, saaledes at hver Kapitalejer er Ejer af bestemte Effekter, f. Eks. bestemte Obligation-Numre eller ulige store Pantebrevsandeale, maa der iøvrigt, selv om Kapitalen er baandlagt til Rentenydelse for samme Person, udfærdiges en Indleveringsbegæring for hver Kapitalejer.

Flere
Kapitalejere

Kan det med Hensyn til en Arvekapital først ved Rentenydelsens Ophør fastslaas, hvem en til Rentenydelse for Trediemand baandlagt Kapital skal tilfalde, vil Kapitalen være at indlevere som tilhørende Arveladerens Bo, til hvilket den da ved Rentenydelsens Ophør vil blive tilbageleveret til videre Foranstaltning, jfr. Bilag V.

Arve-
laderens Bo
Ejer af
Kapitalen

Endelig maa anføres de særlige Baandlæggelsesbestemmelser, f. Eks. hvor længe Baandlæggelsen skal vedvare, om der under særlige Betingelser kan finde Udbetaling Sted o. s. v., jfr. Bilag II og VI.

Særlige
Vilkaar

De Obligationer og Aktier, der, efter at Indleveringsbegæringen er godkendt, indleveres til Afdelingen, kan enten være lydende paa Ihændehaveren eller paa Kapitalejerens Navn med Tilføjende: »Under Administration af Bikubens Forvaltningsafdeling«. Hvis

Aktiverne
Paategning
paa Obliga-
tioner og
Aktier

Notering i de paagældende Selskabers Bøger ikke er sket forinden Indleveringen, besørger Forvaltningsafdelingen dette.

Saadanne Aktiver, der lyder paa Ihænde haver, forsyner Afdelingen saavidt muligt ligeledes med Paategning om, at de er under dennes Administration, og lader Paategningen notere.

Pantebreve
og Gælds-
breve

Pantebreve og Gældsbreve maa forinden Indleveringen forsynes med Udlægs- eller Transportpaategning, der, forsaavidt de er nedbragt ved Afdrag, maa angive, for hvilket Restbeløb eventuelt med Tillæg af vedhængende Renter de udlægges eller transporteres, om Kapitalen skal være den paagældendes Særeje, samt at den er under Administration af Forvaltningsafdelingen. For saavidt angaar Pantebreve vil Paategningen endvidere være at tinglyse, hvilket, saafremt det ønskes, kan ske ved Afdelingens Foranstaltning for Deponentens Regning.

Andele af
Pante- eller
Gældsbreve

Saafremt kun en Andel af et Pante- eller Gældsbrev skal bestyres i Forvaltningsafdelingen, vil dog Pantebrevet eller Gældsbrevet i sin Helhed være at indlevere, saaledes at der oprettes Indleveringsbegæring og ogsaa forsaavidt angaar de frie Andele. Afdelingen udsteder da Receptisse til hver enkelt Kapitalejer for den ham tilhørende Andel af Pante- eller Gældsbrevet. Det kan i disse Indleveringsbegæring bestemmes, at Renter og Afdrag skal være Afdelingen uvedkommende, men saafremt Pante- eller Gældsbrevet afdrages, vil det dog være mest praktisk, at Afdragene af Hensyn til deres Afskrivning paa Pante- eller Gældsbrevet indgaar til Forvaltningsafdelingen, der i intet saadant Tilfælde beregner sig Indskrivnings- eller Administrationsafgift af de ikke baandlagte Andele.

Fast
Ejendom

Afdelingen paatager sig ikke Administration af fast Ejendom. Saafremt en Ejendom baandlægges, saaledes at Provenuet i Til-

fælde af Belaaning eller Salg skal baandlægges i Forvaltningsafdelingen, vil der paa Ejendommens Blad i Tingbogen være at lyse et servitutstiftende Dokument herom (Arveudlægsskøde eller en særlig Deklaration) evt. tilligemed det fornødne af Testamentet og, hvis kgl. Konfirmation er meddelt, af denne. I sidstnævnte Tilfælde maa Justitsministeriet angives som paataleberettiget og ellers Forvaltningsafdelingen.

Det tinglyste Dokument opbevares, hvor ikke særlige Omstændigheder foreligger, i Afdelingen.

Kontant Kapital forrentes med den til enhver Tid for Indskud i Bikubens Sparekasse gældende alm. Sparekasserente, f. T. $3\frac{1}{4}\%$ p. a. Skal ingen Del af den kontante Kapital i hele Baandlæggelsesperioden anbringes paa anden Maade, vil den dog blive forrentet med den til enhver Tid for Indskud paa Opsigelse gældende Sparekasserente, f. T. 4% p. a.

Naar særlige Forhold gør det paakrævet, forbeholder Afdelingen sig imidlertid de nødvendige Afvigelser fra disse Regler.

Ved Kapitalens Indlevering udstedes en Interimskvittering, der efter ca. 14 Dages Forløb ombyttes med en egentlig Recepissee. Udstedelse
af Recepissee
m. m. Recepissen udstedes paa en Genpart af Indleveringsbegæringen og udviser saaledes de for Baandlæggelsen gældende Vilkaar. Indleveres Kapitalen fra et Bo, der er behandlet offentligt (af Skifteret eller executor testamenti), udfærdiges altid en bekræftet Genpart af Recepissen til Henlæggelse i Bopakken, i hvilken Forbindelse bemærkes, at det, hvis Kapitalen er indleveret som tilhørende Boet, er den originale Recepissee, der skal henlægges i Bopakken af Hensyn til Boets senere Reassumption. Saafremt det af særlige Grunde maatte ønskes, er Forvaltningsafdelingen endvidere altid villig til at udfærdige yderligere Genparter af

Recepissen. Iøvrigt vil Recepissen, naar som helst Anmodning derom fremsættes, blive ført à jour, saaledes at den udviser de siden Indleveringen stedsfundne Forandringer i Kapitalens Størrelse og Anbringelse.

Uden Afskrivning paa Recepissen kan ingen Kapitaludbetaling finde Sted.

Legitimationskort Til Legitimation ved Rentehævningen udstedes endvidere et Legitimationskort udvisende Kontoens Nummer.

Indskrivningsafgift Forvaltningsafdelingens Indskrivningsafgift, der andrager 1 pro mille af Kapitalens Paalydende, dog mindst 10 Kr. pr. Konto, vil være at indbetale særskilt forinden Recepissens Udlevering, medmindre den udtrykkeligt begæres afholdt af et indbetalt konstant Kapitalbeløb eller af de først indgaaende Renter.

Hvad omfatter Bestyrelsen Forvaltningsafdelingen paatager sig Kapitalernes Opbevaring og Administration i Overensstemmelse med de i Indleveringsbægeringen fastsatte Vilkaar.

Incassation af Renter m. m. Den incasserer til rette Forfaldstid Renter og Udbytter eller andre Ydelser samt forfaldne Kapitalbeløb, undersøger amortisable Obligationers Udtrækning og sørger for deres Incassation samt foretager Foranstaltninger til Afbrydelse af Præskription og Prækclusion, retslige Skridt og lign., medmindre der ved Midlernes Modtagelse er taget Forbehold i saa Henseende.

Forsaavidt angaar Gældsbreve uden Pant fører Afdelingen dog ikke Indseende med ekstraordinære Misligholdelsesbestemmelser eller paatager sig noget Ansvar for, at Anmeldelse sker i Skyldnerens Akkord-, Konkurs- eller Dødsbo.

Anbringelsesregler Med Hensyn til Kapitalernes Anbringelse gælder iøvrigt følgende Regler:

Kontant Kapital samt Beløb, der fremkommer ved Udtrækning af Obligationer, Indfrielse af eller Afdrag paa Pantebreve, Gældsbreve og lign., kan kun anbringes i Overensstemmelse med de Bestemmelser, der er truffet i det som Grundlag for Baandlæggelsen oprettede Dokument.

Saafremt ingen Bestemmelser herom findes, vil Beløb tilhørende de umyndige være at anbringe efter de ved kgl. Anordning Nr. 30 af 11. Februar 1928, jfr. kgl. Anordning Nr. 394 af 6. August 1943 derom givne Regler, d. v. s. navnlig i Bankhæftelsesobligationer, Stats- og Kreditforeningsobligationer samt med visse Undtagelser i private Pantebreve indenfor 50 % af Vurderingen, de saakaldte anordningsmæssige Effekter.

Umyndiges
Kapitaler

Beløb, der tilhører myndige Personer, vil i dette Tilfælde tilige kunne anbringes i Industrielle Kreditforenings Obligationer, Hypothekforeningsobligationer, Danske Kommune- og Havne- laan, Aktier i eller Obligationslaan optaget af danske Telefonselskaber, Pantebreve i fast Ejendom indenfor 75 % af Ejendoms skyldværdien eller i Partialobligationer, forsaavidt de noteres paa Københavns Børs eller gennem Hovedobligation er sikret Pant i fast Ejendom indenfor 75 % af Ejendomsskyldværdien. Anbringelse kan dog ikke uden særlig Tilladelse fra Justitsministeriet finde Sted i Kapitalejerens eller dennes Ægtefælles egen Ejendom.

Myndiges
Kapitaler

Anbringelse
i egen
Ejendom

Paa Kapitalejerens Begæring, der eventuelt maa være tiltraadt af samtlige Interesserede, kan endvidere Ombytning af de baandlagte Effekter finde Sted enten med Kontanter eller med andre Effekter, saafremt en saadan Ombytning ikke er i Strid med Bestemmelserne i det til Grund for Baandlæggelsen liggende Doku-

Ombytning

ment, og, forsaavidt andre Effekter ønskes indkøbt, saafremt disse skønnes at frembyde bedre eller lige saa god Sikkerhed.

Beløb, der indkommer ved Salg af Aktier, vil kun kunne anbringes i andre Aktier, saafremt der er udtrykkelig Hjemmel dertil i Baandlæggelsesdispositionen.

For Obligationer maa Køberkursen ikke overstige den Kurs, hvortil de udtrækkes. Saafremt Justitsministeriet gør Undtagelse i Almindelighed fra denne Bestemmelse, forsaavidt angaar under Overformynderiet bestyrede Kapitaler, vil saadan Undtagelse imidlertid ogsaa omfatte de af Forvaltningsafdelingen bestyrede Kapitaler.

Sælges Obligationer, der udtrækkes til pari Kurs, til højere Kurs, vil andre Obligationer dog kunne indkøbes indenfor den Kurs, hvortil Salget har fundet Sted.

Anbringelse
i private
Pantebreve Ønskes Genanbringelse foretaget i et tidligere udstedt privat Pantebrev, maa en bekræftet Genpart af dette indsendes til Afdelingen vedlagt Ejendomsskyldattest og de sidste Terminskvitteringer for de forudprioriterede Laan, forsaavidt disses Størrelse ikke fremgaar af Pantebrevet. Udstedes Pantebrevet derimod direkte til Kapitalejeren, maa det fremdeles i Pantebrevet angives, til hvilken Kurs Laanet udbetales, hvorhos Skyldnerens særskilte Kvittering for Modtagelsen af Laaneprovenuet yderligere maa foreligge ved Laanets Berigtigelse.

Forrentning
af Kontanter De tidligere omtalte for Forrentning af kontante Kapitaler gældende Regler omfatter ogsaa kontante Beløb, fremkomne ved Udtrækning, Indfrielse eller Salg af baandlagte Effekter.

Ombyt-
ningsafgift Ved Ombytning af Effekter erlægges en Ombytningsafgift, der beregnes til $\frac{1}{4}$ pro mille af de solgte og købte Effekters samlede Paalydende, og som afholdes af de indgaaende Renter. Ved Ind-

køb for Provenuet af udtrukne Obligationer og indfrieede Pantebreve eller for Afdrag paa Pantebreve og lign., samt i det hele taget ved Indkøb for Beløb, der ikke er fremkommet ved Salg af Effekter paa Kapitalejerens Begæring, beregnes ingen Afgift.

I Tilfælde af Udtrækning af en Obligation, ligesom iøvrigt altid naar der fremkommer kontante Beløb, for hvilke der kan ske Indkøb, tilsender Afdelingen, forsaavidt Kapitalejeren eller en befuldmægtiget i Henhold til Baandlæggelsesdispositionen har Adgang til at træffe Bestemmelse om Indkøb af nye Effekter, den paagældende Meddelelse herom ca. 14 Dage før Beløbenes Forfaldstid med Forespørgsel om, hvorledes det disponible Beløb ønskes anbragt. Udtræk-
ninger m. m.

Er det derimod i Indleveringsbegæringen overladt til Forvaltningsafdelingen at træffe Afgørelse med Hensyn til nyt Køb, foretager denne af egen Drift Købet indenfor de fastsatte Rammer.

Indenfor 14 Dage efter Købet tilsender Afdelingen endvidere Kapitalejeren eller, hvis det drejer sig om en Rentenydelseskapital, til hvilken der ikke findes nogen egentlig Ejer, f. Eks. fordi den tilhører et Dødsbo, Rentenyderen Meddelelse om det foretagne Køb bilagt Notaaen herfor.

Den købeberettigede har selv Adgang til at bestemme, gennem hvilken Vekselerer Salg eller Køb skal finde Sted.

Kursavance, der fremkommer ved Udtrækning og Genanbringelse, hører til den baandlagte Kapital og tillægges denne, med mindre Udbetaling er tilladt i Baandlæggelsesdispositionen. Kursavance

Den ved Køb af Obligationer erhvervede Rente for Tiden til Købsdagen afholdes midlertidig af Kapitalen og godtgøres ved Fradrag i de først indgaaende Renter. Saafremt det er nødvendigt, staar Afdelingen i Forskud for Beløbet, indtil disse indgaar.

Paa samme Maade vil ved Køb af Aktier, den Del af Udbyttet, der svarer til den ved Købet forløbne Del af Regnskabsaaret, blive fradraget det først indgaaende Udbytte og tillagt Kapitalen.

Køb for
oplagte
Renter For Renter, der tillægges Kapitalen, besørger Forvaltningsafdelingen Effekter indkøbt, efterhaanden som et passende Beløb er opsparet, eventuelt efter forudgaaende Forhandling med Kapital-ejeren.

Konver-
tering I Tilfælde af Konvertering tilsender Afdelingen, hvad enten det er overladt den at træffe Bestemmelse om Kapitalens Anbringelse eller ikke, hurtigst muligt Meddelelse herom til Kontohaveren med Forespørgsel om, hvorledes der ønskes forholdt.

Aktie-
udvidelser Om Aktieudvidelser tilsendes der Kapitalejeren Meddelelse med Forespørgsel om, hvorledes der ønskes forholdt. Tegningsretten vil dog ikke kunne benyttes til i Forbindelse med Midler af den baandlagte Kapital at tegne nye Aktier, saafremt dette er i Strid med Anbringelsesbestemmelserne i Baandlæggelsesdispositionen.

Ønsker Kapitalejeren at benytte Tegningsretten til at erhverve Aktier for frie Midler, kan dette ske mod Indbetaling af Tegningsrettens Kursværdi. Benyttes Tegningsretten ikke af Kapital-ejeren selv, sælges den. Det for Tegningsretten indvundne Beløb hører, ligesom ogsaa Friaktier, til den baandlagte Kapital og til-lægges denne.

Stemme-
retten paa
Aktier Stemmeretten paa de i Afdelingen bestyrede Aktier vil, saa-
fremt der ikke ved Deponeringen er truffet anden Bestemmelse, kunne udøves af Kapitalejeren. Ønskes dette, besørger Forvaltningsafdelingen paa Kapitalejerens Begæring Adgangskort til Generalforsamlingen lydende paa hans Navn afhentet og tilsendt ham.

Ved Salg af Aktier vil den Del af Salgssummen, der svarer til forholdsmæssigt Udbytte for den ved Salget forløbne Del af Regnskabsaaret, blive udbetalt den, hvem Renten tilkommer, naar Udbyttet for det paagældende Regnskabsaar er forfaldent.

Særlige Udskrifter eller Fortegnelser, f. Eks. til Brug for Selvangivelsen, vil altid paa Begæring blive udfærdiget mod særlig Afgift.

Særlige
Udskrifter
m. m.

For Legatkapitalers Vedkommende varetager Forvaltningsafdelingen tillige en Række yderligere Funktioner.

Legat-
kapitalers
Bestyrelse

Saafremt Legatets Aktiver i Henhold til Fundatsen skal forsynes med Prohibitivpaategning af et Ministerium eller anden Myndighed, besørger dette, ligesom Afdelingen sørger for, at Prohibitivpaategninger ophæves forinden Indfrielse eller Salg af Effekter.

Endvidere udbetaler Afdelingen, saafremt Legatbestyrelsen maatte ønske det, Renterne direkte til Legatnyderne efter Bestyrelsens Anvisning. I saa Fald udfærdiger Forvaltningsafdelingen saavel Driftsregnskab som Kapitalregnskab for Legatet, og sender disse tilligemed dertil hørende Bilag og en Fortegnelse over de Legatet ved Regnskabsaarets Afslutning tilhørende Effekter til Legatbestyrelsens Underskrift og Videresendelse til Revision.

Udarbejdelse af
Aarsregnskab m. m.

Udbetaler Legatbestyrelsen selv Legatportionerne, udfærdiger Afdelingen efter Aftale de til Regnskabets Udfærdigelse nødvendige Udskrifter og Fortegnelser og tilsender Bestyrelsen disse.

I de Tilfælde, hvor Afdelingen eller Bikubens Direktion er Legatbestyrelse, besørger Afdelingen alt, hvad der henhører under Legatets Bestyrelse, herunder Indkaldelse og Uddeling af ledige Legatportioner og Regnskabsaflæggelse, hvorhos Bikubens Revisionsafdeling, hvis det ønskes, besørger Regnskaberne reviderede.

Afdelingen
Legat-
bestyrelse

Rente-
udbetaling

Naar Afdelingen har incasseret forfaldne Renter og Udbytter, er de til Udbetaling, saafremt anden Bestemmelse ikke er truffet. Hæves de ikke straks, forrentes de i Almindelighed, indtil Udbetaling finder Sted, med den til enhver Tid for Indskud i Bikubens Sparekasse gældende alm. Rente, f. T. $3\frac{1}{4}$ % p. a. Renten, baade af de indestaaende kontante Beløb og af de uhævede Renter, forfalder til Udbetaling hver 2. Januar og 1. Juli og udbetales sammen med de øvrige i disse to Terminer forfaldne Renter og Udbytter.

Udbetaling
maanedsvi

Der er iøvrigt intet til Hinder for, at de aarlige Renter kan udbetales i lige store maanedlige eller kvartalsvise Beløb.

Administra-
tionsafgift

Ved Udbetalingen af Renter og Udbytter vil Kvittering være at afgive paa Kvitteringsblanketter, der indeholder en nøjagtig Specifikation over de Effekter, Renterne og Udbytterne vedrører. Paa Kvitteringsblanketten fradrages Forvaltningsafdelingens Administrationsafgift, der, forsaavidt angaar Kapitaler, hvis paaalydende Beløb er under 250.000 Kr., udgør 2 % af Renten og ellers $1\frac{1}{2}$ %. Den mindste Administrationsafgift er dog 1 Kr. halvaarlig.

Naar flere Kapitaler samtidig modtages til Bestyrelse fra samme Dødsbo eller samme Deponent, lægges Kapitalernes samlede paaalydende Beløb til Grund ved Beregningen af Administrationsafgiftens Størrelse.

Fuldmagt

Renter og Udbytter kan hæves i Henhold til enkelt genkaldelig Fuldmagt eller en noteret staaende genkaldelig Fuldmagt, saafremt de for Baandlæggelsen gældende Vilkaar ikke er til Hinder derfor, f. Eks. ved at det er bestemt, at Udbetaling kun kan finde Sted mod egenhændig Kvittering eller ved, at Udstedelse af staaende Fuldmagt udtrykkeligt er forbudt.

Derimod kan Udbetalingen forsaavidt angaar baandlagte Ka-

pitaler ikke finde Sted i Henhold til en Transport eller en uigenkaldelig Fuldmagt.

Generalfuldmagt maa forevises ved hver Rentehævning, da dens Tilbagekaldelse kun kan ske ved Paategning paa Fuldmagten eller ved dennes Tilintetgørelse. General-fuldmagt

Fuldmagt fra i Udlandet bosatte Personer skal være legaliseret af en dansk Konsul.

Saafermt Renterne hæves paa Afdelingens Kontor, maa det udleverede Legitimationskort forevises ved Rentehævningen, ligesom de Attester, f. Eks. Leveattest eller Attest om ugift Stand, der eventuelt er en Betingelse for Udbetalingen, maa medbringes.

Renter og Udbytter kan, hvis det ønskes, ogsaa ved Forfaldstid tilsendes pr. Post (Post-Giro, Pengebrev eller i Check). Skal der ikke ved Udbetalingen præsteres Attest af nogen Art, er skriftlig Begæring herom een Gang for alle tilstrækkelig, ellers maa Begæring indsendes ved hver Udbetaling ledsaget af den fornødne Leveattest eller lign., der ikke maa være udstedt før Forfaldsdagen. Legitimationskortet behøver ikke at medfølge, derimod maa Konto Nr. opgives i Skrivelsen. Udbetaling
pr. Post

Saafermt ingen bestemt Forsendelsesmaade er ønsket, sker Udbetalingen pr. Post-Giro, for større Beløbs Vedkommende dog i Check.

Bortset fra Pengebreve er Tilsendelse portofri.

Der er heller intet til Hinder for, at Udbetaling efter skriftlig Anmodning kan finde Sted ved, at forfaldne Rente- og Udbyttebeløb indsættes paa den paagældendes Konto i en hvilken som helst Bank eller Sparekasse her i Landet. Om Begæringen herom kan gælde een Gang for alle, eller maa fremsættes ved hver For- Til Bank-
eller Spare-
kassekonto

faldstermin, vil ligesom ved Forsendelse pr. Post afhænge af, om der ved Udbetalingen skal præsteres Attester af nogen Art.

Til i Udlandet bosatte Personer sker Udbetalingen, naar dette kan lade sig gøre, i Check saavidt mulig betalbar i en Bank i den By, hvori den paagældende har Ophold.

Kvitterings- Ved Forsendelser pr. Post medfølger specificeret Kvitterings-
blanket maa blanket, og ved Indsættelse i Bank eller Sparekasse tilsendes der
tilbagesen- den paagældende Meddelelse om Indsættelsen bilagt den speci-
des ficerede Kvitteringsblanket. Blanketten skal snarest muligt efter
Beløbets Modtagelse tilbagesendes Afdelingen i kvitteret Stand.

Det kan dog, saafremt Baandlæggelsesbestemmelserne ikke er til Hinder derfor, aftales, at vedkommende Banks eller Sparekasses Kvittering for Modtagelsen af Beløbet skal være tilstrækkelig Kvittering overfor Afdelingen, og i saa Fald tilsendes der kun den paagældende en Genpart af den specificerede Kvitteringsblanket samtidig med Meddelelsen om Indsættelsen.

Adressefor- Det er i disse Tilfælde af Betydning, at Afdelingen til enhver
andringer Tid er holdt nøje underrettet om Adresseforandringer og Æn-
m. m. dringer af Bank- eller Sparekassekonti.

Ophævelse Baandlagte Gavekapitaler kan altid frigives helt eller delvist
af Baand- med Giverens Samtykke, ligesom han til enhver Tid kan lempe
læggelsen paa Baandlæggelsesvilkaarene. Iøvrigt vil Frigivelse af de i Af-
m. m. delingen baandlagte Midler af enhver Art kun kunne ske, saafremt det skønnes at være en *Velfærdssag* for Kapitalejeren, herfra dog selvfølgelig undtaget de Tilfælde, i hvilke Baandlæggelsesdispositionen udtrykkeligt hjemler Frigivelse under visse nærmere angivne Betingelser. I saa Fald vil Udbetaling finde Sted,

naar det overfor Afdelingen paa behørig Maade godtgøres, at Betingelserne er opfyldt.

Er Baandlæggelsen bestemt i et kgl. konfirmeret Testamente, og er der i Konfirmationen taget Forbehold om, at Udbetalinger kun kan ske med Justitsministeriet Samtykke, kan Udbetalinger derimod kun foretages i Henhold til Tilladelse fra dette Ministerium, der iøvrigt alene kan tillade Udbetaling af alle Midler baandlagt i Henhold til kgl. konfirmeret Testamente, selvom Testamentet ikke aabner Adgang hertil.

Justits-
ministeriets
Tilladelse

I alle andre Tilfælde afgør Forvaltningsafdelingen, om Frigivelse kan finde Sted, idet det dog er en Betingelse, at Justitsministeriet, hvem Spørgsmaalet skal forelægges, saafremt Udbetaling paatænkes, intet har at indvende mod denne.

Forvalt-
ningsafde-
lingens
Tilladelse

Er *Tilladelse* fra Justitsministeriet herefter nødvendig, maa der til Afdelingen indsendes et til Ministeriet stilet Andragende, stemplet til Takst 1 Kr. og indeholdende fornøden Motivering, derunder Oplysning om, hvorledes det ønskede Beløb nærmere skal anvendes, og om Kapitalejerens økonomiske Forhold, d. v. s. om Størrelsen af hans aarlige Indtægt og Formue bortset fra den baandlagte Kapital. Skal Afgørelsen derimod træffes af Forvaltningsafdelingen, vil et Andragende af samme Indhold være at indsende til Bikubens Direktion. Saadant Andragende er ikke stempelpligtigt. Er det i Baandlæggelsesdispositionen bestemt, at Udbetalinger ikke skal kunne ske, medmindre det anbefales af en nærmere angivet Person eller af Personer, der er nøje kendt med Kapitalejerens Forhold, maa Andragendet endvidere i alle Tilfælde være forsynet med saadan Erklæring. Saafremt den baandlagte Kapital hidrører fra et executorbehandlet Bo, vil en delig Executors Erklæring saavidt muligt blive indhentet.

Andragen-
dets Form
og Indhold

Kapitalens
Udlevering
ved Baand-
læggelsens
Ophør

Som det tidligere er omtalt, kan *ingen Udbetaling af Kapital finde Sted uden mod samtidig Afskrivning paa den udstedte Recepisse*. Forinden en Kapital ved Baandlæggelsens Ophør kan udleveres, maa Recepissen derfor indsendes til Afdelingen, der, forudsat at Betingelserne for Kapitalens Udlevering er til Stede, tilbagesender Recepissen forsynet med Paategning til Kvittering for Kapitalen og samtidig meddeler, hvornaar Kapitalen er klar til Udlevering og hvilke Bevisligheder, der eventuelt skal tilvejebringes forinden.

I Kvitteringspaategningen er Aktiverne specificeret med Angivelse af Obligationers og Aktiers Litra og Numre.

Mortifica-
tion af
Recepisse

Er Recepissen bortkommet, kan den paa Ejerens Begæring og paa hans Bekostning mortificeres efter at være indkaldt med 3 Maaneders Varsel ved Bekendtgørelse een Gang i Statstidende og een Gang i Berlingske Tidende. I Henhold til § 16 i Lov om Mortification af Værdipapirer Nr. 145 af 13. April 1938 sker Bekendtgørelse om Mortification kun i Begyndelsen af hvert Kvartal, og Anmodninger om Mortification maa derfor være Afdelingen i Hænde senest 14 Dage forinden.

Rente og
Udbytte til
Rente-
nyderens
Dødsdag

Saaframt Kapitalens Udlevering skal ske som Følge af en Rentenyders Død, maa der forinden præsteres Døds- eller Begravelsesattest for Rentenyderen. Tilkommer Rentenydelsen Rentenyderen for Livstid, beregnes der, som tidligere berørt, Rentenyders Dødsbo Renter til Dødsdagen af den deponerede Kapital, eller, saaframt det drejer sig om et fast Rentenydelsesbeløb, forholdsmæssigt beregnet Rentenydelse fra sidste Udbetalingstermin og indtil Dødsdagen. Hvis der ikke paa Kontoen er tilstrækkelige forfaldne Renter, fratrækkes Beløbet Kapitalen eller maa om for-

nødent indbetales af Kapitalejeren, forinden Udleveringen kan finde Sted.

I Tilfælde, hvor Rentenyderen oppebærer Udbytte af Aktier, tilkommer der Rentenyderens Dødsbo forholdsmæssigt beregnet Udbytte for den forløbne Del af det Regnskabsaar, hvori Dødsfaldet har fundet Sted. Da denne Beregning ikke kan finde Sted, forinden Udbyttet for det paagældende Regnskabsaar er forfaldent, træffes der i Almindelighed den Overenskomst mellem Kapitalejeren og Rentenyderens Dødsbo, at Udbyttet beregnes paa Grundlag af det foregaaende Aars Udbytte.

Skal Kapitalen udleveres et Dødsbo, der ikke behandles ved en Skifteret, maa der forevises Skifteudskrift eller Exekutorbevilling, forinden Udleveringen kan finde Sted. Er det et Dødsbo, der skal reassummeres i Anledning af Kapitaludbetalingen, maa Exekutorbevillingen bære Paategning om, at Bobehandlingen er genoptaget.

Forevisning
af Exekutor-
bevilling

Effekterne kan efter Ønske udleveres lydende paa Navn eller paa Ihændehaber. Finder Kapitaludleveringen Sted til en Kapital-ejer, der ejer den paagældende Kapital som Særeje, udleveres Effekterne dog saavidt muligt lydende paa Kapitalejerens Navn med Tilføjende om Særejeforholdet.

Paategning
paa Effek-
terne

Saaframt forfaldne Renter af en i Afdelingen til Rentenydelse baandlagt Kapital ikke er hævet i et Par Terminer, undersøges Grunden hertil. Er Aarsagen den, at Rentenyderen er afgaaet ved Døden, sendes derefter Meddelelse om Dødsfaldet til Kapital-ejeren.

I Henhold til § 35 i Lov om Afgift af Arv og Gave Nr. 147 af 10. April 1922 er Forvaltningsafdelingen pligtig at meddele Skattedepartementet, naar Kapitaler udleveres fra Afdelingen, eller

Afdelingens
Indberet-
ningspligt

naar der sker Overgang fra en Person til en anden af Rentenydel-
sen af en i Afdelingen baandlagt Kapital. Samtidig med denne
Indberetning tilsender Afdelingen den, som det paahviler at be-
rigtige en eventuel Afgift, en Afskrift af Skrivelsen til Skatte-
departementet og meddeler samtidig den paagældende, at han er
pligtig at indgive Gave- eller Arveanmeldelse

Forholdet
til Pante- og
Gælds-
brev-
skyldnerne

Naar et Pante- eller Gælds-brev er forsynet med den tidligere
omtalte Paategning om at være inddraget under Administration
af Bikubens Forvaltningsafdeling, bevirker dette, dels at Afde-
lingen er berettiget til med fuld forbindende Virkning at repræ-
sentere Fordringshaveren i alle Forhold overfor Skyldneren og
derfor kan forsyne Skylddokumenterne med enhver Paategning,
herunder Kvitterings- og Transportpaategning, dels at Skyldneren
kun kan frigøres ved Erlæggelse til Forvaltningsafdelingen.

Indbetaling
af Termins-
ydelse

Indbetaling af stipulerede Ydelser sker til Forfaldstid *uden*
Paakrav, idet der ikke forud for Terminerne udsendes Meddelelse
om Størrelsen af Ydelserne. Iøvrigt kan Indbetalingerne ske dels
pr. Post under Henvisning til det paagældende Konto Nr., dels
paa Forvaltningsafdelingens Kontor mod Forevisning af sidste
Terminskvittering.

Hvor Løbedage er vedtaget, maa Ydelserne være Afdelingen
i Hænde senest sidste Terminsdag, da der ellers foreligger Mislig-
holdelse af Pantebrevets Bestemmelser, hvilket kan bevirke Incas-
sation, eventuelt af hele Pantegælden.

Begæring om Henstand med Terminsydelser maa derfor i
Skyldnerens egen Interesse indsendes inden Terminens Udgang.

Tvangs-
auktion

I Tilfælde af Tvangsauktion over en pantsat Ejendom tager
Afdelingen Bestemmelse om, hvorvidt den vil lade møde paa Auk-
tionen eller overlade til vedkommende Kapitalejer selv at vare-

tage sine Interesser, hvorved dog bemærkes, at der ikke uden særlig Hjemmel kan disponeres over Beløb af de iøvrigt for Kapitalejeren baandlagte Midler til en eventuel Overtagelse af den pantsatte Ejendom paa Auktionen.

Sker der Ejerskifte af en pantsat Ejendom, afhænger det af Bestemmelserne i det paagældende Pantebrev, hvorvidt Gælden forfalder til Udbetaling.

Salg af
pantsat
Ejendom

Saaframt Pantebrevet bestemmer, at *Gælden forfalder ved Ejerskifte*, hvilket er Tilfældet ved de almindeligst benyttede trykte Pantebrevsformularer, maa Andragende om Overtagelse af Gælden omgaaende indsendes tilligemed Skødet. Imødekommes Andragendet, skal Gældsovertagelsen, hvad enten den sker i Form af nyt Pantebrev, løs Erklæring eller som Paategning paa det gamle Pantebrev, stemples som ny Forskrivning (Stpl. § 114, 2°.) og tinglyses for den nye Ejers Regning.

Indestaar Gælden ifølge Pantebrevet derimod fra *Ejer til Ejer*, vil den ny Ejers Skøde være at indsende til Forevisning inden 3 Maaneder fra dets Udstedelse, og eventuelt Ejerskifteafdrag med Rente til Betalingsdagen være at indbetale omgaaende. Foreligger der i disse Tilfælde en Aftale mellem Køber og Sælger af Ejendommen om Gældens Overtagelse, og er Skødet tinglyst som ubetinget, gives der Pantebrevet en alene af Afdelingen underskrevet Paategning om Ejerskiftet i Overensstemmelse med Tinglysningslovens § 39, 1. Stk. Er disse tre Betingelser ikke til Stede samtidigt, sker Overtagelsen af Gælden imidlertid som lige omtalt, dog uden Brug af Stempel, ligesom Tinglysning i Almindelighed ikke vil blive krævet.

Virkningen af manglende rettidig og behørig Anmeldelse af Ejerskifte er bl. a., at den tidligere Ejer stadig hæfter for Gælden

som Selvskyldnerkautionist, og at Pantegælden, naar Afdelingen kommer til Kundskab om Ejerskiftet, kan kræves indbetalt straks.

Bestemmelse i Pantebrevet om, at Gælden kan kræves udbetalt ved Ejerskifte, er normalt udelukkende en Ret for Fordringshaveren og berettiger ikke Skyldneren til at indfri Gælden uden behørigt Varsel.

Ændringer i Vilkaar Ønsker Skyldneren foretaget Ændringer i de Vilkaar, som Skylddokumentet indeholder, det være sig i Rentefod, Afdrag, Opsigelighed m. v., maa motiveret Andragende herom indsendes til Afdelingen bilagt Samtykke fra eventuelle Kautionister og efterstaaende Panthavere, hvis disses Stilling bliver forringet ved Ændringen.

Ændringer i Pant eller Panteret I de Tilfælde, hvor Skyldneren i sine Dispositioner angaaende Ejendommen eller Hæftelserne paa denne maa indhente Fordringshaverens Forhaandssamtykke, fordi en Undladelse heraf f. Eks. vil kunne bevirke Gældens Forfald, eller at den paagældende Disposition ikke kan tinglyses uden Retsanmærkning, indsendes motiveret Andragende til Afdelingen, i hvilket anføres Udkast til den Paategning, som Pantebrevet ønskes forsynet med, og iøvrigt indeholdende Oplysning om og bilagt Dokumentation for alle de Forhold, der har Interesse i Sagen.

I Andragender om Sammenlægning, Mageskifte, Relaksation af Parceller o. lign. vil det være at oplyse, hvorledes Dispositionen paavirker Pantets Værdi, og Overdragelsesdokumentet, Matrikuls-kort og eventuelle Udstyknings- eller Sammenlægningsstilladelser fra Landbrugsministeriet maa tillige vedlægges.

Ønsker Skyldneren Tilbagerykning, Ombytning af forudprioriterede Laan o. lign., maa det i Andragendet anføres, hvilke Laan (% , Art og Serie) der agtes optaget og eventuelt til hvilket For-

maal, ligesom Dokumentation for Restgælden af de forudprioriterede Laan og Ejendomsskylden maa vedlægges; dette sidste bl. a. ogsaa af Hensyn til Bestemmelserne i Lovgivningen om midlertidig Begrænsning af Adgangen til at tinglyse Gæld paa fast Ejendom.

Hvor der i Skylddokumentet er fastsat en Opsigelighed i et vist Tidsrum fra Fordringshaverens Side, paaser Afdelingen, hvor naar Opsigelse af Gælden tidligst kan finde Sted, og Kapitalejeren underrettes da til den Tid derom for at kunne tage Stilling til Spørgsmaalet om en eventuel Opsigelse.

Opsigelse fra
Fordrings-
haverens
Side

Opsigelse af Gældsforholdet fra Skyldnerens Side kan i Reglen finde Sted, men det afhænger af Bestemmelserne i det paagældende Pantebrev, om og med hvilket Varsel dette kan ske.

Opsigelse fra
Skyldnerens
Side

Sædvanligvis er der i Pantebreve fastsat et Opsigelsesvarsel fra Skyldnerens Side paa $\frac{1}{2}$ Aar til en ordinær Termin, hvilket vil sige, at Opsigelsen, der skal være skriftlig og rettet til Forvaltningsafdelingen, maa være Afdelingen i Hænde senest *den første Terminsdag* et halvt Aar forud.

Er der ikke fastsat noget Opsigelsesvarsel fra Skyldnerens Side, eller ønskes Pantebrevet iøvrigt indfriet uden Varsel som fastsat, afhænger det sædvanligvis af den paagældende Kapitalejer og evt. Rentenyderen, om disse anerkender en Opsigelsesret for Skyldneren, og paa hvilke Vilkaar en Indfrielse eventuelt kan finde Sted.

Indfrielse
i Utide

BIKUBENS LEDELSE

TILSYNSRAADET:

MØLDRUP, J. V., Højesteretssagfører, K.¹ af D., DM., Formand.

MOLTESEN, L. J., fhv. Udenrigsminister, Dr. phil. & theol., K.¹ af D., DM., Næstformand.

FALK-JENSEN POVL, Forpagter, M.F., R. af D., Medl. af Forretningsudvalget.

HERSCHEND, P., Stiftamtmand, K. af D., DM., Medl. af Forretningsudvalget.

HOLME, V., Læge.

HVALKOF, F. L., Oberstløjtnant, R. af D., DM.

HVIDBERG, F. F., Professor, Dr. theol., M.F.

JANTZEN, IVAR, Ingeniør, Dr. techn., R. af D., Medl. af Forretningsudvalget.

JENSEN, JENS, Forretningsfører.

KORNERUP-KOCH, H. J., Tømrmester.

KRENCHER, H. B., fhv. Overregistrator, K. af D., DM., Medl. af Forretningsudvalget.

LAGE, H., Overregistrator, R. af D., Medl. af Forretningsudvalget.

MUNK, S. J., Borgmester.

MÜLLER, AAGE, Købmand, R. af D.

PETERSEN, ANTON, Købmand, R. af D.

TVEDE, GOTFRED, Arkitekt, K. af D., DM.

USSING, ALF, Direktør i Det Store Nordiske Telegraf Selskab, R. af D., DM.

DIREKTIONEN:

TOFTEGAARD, JENS, R. af D., Formand.

FAURHOLT, JOHS., R. af D.

SCHLEGEL, OTTO, R. af D., DM.

VEDTÆGT FOR BIKUBENS FORVALTNINGSAFDELING

Stadfæstet af Handelsministeriet den 27. Juni 1938.

§ 1. Bikubens Forvaltningsafdeling modtager til Forvaltning Kapitaler, bestaaende af rede Penge eller Værdipapirer, som vil være at baandlægge i Henhold til testamentarisk Bestemmelse, Gavedisposition eller anden Disposition, saaledes at de skal være unddraget enhver anden Raadighed end den, hvorom der i Dispositionen udtrykkelig er taget Bestemmelse. Deponenten er ikke berettiget til senere ensidig at foretage Indskrænkninger i de Rettigheder, der er tillagt nogen af de begunstigede, idet Afdelingen modtager Kapitalen paa disses Vegne.

Afdelingen overtager endvidere til Forvaltning Legatkapitaler og i ganske særlige Tilfælde Kapitaler, der ikke er baandlagt, saafremt Direktionen i hvert enkelt Tilfælde giver Samtykke hertil.

Afdelingen paatager sig ikke noget Ansvar for Dispositionens Lovlighed. Den bestemmer selv, om og i hvilket Omfang den kan paatage sig Forvaltningen, ligesom den er berettiget til at afslaa Modtagelsen af Effekter, som efter dens Skøn ikke egner sig til at forvaltes af den.

Afdelingen indestaar ikke for den Skade, der maatte lides ved Krig, Oprør, Jordskælv, Eksplosioner, Oversvømmelser eller anden force majeure.

§ 2. Ved en Kapitals Indlevering aabnes en særlig Konto for denne. Kapitalerne bestyres særskilt, hver Konto for sig, er uden

noget gensidigt Ansvar og holdes afsondret fra de andre Afdelingers Midler.

§ 3. Til Sikkerhed for Opfyldelsen af Afdelingens Forpligtelser tjener en fra Sparekassens Reservefond udsondret Grundfond paa mindst 1 Million Kroner, som principalt hæfter for bemeldte Forpligtelser og først, naar disse er dækket, tillige for Sparekassens Forpligtelser.

§ 4. De nærmere Regler om Afdelingens Virksomhed og Betalingen herfor fastsættes i et af Ledelsen vedtaget Reglement.

REGLEMENT FOR BIKUBENS FORVALTNINGSAFDELING

§ 1. Til Forvaltning modtages:

- 1) Kapitaler, der vil være at baandlægge i Henhold til testamenteriske Bestemmelser. Baandlæggelse af Tvangsarv for Livsarvinger, af Fællesboets Midler for Enken eller af Enkens Boes og Arvelod kan dog kun finde Sted, naar Testamentet er forsynet med kgl. Konfirmation.
- 2) Legatkapitaler, enten saaledes at Afdelingen baade bestyrer Kapitalen og uddeler og udbetaler Legatportionerne, eller saaledes, at den kun bestyrer Kapitalen og udbetaler Renterne til Legatbestyrelsen eller til, hvem denne bestemmer.

For Familielegaters Vedkommende paatager Afdelingen sig dog ikke selve Tildelingen af Legatportioner, men dette Hverv maa varetages af en særlig Legatbestyrelse.

- 3) Gaver og Arveforskud, der ønskes baandlagt.
- 4) Kapitaler, der baandlægges til Rentenydelse for Trediemand.
- 5) Kapitaler, der skal sikre Underholdsbidrag til Børn eller fra skilte Hustruer, eller som skal sikre Pensioner, Vedligeholdelse af Gravsteder eller andre periodiske Ydelser.
- 6) Kapitaler, tilhørende Foreninger eller Institutioner og bestemte til særlige Formaal.
- 7) Kapitaler, tilhørende Pensionsfonds.
- 8) Kapitaler til almindelig Administration uden Baandlæggelse, dog kun i ganske særlige Tilfælde og efter nærmere Aftale.

Forvaltningsafdelingen paatager sig endvidere enhver anden med de i det foregaaende udtalte Grundsætninger analog Forretning, hvorom der i hvert enkelt Tilfælde træffes Overenskomst.

Almindeligt »aabent Depot« modtages i Bikubens Depotafdeling.

§ 2. Til Forvaltning modtages i Henhold til foranstaaende:

- a) rede Penge, der som Regel forrentes med almindelig Sparekasserente,
- b) danske Obligationer og Aktier,
- c) Pantebreve i faste Ejendomme i Danmark, forsaavidt de efter Afdelingens Skøn egner sig til at forvaltes af den.

Andre Effekter, saasom Gældsbreve uden Pant, Livsforsikringspolicer, Kontrabøger med andre Pengeinstituter, udenlandske Værdipapirer m. m., modtages kun efter nærmere Aftale i hvert enkelt Tilfælde.

For de indleverede Effekters Soliditet paatager Afdelingen sig intet Ansvar.

Alle Værdipapirer skal, forsaavidt Notering er mulig, snarest efter Indleveringen forsynes med Paategning om, at de er indtaget under Administration af Bikubens Forvaltningsafdeling, hvoraf følger, at Afdelingen er berettiget til at kvittere eller transportere Effekterne. Forsaavidt angaar Pantebreve vil saadan Paategning være at tinglyse.

§ 3. Med Hensyn til de Kapitaler, Afdelingen modtager til Forvaltning, paatager den sig:

Kapitalernes Opbevaring og Administration i Overensstemmelse med de i Indleveringsbegæringen fastsatte Vilkaar.

Incassation til rette Forfaldstid af Renter og Udbytter eller andre Ydelser og af forfaldne Kapitaler. For Aktiekupons Ved-

kommende dog kun forsaavidt Generalforsamlingsdagen bekendtgøres i Statstidende eller Berlingske Tidende.

Undersøgelse af amortisable Obligationers Udtrækning og Incassation af Beløbene, forsaavidt Bekendtgørelse om Udtrækningen offentliggøres i Statstidende eller andet officielt Organ, i Berlingske Tidende eller i Allgemeine Verlosungstabelle.

Foranstaltninger til Afbrydelse af Præskription og Prækclusion, retslige Skridt o. desl., medmindre Afdelingen ved Midlernes Modtagelse har taget Forbehold i saa Henseende.

For Gældsbreve uden Pant paatager Afdelingen sig dog intet Ansvar for manglende Anmeldelse i Debtors eventuelle Akkord-, Konkurs- eller Dødsbo, ligesom Afdelingen heller ikke paatager sig Indseende med ekstraordinære Misligholdelsesbestemmelser.

§ 4. Enhver til Bikuben knyttet Person er forpligtet til at iagttage Tavshed med Hensyn til de Forhold, som han under sit Arbejde bliver bekendt med.

§ 5. Den, der ønsker en Kapital forvaltet, specificerer paa en dertil bestemt Blanket, der udleveres af Afdelingen, Kapitalens Bestanddele og anfører Vilkaarene for Baandlæggelsen m. v.

Indleveringsbegæringen skal være bilagt bekræftet Afskrift af eventuelt Testamente, Repartition, Legatfundats, Gavebrev, Skilsmissevilkaar el. lign.

§ 6. For de Kapitaler, der modtages af Forvaltningsafdelingen, udstedes der en Recepisse (Modtagelsesbevis), der indeholder en Specifikation af de deponerede Værdier og de Vilkaar, som skal være gældende for disses Baandlæggelse.

Recepissen vil ved Kapitalens Udlevering være at tilbagelevere Afdelingen i behørigt kvitteret Stand.

Hvis Recepissen bortkommer, kan den paa Ejerens Bekostning

mortificeres efter at være indkaldt med 3 Maaneders Varsel ved Bekendtgørelse een Gang i Statstidende og een Gang i Berlingske Tidende.

For Kapitaler, der skal udbetales efterhaanden, udstedes ikke Recepisse, men kun almindelig Kvittering.

§ 7. I Indleveringsbegæringen kan træffes Bestemmelse om, hvorledes kontante Beløb og de i Pante- og Gældsbreve og i Børspapirer anbragte Beløb ved eventuel Indfrielse skal anbringes, og navnlig om Deponenten selv eller en af ham bestemt Tilidsmand eller Kapitalejeren skal have Ret til at tage Bestemmelse herom i hvert enkelt Tilfælde, alt under Iagttagelse af de i § 2 indeholdte Regler.

Hvis ingen saadan Bestemmelse findes, eller den trufne Bestemmelse efter Afdelingens Skøn ikke kan efterkommes, anbringes de frigjorte Beløb efter Reglerne om Anbringelse af umyndiges Midler eller, forsaavidt det drejer sig om Indfrielse af Hypothekforenings- eller Partialobligationer, saavidt muligt i Obligationer af samme Art. Kontante Restbeløb forrentes som Regel med almindelig Sparekasserente.

De ved Udtrækning og nyt Indkøb fremkommende Kursavancer samt de ved Salg af Tegningsret til nye Aktier indkommende Beløb henhører til den baandlagte Kapital og kan ikke udbetales hverken Kapitalejer eller Rentenyder, medmindre der udtrykkeligt er taget Bestemmelse herom i det Dokument, i Henhold til hvilket Forvaltningen finder Sted.

Ombytning af de deponerede Effekter kan kun ske efter skriftlig Anmodning fra den dertil berettigede og med Afdelingens Samtykke.

§ 8. Renter og Udbytter kan ved Forfaldstid — Renter af Pante-

og Gældsbreve dog først naar de er indgaaet — hæves paa Afdelingens Kontor eller tilsendes pr. Postgiro, i Pengebrev eller i Check i anbefalet Brev, dog kun efter Anmodning for hver enkelt Gang, forsaavidt andet ikke er aftalt.

Ved Forsendelser til Udlandet skal Afdelingen være berettiget til i anbefalet Brev at afsende Beløbet i Check i det paagældende Lands Valuta.

Saafremt der ved Udbetalingen vil være at præstere Leveattest, Attest om ugift Stand eller anden Attest, maa saadan Attest, der tidligst maa være udstedt paa Forfaldsdagen, indsendes samtidig med Anmodningen.

Indgaaede Renter og Udbytter forrentes indtil Hævningen med almindelig Sparekasserente.

§ 9. Saafremt et af Afdelingen bestyret Pante^s eller Gældsbreve er forfaldet til Betaling paa Grund af Renters eller Afdrags Udeblivelse, sendes der inden 1 Maaned efter vedkommende Termins Udløb den berettigede Meddelelse herom med Tilføjende, at Fordringen vil blive overgivet til Incasso, saafremt Betalingen ikke har fundet Sted senest Ugedagen derefter. Hvis saadan Henvendelse ikke er mulig, overgives Fordringen til Incasso.

I Tilfælde af Tvangsauktion over Pantet tager Afdelingen Bestemmelse om, hvorvidt den vil lade møde paa Auktionen eller overlade vedkommende Ejer af Pantebrevet selv at varetage sit Tarv.

Betaling for Forvaltningen.

§ 10. Ved Aabning af en Konto i Afdelingen betales et Indskrivningsgebyr af 1 pro mille af Kapitalens paalydende Beløb, dog ikke under 10 Kr. Ved senere Forøgelse af Kapitalen betales

ligeledes et Indskrivningsgebyr af 1 pro mille. For Ombytning af Værdipapirer, dog ikke som Følge af Udtrækning af Obligationer eller Indfrielse af Pante- og Gældsbreve, betales halvt Gebyr, mindst 1 Kr.

§ 11. Foruden det i § 10 fastsatte Gebyr betales der i Administrationsgebyr 2 pCt. af Udbyttet af Kapitaler indtil 250 000 Kr. paalydende Værdi, dog mindst 1 Kr. pr. Halvaar. For Kapitaler over 250 000 Kr. paalydende Værdi betales 1½ pCt. af Udbyttet.

§ 12. Afdelingen er berettiget til at beregne Betalingen efter andre Regler end i §§ 10 og 11 anført, naar ikke baandlagte Kapitaler modtages til Administration, jfr. § 1, Nr. 8.

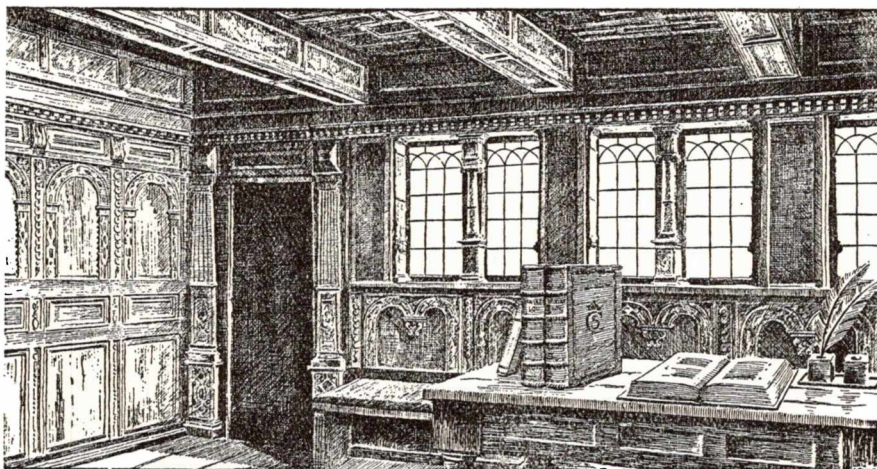
§ 13. Ligeledes er Afdelingen berettiget til, naar den paatager sig særlige Pligter, at betinge særligt Vederlag herfor.

§ 14. Afdelingen har Krav paa Godtgørelse af Porto for Penge- og Pakkeforsendelser samt anbefalede Breve.

§ 15. Udgifter, som foranlediges ved Udførelsen af de Afdelingen overdragne Hverv, saasom til Bekendtgørelser angaaende Indkaldelser til Mortifikation, retslig Incassation og desl., bliver at erstatte Afdelingen skadesløst.

Naar Afdelingen anser det for nødvendigt til Varetagelse af de Interesser, der er den betroet, at optræde som Part i en Retssag som Sagsøger eller Sagsøgt, er den, for hvem Midlerne forvaltes, eller som nyder Udbyttet deraf, pligtig at holde Afdelingen skadesløs for de med Udførelse af en saadan Sag og dens eventuelle Appel, som Afdelingen er berettiget til at foranstalte, forbundne eller ved Sagen foranledigede Omkostninger.

§ 16. For de i §§ 10—15 omhandlede Gebyrer og Udgifter er Afdelingen, forsaavidt de ikke indbetales kontant, berettiget til at gøre sig betalt i Udbyttet af de paagældende Effekter, eventuelt i disse ved Baandlæggelsens Ophør.

DE GÆLDENDE ARVERETLIGE REGLER I DANSK LOVGIVNING

**Kong Christian den Femtis Danske Lov af 15. April 1683.
Femte Bog: Om Adkomst, Gods og Guld.**

II. Cap: Om Arv og Skifte.

11. Ere ingen rette Arvinger til eller og rette Arving Danske Lov udebliver i femten Aar, i hvad Forfald hand kand skyde paa, da hør Arven Kongen til, saa fremt hand er i Live; Men hvis hans Medarvinger bevise, at hand er død inden de femten Aar, da falder hans Lod hans Medarvinger til.

12. Siger Hustrue sig at være med Barn efter sin Husbonds Død, da, maa hun blive i den Uskift besidendis i tyve Uger. Siden skulle gode Qvinder granske og forfare, om hun er med Barn, eller ej. Befinde de, at hun er med Barn, da besider hun fremdelis Boen til saa længe Barnet vorder født. Fødis Barn saa

Danske Lov længe efter Husbondens Død, at det vel kand prøvis og forfaris, at det ej er den Afdøde Husbonds Barn da

24. Naar Boen skal skiftes, og den kand tilstrekke, og alle Creditore kand af den blive fornøjede, da tager den Efterlevendis saa meget forud af den beholden Boe til sin Begravelse, som billigen paa den Afdødis Begravelse er anvent.

30. Egtebarn tager Arv efter Fader og Moder, om det vorder levendis født og ikke ellers. (Jfr. Lov af 30. Nov. 1857).

31. Tvistis der om Barn var levendis født og døbt; Item om Fader eller Moder, overlevede Barnet, eller det dennem, da bør sligt med trofaste Vidner at bevisis. (Jfr. Fr. af 4. Juni 1828 »dog følger det af sig selv, at det paa anden Maade [end ved Daaben] nøjagtigen bør bevises, at Barnet har været levende født, saavel som at det har overlevet den, efter hvem Arv er falden«).

53. Drukne, eller indebrænde, eller i andre Maader omkomme paa een Tid de, som hin anden arve skulle, om den eene den andens Død overlevede, og ingen kand sige, eller vidne, hvilken der først blev død, da skal de, som dennem arve skulle, arve hvis een hver af dem selv ejede, Uagtet den Arv, som den eene efter den anden kunde tilfaldet, dersom hand den andens Død hafde overlevet. (Jfr. Note til 5—2—31).

69. Haver Enkemand, som ikke skift haver efter sin Hustrue med hendis Børn, eller Arvinger, taget anden Hustrue, og indført hende i Uskift Boe imod Loven, da, naar enten Husbonden, eller Hustruen, dør, bør Husbonden, eller hans Arvinger, lovligen at bevise hvad hans Midler var, der hand Hustruen i Uskift Boe indførte, at første Hustruis Børn, eller Arvinger, deris tilbørlig Arv efter hende forlods ud kand bekomme; Kand det ej skee, da skiftis Boen i tre Deelee, den eene til de Børn, eller Arvinger,

som Arv efter forrige Hustrue tilfalden var, den anden til den Afdødis Børn, eller Arvinger, og den tredie til den efterlevendis Husbond, eller Hustrue. Det samme er og, om Husbonden er indkommen i Uskift Enkeqvindis Boe, med den Arv, som forrige Husbonds Børn, eller Arvinger, efter hannem tilfalden er.

70. Slegfredbarn arver ej Fader; Men dersom Fader fører Slegfredbarn til Tinge, og lyser og forkynder, at det er hans Barn, og skiøder det hvad som hand vil give det, da skal det saa meget beholde, som det skiødt vorder; Dog at det ej meere er end half Lod imod Egtebarn, og ej videre. End lyser hand det i Kion og Kuld, og skiøder det intet, da tager det half Lod ved Egtebarn. Er ej Egtebarn til, da tager Slegfredbarn, som tinglyst er, fuld Arv efter Faderen; Og fanger Slegfredbarn nogen Arv efter Faderen, da arver det og efter Sødskinde og Fæderne Frænder half saa meget som Egtebarn, uden Faderen forkyndede det paa Tinge, at Slegfredbarn skulle nøjis med det, som Faderen gav det i Hænde, og da faar det ej meere enten efter Fader, eller Sødskinde, eller Fæderne Frænder. Det Barn, som af Fader tinglyst vorder, maa ingen vræge, at det jo holdis for Egtebarn. (Se forsaavidt angaar Børn, der fødes efter 1. Jan. 1938, Lov Nr. 134 af 7. Maj 1937 om Ændring af Arvefr. af 21. Maj 1845 § 9 samt Lov Nr. 132 af 7. Maj 1937 § 8, Stk. 3).

72. Slegfredbarn tager Arv efter Moder lige ved Egtebarn, hvad heller det er tinglyst, eller ej; Iligemaade efter Møderne Frænder.

73. Moder og Møderne Frænder alleene arve Slegfredbarn, som ej Tinglyst er; Men er det Tinglyst, da arve Fader og Fæderne Frænder det, lige som det var Egtebarn. (Se Note til 5—2—70.)

81. End ventendis Arv maa ingen enten sælge eller pantsette.

Forordning angaaende hvorledes der skal forholdes med forladt Arv, og med de Summer, der paa Skifte udlægges til Creditorerne, og ikke affordres af disse inden Skiftet sluttet af 2. April 1817.

Forordn.
angaaende
forladt Arv
m. v.

Gr. Da Kongen har fundet fornødent, nærmere at bestemme, hvorledes der skal forholdes med forladt Arv, og med de Summer, der paa Skifte udlægges til Creditorer, men ikke modtages af disse, inden Skiftet sluttet, saa befales til den Ende følgende:

§ 1. Naar Arv paa Skifte udlægges til en fraværende Arving, der ikke enten selv har mødt eller ladet møde under Skiftebehandlingen, men om hvem det dog er beviist, at han har Børn, Forældre eller Sødskende i Live, skal slig Arv i Fremtiden ikke indbetales i [Fonden ad usus publicos], eller hvilken anden Fond, slige Arvecapitaler ere skienkede. Derimod skal Arven afgives til vedkommende Overformynderie, for, paa anordnet Maade, at gøres frugtbringende.

§ 2. Melder rette Arving sig ikke inden 15 Aar fra den Tid, Arven faldt, for at modtage samme, skal denne, med paaløbne Renter, strax, og uden videre Beviisførelse om hans Død, af Øvrigheden foranstaltes udbetalt til hans Børn, Forældre eller Sødskende; og bliver derved at iagttage, at Arven, i det Øieblik de 15 Aar udløbe, betragtes som paa nye falden, og, saavel med Hensyn til de paabudne Afgifter, som ellers, i alle Maader, behandles i Overensstemmelse dermed.

§ 3. Forinden de 15 Aar ere forløbne, maae Øvrigheden ikke foranstalte slige Arvelodder udbetalte til anden end Arvingen selv, uden efter Kongens dertil i ethvert Tilfælde givne Tilladelse, samt imod Caution, saaledes som hidtil har fundet Sted.

§ 4. Har den fraværende Arving (§ 1) ikke Børn, Forældre eller

Sødskende i Live, skal den ham tilfaldne Arv fremdeles, som hidtil, strax indbetales til [Fonden ad usus publicos], eller hvilken anden Fond, slig Arv tilkommer, for der at gøres frugtbringende. Og den bliver, med paaløbne Renter, at udbetale, saafremt Arvingen selv, eller andre rette Vedkommende, med Beviis om hans Død, melder dem inden ovennævnte 15 Aars Forløb; men, i modsat Fald, beholder Fonden samme, som sin Eiendom.

Forordn.
angaaende
forladt Arv
m. v.

§ 5. . . . Kapitaler af foranførte Natur, som ere modtagne i nogen Fond, efterat Fr. 5 Jan. 1813 er udkommet, skal, i alle Tilfælde, udbetales i Rigsbankpenge Navneværdie med det Beløb, der er modtaget, samt forrentes med 4 Procent aarlig. Det samme skal ogsaa gielde med Hensyn til de Kapitaler, der, i Følge denne Anordning, i Fremtiden medtages i [Fonden ad usus publicos], eller nogen anden Fond.

§ 6. Naar Arv paa Skifte udlægges til en fraværende Arving, der selv har mødt eller ladet møde under Skiftebehandlingen, skal Arven i alle Tilfælde, og uden Hensyn til, efter hvem og ved hvilken Jurisdiction den er falden, indbetales til [Fonden ad usus publicos], saafremt Arvingen, hvis han er myndig eller mindre-aarig, ikke inden Aar og Dag, efterat Arven er udlagt paa Skifte, og, hvis han er umyndig (og Arven altsaa, ved Skiftets Slutning, er indleveret i Overformynderiet), ikke inden Aar og Dag, efterat han har opnaaet Lavalder, melder sig for at modtage sin Arv. Til den Ende skal alle vedkommende Skifteforvaltere [og Overformynderier], til den foreskrevne Tid, indbetale til [Fonden ad usus publicos] slige uaffordrede Arvemidler; . . .

§ 7. Saadan uaffordret Arv (§ 6) skal gøres frugtbringende af [Fonden ad usus publicos], og bliver, med paaløbne Renter, at udbetale, saafremt Arvingen selv, eller hans Arvinger, med Beviis

Forordn. om hans Død, melde sig inden 15 Aars Forløb, fra den Tid at
 angaaende regne, da enten Arven paa Skifte er udlagt den myndige eller
 forladt Arv mindreaarige Arving, eller den Umyndige har opnaaet Lavalder;
 m. v. hvorimod Arven, saafremt den ikke af rette Vedkommende af-
 fordres inden denne Tids Forløb, skal være [Fonden ad usus pu-
 blicos] hiemfalden. Dog vil Kongen have Arvingens Børn, For-
 ældre eller Sødskende forundt lige Adgang til at faae saadan uaf-
 fordret Arv udbetalt, som, ved § 2, er givet i Henseende til en
 udebleven Arvings Lod.

§ 8. De Summer, som paa Skifte blive udlagte til Creditorer, og ikke affordres inden Aar og Dag fra den Tid, Udlægget er skeet, skal ligeledes indbetales til [Fonden ad usus publicos], og, saafremt rette Vedkommende melde sig inden 15 Aar, derfra udbetales, dog uden Renters Svarelse; men, efter den Tids Forløb, skal Kapitalen være hiemfalden til [bemeldte Fond].

§ 10. Samtlige Skifteforvaltere skal, i deres aarlige Designationer over Skifterne, anføre, hvorvidt der maatte være udlagte Summer enten som Arv eller Fordringer, med hvilke der bliver at forholde efter denne Anordnings Bud.

Forordning angaaende Behandlingen af en bortebleven Persons Formue af 11. September 1839.

Forordn. . . . § 1. Den i L. 5—2—10, i Henhold til de foregaaende Artikler,
 angaaende givne og siden ved yngre Anordn. nærmere bestemte Forskrift
 bortebleven om Arvs Afsætning til en Arving, naar det ikke vides, hvor han
 Persons er at finde, skal for Fremtiden ikke komme til Anvendelse, med
 Formue mindre der haves Vished for, at hiin borteværende Person, ved
 at overleve den hvis Efterladenskaber skulle deles, har erhvervet
 Arv efter denne. Med den Arvelod, som i saadant Tilfælde bliver

at udlægge den fraværende Arving, bliver der, hvad enten han aldeles ikke har meldt sig under Skiftet, eller han har mødt eller ladet møde, at forholde aldeles paa samme Maade, som i nærværende Anordn. er foreskreven om Behandlingen af en forsvunden Persons efterladte øvrige Formue. Men udenfor saadanne Tilfælde skal, naar Proclama til Arvingerne i Overensstemmelse med [Fr. 5 Jul. 1822] er udstedt og udløbet, eller naar dette, paa Grund af Arvens ringe Beløb, [efter bemeldte Fr. § 2], bortfalder, [men dog Aar og Dag er forløbet fra den Tid, Skiftebehandlingen begyndte], den beholdne Formue deles mellem dem, der have meldt og legitimeret sig som Arvinger, uden Hensyn til den Mulighed, at en anden nærmere eller ligesaa nær berettiget Arving, som ikke har meldt sig, endnu kunde have været i Live paa den Tid, Arven faldt. . . . Derhos har Skifteforvalteren, i Forbindelse med Proclamas Udstedelse, tillige, paa hvilkensomhelst anden Maade Omstændighederne maatte tillade, at drage Omsorg for, at Dødsfaldet kommer til den Paagiældendes Kundskab, saafremt iøvrigt de forhaanden værende Oplysninger give grundet Formodning om, at hans Opholdssted, om det end for Øieblikket ikke vides, med Udsigt til et heldigt Udfald kan efterspørges. De herpaa medgaaende Omkostninger blive i ethvert Tilfælde at afholde af den Fraværendes Lod. Dog bør Boets Slutning, saafremt Proclama er udløbet, ikke beroe efter deslige Undersøgelses Udfald.

Forordn.
angaaende
bortebleven
Persons
Formue

§ 2. De i § 1 givne Bestemmelser skulle imidlertid ikke betage den forbigaaende Arving, som senere maatte melde sig, hans Ret til Arven, men denne skal, i Overensstemmelse med L. 5—2—11, fremdeles staa ham aaben i 15 Aar. I fornævnte 15 Aar, at regne fra den Dag, da Arven ved Arveladerens Død faldt, skal han

Forordn.
angaaende
bortbleven
Persons
Formue

være berettiget til at søge Arven tilbage fra de Arvinger, til hvilke den, af Mangel paa betimelig Anmeldelse eller Legitimation fra hans Side, er udlagt. Dog kan han kun hos hver af disse søge, hvad denne har oppebaaret af den Lod, der, hvis hans Tilværelse under Skiftet havde været bekjendt, maatte have været ham udlagt, ligesom de imidlertid oppebaarne Renter ikke blive ham at erstatte. Undtagelse herfra vil alene finde Sted, forsaavidt de, der have oppebaaret Arven, maatte have gjort sig skyldige i den dem bekjendte Sandheds Fordølgelse eller i nogen anden Mislighed, der efter Lov og Ret kan medføre Forpligtelse til Skadeserstatning. Forsaavidt den Omstændighed, at det siden viser sig, at en Arving, hvis Tilværelse var ubekjendt paa den Tid, da Arvedelingen fandt Sted, dog virkelig har overlevet Arveladeren, medfører, at der tilkommer enkelte af de øvrige Arvinger en større Lod end den, der oprindeligiis var dem tillagt, blive de foranførte Regler og herpaa at anvende.

§ 3. Den samme Ret, som tilkommer den forbigaaede Arving, saafremt han siden melder sig inden fornævnte 15 Aar, tilkommer ligeledes hans Arvinger eller enhver Anden, der lovlig er berettiget til at træde i hans Sted, naar det godtgøres, at han, efterat have overlevet vedkommende Arvelader, er død, inden Arven ved 15 Aars Forløb var præsciberet.

§ 5. Iøvrigt staaer det Enhver frit for, til Sikkerhed for sit Barn, eller anden sin Arving, som maatte være fraværende, at bestemme, at den Samme tilfaldende Arvelod i en saadan Tid, som af ham maatte fastsættes, dog ikke over 15 Aar, skal bevares og frugt bargiøres enten i Overformynderiet eller paa anden af Arveladeren bestemt Maade, hvilken hans Villie ikke, for at være verbindende, behøver at være tilkiendegiven i Form af Testament, hvorimod det er nok at den er beviislig.

§ 6. Hvad den Formue angaaer, der ellers her i Riget maatte tilhøre en Person, som ikke er at finde, da vil den Øvrighed, som har at vaage for Umyndiges Tarv, ogsaa være pligtig at drage Om-sorg for hiin Formue, f. Ex. ved, hvor det gøres fornødent, og af de derunder Interesserede begiæres, at beskikke en Værge til enten at opbevare og bestyre hans Gods, som ved Skiftefor-valteren bør registreres og vurderes, eller til at foranstalte Godset realiseret og Beløbet indsat i Overformynderiet og derfra frugt bargiort, under Iagttagelse af de for Bestyrelsen af Umyndiges Midler giældende Regler. Til Værge bør, saavidt muligt, beskikkes en Mand, der, foruden at have de ellers fornødne Egen-skaber, kan efter sine Forhold antages at have særdeles Interesse for den Fraværendes Tarv og Bekiendtskab med hans Anliggen-der, og iøvrigt bør ved de Beslutninger, som i foranførte Hen-seende tages, Eierens Tarv stedse have for Øie, og derunder saa-vel de Bekostninger, som kunde være forbundne med Godsets Bevaring og Forvaltning, og den Forringelse, hvorfor det kunde være udsat, som og Muligheden i, at den Udeblevne kan være ilive og komme tilbage, tages i Betragtning. Saavel de Nærmeste af hans Arvinger der ere tilstede, som og den beskikkede Værge have derover at afgive deres Mening, hvorpaa Beslutning bliver at tage af [vedkommende Overformynder, dog, forsaavidt denne ikke tillige er Jurisdictionens Øvrighed, med dennes Samtykke]. Naar derimod ikke alle fornævnte Personer ere enige, bliver Sagen at indstille til Amtmandens nærmere Resolution. I Kbhavn vil Resolutionen tilfalde Magistraten, der dog, naar den ei bifalder den Mening, hvorom Værge og Arvingerne ere enige, bør an-drage Sagen for Cancelliet til endelig Resolution. Hvad de rede Capitaler angaaer, som en slig fraværende Person eier, da blive de stedse at indtage under Overformynderiet.

Forordn.
angaaende
bortebleven
Persons
Formue

Forordn.
angaaende
bortbleven
Persons
Formue

§ 7. De foranførte Bestemmelser (§ 6) ere dog uanvendelige, naar den Borteværende har en Ægtefælle, som findes her i Riget. Det vil nemlig da tilfalde denne, dog Hustruen med en dertil af Øvrigheden beskikket Værges Samtykke, at bestyre Boet, saalænge Ægteskabet bliver ved Magt. Men erholder den efterladte Ægtefælle Skilsmisse, bliver Boet af Skifteforvalteren at dele, og den anden Ægtefælles Lod at behandle efter § 6. Ei heller vil nogen Foranstaltning fra Øvrighedens Side være at føie, forsaavidt den Borteværende har indsat en Fuldmægtig, der er bemyndiget og tillige villig til at varetage hans Anliggender, saalænge ellers ingen tredie Persons Ret opfordrer Øvrigheden til slig Foranstaltning, eller saadanne Omstændigheder indtræde, som maae forudsættes at have villet bestemme den Fraværende til at tilbagekalde den Fuldmægtigen givne Fuldmagt, da Øvrigheden i saa Fald ogsaa skal være berettiget til at remove denne. Det følger af sig selv, at Øvrigheden i alle Tilfælde er beføiet til at sørge for, at den Forsvundnes Børn nyde Underholdning og Opdragelse ved Hielp af det Gods, han her besidder, samt at hans Creditorer beholde deres Ret til efter lovlig Omgang at søge Betaling i bemeldte Gods, hvilket og kan skee ved at erklære ham fallit, naar saadanne Omstændigheder finde Sted, der indeholde lovlig Grund til en Fallit-Erklæring.

§ 8. Naar en Person, som har nogen Formue her i Riget, i 5 Aar har været borte, uden at der imidlertid er nogen Efterretning om, at han er ilive, kunne hans Livsarvinger, under lagttagelse af den Fremgangsmaade som i det Følgende foreskrives, stedes til fremtidig Rentenydelse af hans Capitaler eller til Nyttens og Brugen af de Eiendele, som ellers maatte være at bevare for ham. Hvis han ingen Livsarvinger har, indtræder denne Ret for hans

Arvinger derimod først efter 10 Aar, hvilke saafremt han er bortreist, inden han havde fyldt sit 18de Aar, først regnes fra dette sidste Tidspunct. Iøvrigt forstaaer det sig af sig selv, at, saafremt den Borteblevne maatte have efterladt nogen testamenterisk Disposition, angaaende hvorledes med hans Formue skulde forholdes, vil denne, forsaavidt denne Disposition ellers er lovgyldig, blive at følge.

Forordn.
angaaende
bortebleven
Persons
Formue

§ 9. For saaledes at stedes til Nydelsen af Renter af den Udeblevnes Capital eller til Nytten og Brugen af hans øvrige Eien dele, have Arvingerne at foranstalte ham indstævnt til den Ret, der var hans sidste Værneting her i Landet, og bør denne Stævning tillige udtrykke den Hensigt at føre Vidner, samt indeholde en udtrykkelig Opfordring til de øvrige mulige Arvinger af den Paagieldende om under samme Sag at varetage deres Tarv. Ved Stævningen gives [3 Maaneders Varsel], og den indføres i [den Berlingske politiske og Avertissements-Tidende samt den Altonaer-Mercur, og derhos, hvis den er udtagen til nogen Ret i Kbhavn eller Siøllands Stift, i Kbhavns Adressecontoirs Efterretninger, men ellers i vedkommende Stiftsavis]. Den indføres [3] Gange, ... (Rpl. (Bek. Nr. 250 af 1. Okt. 1932) § 160, 1. Stk. »..... 2 Gange foretagen Indrykkelse i Statstidende«).

§ 10. Under Sagen have de vedkommende Arvinger at tilvejebringe de Beviser, som slige Tilfældes Natur tilsteder, til Oplysning saavel om, at den Indstævnte har været borte i det i § 8 bestemte Tidsrum, som om, at der i samme ingen Efterretning haves om, at han er ilive. Til den Ende bør der fremstilles Vidner af den Indstævntes Bekiendtskab, som derom kunne afgive Forklaring, og i manglende Fald bør det oplyses, hvorfor saadanne Vidner ei kunne fremstilles. Ogsaa have Citanterne selv at af-

Forordn.
angaaende
bortebleven
Persons
Formue

lægge personlig Forklaring angaaende Alt, hvad der kan tiene til Oplysning i foranførte Henseende, og, naar Dommeren finder det fornødent, have de at bekræfte deres Forklaringer med Eed. Ligesom Dommeren har at paasee Alt, hvad der kan tiene til den Indkaldtes Tarv, saaledes er det Enhver, som dertil maatte see sig i Stand, tilladt at træde frem for at tilveiebringe Oplysning om, at den Indstævnte ikke virkelig er i det Tilfælde, som Stævningen forudsætter.

§ 11. Dommeren har ved en formelig Dom at bestemme, om de Vedkommende have oplyst, hvad der udfordres, for at kunne være berettigede til foreløbig at nyde Renterne eller de andre Indtægter af den Indstævntes Formue, eller ikke, og i første Tilfælde kiende dem berettigede til de Indtægter eller Renter, som paaløbe efter 5 eller 10 Aarsdagen fra den Tid af, at der ingen Efterretning haves om, at den Indstævnte var ilive (§ 8). Dersom denne siden maatte melde sig, saa kan han fordre alle endnu ikke forfaldne og oppebaarne Renter og Indtægter, uden at hans Arvinger fremdeles kunne nyde noget deraf. Skulde efter Dommens Afsigelse andre Personer godtgjøre, at de ere nærmere berettigede end de Arvinger, der ved Dom have faaet sig Renterne eller Indtægterne af den Borteblevnes Formue tilkiendte, skulle disse Sidste dog heller ikke i dette Tilfælde være pligtige at refundere de af dem alt oppebaarne Renter eller Indtægter. Men, saafremt Nogen af Arvingerne inden den Tid, som § 12 fastsætter, er forløben, dør, uden at efterlade sig Livsarvinger, paa hvilke hans Ret gaaer over, saa hiemfalder hans Andeel af Indtægterne for Fremtiden til de øvrige Arvinger. Dog følger det af sig selv, at der, paa Grund af et slikt Dødsfald, vil med Hensyn til Fremtiden kunne finde en anden Fordeling af Renterne Sted efter de

nu opstaaende Arveforhold, f. Ex. naar forhen Sødskende tillige med Børn af forhen afdøde Sødskende have hævet Renterne, men der nu, som en Følge af Dødsfaldet, kun bliver dette sidste Slags Arvinger tilbage.

Forordn.
angaaende
bortebleven
Persons
Formue

§ 12. Naar 20 Aar ere forløbne fra den Tid af, at Efterretning mangler om, at den Indstævnte er ilive, kunne hans Arvinger erhverve Dom, hvorved selve hans Formue tilkiendes dem. For at opnaae dette, have de at udtage Stævning paa den i § 9 foreskrevne Maade, dog at der gives [Aar og Dags Varsel], og at Indkaldelsen indrykkes [3] Gange i [hver af de sammesteds nævnte Aviser, dersom Formuen beløber sig til 500 Rbdlr Solv eller derover] (Jfr. Rpl. § 160, 1. Stk.). Iøvrigt bliver Sagen at behandle i Overensstemmelse med Forskrifterne i §§ 10 og 11, og, hvis den Indstævntes Udeblivelse i 20 Aar derved skiellig oplyses, bliver hans Formue at tilkiende hans Arvinger som Eiendom efter de Arve-Dom ere erkjendte at være udløbne, ligesom og de befalede Arveafgifter blive at udrede paa samme Maaforhold, som fandt Sted paa den Tid, da de 20 Aar ved de, som om den Paagiældendes Formue, i Anledning af hans bevidste Død, var gaaet i Arv. Dog bør denne Tidsfrist, hvis den Fraværende ved sin Bortrejse var under 18 Aar, først regnes fra den Tid, han har opnaaet denne Alder.

§ 14. (Med Hensyn til Personer ombord i krigsforliste Skibe eller Luftfartøjer jfr. midlertidig Lov om borteblevne Personer fra krigsforliste Skibe, Nr. 264 af 21. Maj 1940.) Naar særdeles Omstændigheder ere tilstede, som opvække en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at en Person, der ei er at finde, er død, t. Ex. naar det Skib, hvormed han er afreist, beviislig er forgaaet, eller det har været saa længe borte, uden at Efterretning derom

Forordn.
angaaende
bortbleven
Persons
Formue

er hørt, at Assurancen, om en saadan havde fundet Sted, efter L. 4—6—10 vilde kunne affordres Assurandeurerne, og der Intet er fremkommet, som kunde give at formode, at han er bierget, saa kunne de vedkommende Arvinger, uden at oppebie den i § 8 foreskrevne Frist, forfølge Sagen i Overeensstemmelse med Forskrifterne i §§ 9, 10 og 11, forsaavidt de i et saadant Tilfælde ere anvendelige, for at komme i Besiddelse af Renterne eller de andre Indtægter af den Borteværendes Formue, og, efterat 3 Aar ere udløbne fra den Tid, den Begivenhed forefaldt, hvorved han formodes at have fundet sin Død, kunne de, under lagttagelse af Bestemmelserne i § 12, faae sig hans Formue tilkiendt til Eiendom. Disse 3 Aar blive dog i det Tilfælde, hvor et Skib, paa Grund af den ovennævnte Lovens Artikel, formodes at være forulykket, at regne fra den Tid, da Assurancen i Medhold af dette Lovsted kunde fordres udbetalt. Skulde imidlertid den bortreiste Person i de her omhandlede Tilfælde imod Formodning vende tilbage, skal han være berettiget til i et Tidsrum af 20 Aar fra sin Bortreise at fordre sin Formue tilbage fra dem, som den er bleven tilkiendt til Raadighed. Hvis den Fraværende ved sin Bortreise var under 18 Aar, regnes fornævnte Tidsfrist først fra den Tid, han har opnaaet denne Alder.

§ 15. Naar den fraværende Person, om hvem ingen Efterretning kan faaes, vilde være 90 Aar gammel, om han var ilive, kunne Arvingerne paa den i § 12 bestemte Maade procedere til at faae sig hans efterladte Formue tilkiendt til Eiendom, uden at de behøve at oppebie nogen anden Tid, end den, som den i bemeldte § foreskrevne Fremgangsmaade selv kræver.

§ 16. ... (*Som ændret ved Lov Nr. 276 af 30. Juni 1922 § 91, jfr. Lov Nr. 120 af 20. April 1926 § 24*) Den Arv, som en forladt Ægte-

fælle har erhvervet paa en Tid, da det ikke vides, om den bortreiste Ægtefælle var ilive, bliver ikke at indføre i Boet ved dets Deling med den Sidstes Arvinger.

Forordn.
angaaende
bortbleven
Persons
Formue

§ 17. Naar Ingen har meldt sig som Arving efter en Person, der i 20 Aar er forsvunden, uden at der haves Efterretning om, at han er ilive, kan vedkommende Skifteret foranstalte saavel ham som hans Arvinger indkaldte paa den i denne Anordnings § 12 foreskrevne Maade, og, naar hverken han eller de melde sig, bliver Formuen at udlægge til [Fondet ad usus publicos]. Dog forbliver det, hvad de i Kbhavns Overformynderie indestaaende Midler angaaer, ved Resol. 3 Febr. 1804, saaledes at de tilfalde Overformynderiets Reservefond, hvilket iøvrigt, forsaavidt slige Midler ei allerede ved denne Anordnings Kundgiørelse ere erhvervede af samme, først vil finde Sted efter 20 Aars Forløb og under Iagttagelse af, hvad den fornævnte § 12 foreskriver.

Forordning indeholdende nogle Forandringer i Lovgivningen om Arv af 21. Maj 1845.

Gr. I Anledning af et fra Provindsialstænderne for Nørrejylland i 1840 indkommet Andragende har Kongen taget under Overveielse, hvilke Forandringer og nærmere Bestemmelser der kunne ansees tilraadelige i de giældende Arvelove, med Hensyn saavel til den ved samme foreskrevne almindelige Arvegangsorden, som til Testationsfriheden, samt flere Punkter. Han har derfor ladet begge Forsamlinger af Provindsialstænderne for Danmark forelægge Udkast til en Forordning angaaende denne Gienstand, og, efter derover at have modtaget Disses Betænkninger, byder og befaler Han, som følger:

Arvefor-
ordningen

§ 1. En Afdøds Børn og øvrige Afkom skal fremdeles, som hid-

Arvefor-
ordningen

til, være hans nærmeste Arvinger, saa at ingen Anden paa Grund af Slægtskab kan tage Arv, saalænge nogen Saadan er til. Det skal, hvad Arvegangsmaaden i den nedstigende Linie angaaer, have sit Forblivende ved Lovens 5 B. 2 Cap., saa at, naar en Søn eller Datter er død inden Arveladeren, sammes Børn, der ere Arveladerens Børnebørn, træde istedetfor deres afdøde Fader eller Moder og tage den Lod, som vilde have tilfaldet denne, om den havde været i Live, — at, hvis ogsaa Barnebarnet er død inden Arveladeren, og har efterladt sig Børn, disse da ligeledes træde i hint Barnebarns Sted, og at der skal forholdes paa lignende Maade, saafremt noget Barnebarns Barn maatte være død, efterladende sig Børn, og saa fremdeles, saalænge Afkom er til.

§ 3. Er intet arveberettiget Afkom til, ere den Afdødes Fader og Moder, hvis begge ere i Live, hans eneste Arvinger.

§ 4. Er derimod enten Fader eller Moder død, saa arver den af disse, som endnu er til, den halve Deel af Formuen, men den anden halve Deel tilfalder den afdøde Faders eller Moders Børn, der er Arveladerens Fuld- eller Halvsødskende, til lige Deling, og hvis Nogen af disse allerede er død, træde dens Børn og Afkom i dens Sted, aldeles i Lighed med hvad der er foreskrevet i § 1, ... Saafremt der intet Afkom er til efter den af Forældrene, der er død, arver den Anden alene.

§ 5. Ere begge Forældrene døde, vil enhver af deres Arvelodder tilfalde deres Børn, som ere Arveladerens Sødskende. Saafremt der ikke er uden eet Kuld Børn, saa ville disse altsaa arve lige, men ere der forskiellige Kuld, da tager hvert Kuld den Part, som vilde være tilfalden dets Fader eller Moder, og de, der ere Børn af begge, arve saaledes i begge Egenskaber. Forsaavidt nogen af Arveladerens Sødskende forud er død, men har efterladt sig Børn,

træde disse i deres Faders eller Moders Sted, og paa samme Maade forholdes der og, naar Nogen af Sødskendenes Børn er død, og saa fremdeles, Alt i Lighed med hvad der er fastsat i § 4. Saalænge Nogen er til saavel af Samfædre^s som af Sømmødre^s Sødskendes Afkom, vil altid den halve Arv blive ved hver af disse Linier, enten de dertil hørende Personer ere flere eller færre, nærmere eller fiernere, men naar der ingen er til i den ene Sødskendelinie, arver den anden alene.

Arvefor-
ordningen

§ 6. Er hverken Afkom til, eller Fader eller Moder, eller Sødskende eller Sødskendes Afkom, saa tilfalder Arven den Af dødes Bedsteforældre, saaledes, at den ene Halvdeel tilfalder Faderens og den anden Halvdeel Moderens Forældre, mellem hvilke den indbyrdes deles i lige Parter. Er nogen af Bedsteforældrene død, vil dennes Lod gaae over til dens Børn og øvrige Afkom, aldeles efter de samme Regler, som i §§ 4 og 5 ere foreskrevne med Hensyn til den, Forældre, Sødskende og disses Afkom tilkommende Arv. Er een af Bedsteforældrene paa fædrene eller mødrene Side død, uden at efterlade sig Descendenter, vil dens Part tilfalde den anden af Bedsteforældrene paa samme Side eller dens Børn; men er ingen til denne Arvegangsclasse hørende Person til paa fædrene Side, tilfalder hele Arven dem, der høre til Mødrelinien, og omvendt.

§ 7. Er heller ingen Arving til af den i § 6 omhandlede Arvegangsclasse, gaaer Arven over til Oldeforældrene og disses Afkom, hvorved der forholdes aldeles i Lighed af Bestemmelserne i fornævnte §, saaledes nemlig, at enhver Ascendentlinie, saalænge nogen dertil hørende Person er til, beholder sin særegne Lod, og at denne, naar en enkelt Linie er uddød, gaaer over til den samme nærmeste Hovedlinie; men at, hvis kun een af disse

Arvefor-
ordningen Linier er til, da den hele Arv tilfalder denne. Saaledes vil Farfaderens og Farmoderens Forældre, eller de fra disse nedstigende Linier, tilsammentagne, til lige Deling arve den halve Part, og Morfaderens og Mormoderens Forældre, eller disses Afkom, den halve Part. Men naar t. Ex. ingen Ascendent er til i Farfaderens Linie, ei heller noget fra saadan Ascendent nedstigende Afkom, vil den Part, som ellers vilde være tilfalden samme, gaae over til Farmoderens, hvorimod det Hele, naar denne heller ikke er til, vil tilfalde Morfaderens og Mormoderens Linie til lige Deling, eller, naar en af dem er uddød, den af dem, som maatte være til.

§ 8. Naar der heller ingen efter § 7 arveberettiget Person er til, vil den Afdødes Efterladenskaber tilfalde hans Tipoldeforældre eller disses Afkom, og dermed i Eet og Alt være at forholde efter de i den ommeldte og de foranstaaende §§ fremsatte Grundsætninger, i Overensstemmelse med hvilke den Grændse, som Loven i visse Tilfælde sætter med syvende Mand, herefter bortfalder.

§ 9. (§ 9 i den oprindelige Form gælder stadig for Børn, der er født før 1. Januar 1938. For Børn, der er født efter dette Tidspunkt, se Lov Nr. 134 af 7. Maj 1937 om Ændring i Fr. af 21. Maj 1845 § 9) Da de forangaaende §§ kun gaae ud paa at bestemme, hvorledes Slægtninge skulle arve, saa vil det med Hensyn til Spørgsmaalet om Beskaffenheden af det Slægtskab, der skal stifte Arveret, have sit Forbliven ved de hidtil derom gieldende Regler. Dog vil Kongen, da Lovens 5—2—33 ikke længere efter sit bogstavelige Indhold er anvendelig, istedet derfor have fastsat, at et udenfor Ægteskab født Barn skal være arveberettiget efter Fader og Fædrenefrænder, saafremt Forældrene inden dets Fødsel, ved at bestille Tillysning til Ægteskab, eller løse Vielsesbrev, [eller,

forsaavidt Manden er af Adel eller i Rangen, ved at bestille Vielse hos Præsten, eller, naar han henhører til Søetaten, ved at løse Friseddel,] have tilkiendegivet den Hensigt at indgaae Ægteskab, men Vielsen er bleven forhindret ved Faderens kort efter indtrufne Død, eller anden ham utilregnelig og indtil hans Død vedvarende Hindring, saasom Sygdom eller Fangenskab. Dette gielder imidlertid kun med Hensyn til den sædvanlige Slægtskabsarv, og bliver uden Anvendelse paa de Familieeiendomme, med Hensyn til hvilke en særegen Arvefølge er indført, ligesom heller ikke det Barn, der er i fornævnte Tilfælde, kan gjøre Fordring paa de særdeles Rettigheder, som ifølge Faderens Stilling maatte tilkomme hans ægte Børn.

Arveforordningen

§ 10. Saafremt en Fader paa eet eller flere af sine Børn anven-der særskilte betydelige Bekostninger, være sig for, efterat Opdragelsen er tilendebragt, at fremme deres videre Uddannelse til deres tilkommende Bestemmelse, eller for at sætte dem istand til at indgaae Ægteskab eller komme i en Levevei, eller til deres Virksomheds Udvidelse, eller i andre Maader til deres Velfærds Befordring, og han til Iagttagelse af Billighed mod sine øvrige Børn finder, at disse Udlæg eller Forstrækninger bør afkortes i hver enkelt Barns Arvelod, saa bør, naar dette fremgaaer af en i den Henseende forfattet Optegnelse eller af andre klare Beviser, saadan Afkortning finde Sted, og det saavel i deres Fædrenearv, som i den, der maatte tilfalde dem efter deres i Fællesskab med Faderen levende Moder. Den af Faderen derom efterladte Optegnelse skal ialmindelighed være tilstrækkelig til Beviis for de hvert Barn givne Forskud. Dog, hvis der maatte fremkomme særdeles Oplysninger, som svække denne Optegnelses Troværdighed, eller det maatte vise sig, at saadanne for Barnet gjorde Udgifter

Arveforordningen vare optegnede, som efter deres Beskaffenhed og Boets Forfatning, samt hvad der er anvendt paa de øvrige Børn, uden paa lige Maade at være optegnet, ikke egne sig til at betragtes som Forskud paa tilkommende Arv, eller at Noget var ansat til en kiendelig overdreven Priis, saa haver Skifteforvalteren efter alle Forholds nøie Overveielse at bestemme, om og hvorvidt Afkortning skal finde Sted. Naar den modtagne Gienstand kan tilbagegives i uforringet Tilstand, maa Barnet i Almindelighed derved kunne befrie sig fra at tilsvare den derfor ansatte Værdi. I modsat Fald bør dog Anskaffelsesprisen ikke ubetinget beregnes, men Hensyn efter Omstændighederne ogsaa tages til den nærværende Pengeværdi, og i det Hele Ansættelsen ikke skee til højere Priis, end billigt kan være, for at de øvrige Børn kunne nyde Jevnet. Naar det til en sikker Bedømmelse af de Forhold, der ved den omhandlede Afkortning bør komme i Betragtning, findes tienligt, haver Skifteforvalteren at opfordre gode og retsindige Mænd af den Afdødes Beslægtede eller nøie Bekiendtskab til i saa Henseende at afgive deres Skøn.

§ 11. Hvis de Summer, der findes at være forstrakte et Barn, overstige den Arvelod, der kan tilkomme det, saa vil det vel ingen Arv erholde, men ikke kunne tilpligtes som Debitor at betale, hvad det alene har modtaget som Forskud paa tilkommende Arv. Dog, hvis en Fader til Forurettelse for sine Creditorer har gjort saadanne Gaver til sine Børn, at han eller hans Bo derved sættes ud af Stand til at fyldestgiøre Creditorerne, saa vil der blive at forholde efter L. 5—4—8, [9 og 10 Art.,] og 14 Cap. 46 Art.

§ 12. De Forstrækninger, som Moder efter Faders Død gjør sine enkelte Børn, blive paa samme Maade og under samme nærmere Bestemmelser, som §§ 10 og 11 indeholde med Hensyn til

Faderen, at afkorte i deres tilkommende Arv. Dette skal og gielde, naar det er hendes anden Mand, der, som den, der er raadig over sit og Moderens fælles Bo, gjør dem deslige Forstrækninger. Saa skal der og forholdes paa lignende Maade, med Hensyn til de Forstrækninger, som Bedsteforældre gjøre til et Barnebarns Bedste, efterat selve Barnet er død.

Arvefor-
ordningen

§ 13. Saafremt det Barn, der har faaet Forskud paa dets tilkommende Arv efter Fader og Moder, eller een af disse, ikke overlever samme, men det derimod efterlader sig Børn, bliver Forskuddet i sin Tid at afkorte disse i deres Arv efter Bedsteforældrene, aldeles paa den Maade og under de samme Betingelser, som med Hensyn til selve Barnet er bestemt.

§ 14. Det skal fremdeles være forbudt at sælge eller pantsætte den Arv, som man har at vente, hvilket Forbud og skal være anvendeligt paa Bortgivelse af saadan Arv. Dog er det ikke Børn eller andre Descendenter, naar de iøvrigt ere mægtige og myndige til at raade over deres Formue, formeent, enten mod eller uden Vederlag at meddele Arveladeren Afkald paa deres Arveret; hvilket Afkald, naar ingen Indskrænkning i saa Henseende er giort, skal være ligesaa forbindende for Udstederens Børn, som for ham selv; dette skal ogsaa gielde, naar udenfor Descendentlinien en Arving maatte meddele Afkald til den, som han skal arve.

§ 15. [Foruden de i §§ 1—8 omhandlede Beslægtede, er ogsaa den Afdødes Ægtefælle berettiget til at tage en Lod efter samme.] (*Se nu Lov Nr. 120 af 20. April 1926*).

§ 16. Da Kongen ved [§ 15] har indrømmet den længstlevende Ægtefælle en Rettighed, der i det Hele er den gavnligere, og forbunden med færre Misligheder, end den Ret, L. 5—2—19 i visse

Arvefor-
ordningen

Tilfælde tillægger samme til en saadan Broderlod, som der omhandles, eller den Adgang, som den paafølgende Artikel i bemeldte Lovens Capitel tillægger Ægtefolk til at oprette en Specifikation, hvorved det sædvanlige Formuesfællesskabs Virkninger i visse Henseender indskrænkes, saa bortfalder derved Alt, hvad bemeldte Artikler desangaaende have fastsat. — Det følger iøvrigt af sig selv, at den Arv, der tilkommer den Længstlevende, erhverves med samme Ret, som al anden Arv, uden at de særegne Bestemmelser, som førstnævnte Lovens Artikel indeholder med Hensyn til den der omhandlede Broderlod, derpaa kunne finde nogen Anvendelse, ligesom det Ovenanførte ikke gør nogen Forandring i den Adgang, som der for Tiden er for Ægtefolk til at erhverve Confirmation paa Foreninger, hvorved det sædvanlige Formuesfællesskab mellem dem ophæves eller indskrænkes. Hvad angaar den en Enke i L. 5—2—25 A., cfr. Art. 26, til lagte Ret til at udtage den Fæstens eller Morgengave, som af hendes afdøde Mand maatte være hende tillagt, da vil denne fredeles vedblive, saaledes at bemeldte Gaver udtages forlods af det fælles Bo, inden nogen Deling af samme finder Sted.

§ 19. (Jfr. Skiftelov af 30. November 1874) [Den i den foregaaende § (*Nu Lov Nr. 120 af 20. April 1926*) omhandlede Ret for den længstlevende Ægtefælle, til at forblive hensiddende i uskiftet Bo, ophører, naar han eller hun indlader sig i nyt Ægteskab. Men, naar der i saa Tilfælde skal holdes Skifte, saavel som og hvor den længstlevende Ægtefælle, endog uden at indgaae nyt Ægteskab, i Medhold af Bestemmelserne i § 18, er pligtig at skifte, bør dog Skifteforvalteren drage Omsorg for, at der derved ikke skeer videre Standsning i Boets Benyttelse af den Paagiældende, end høist nødvendigt. ...] Og naar paa foranførte Maade Børnenes

Arvelodder ere udfundne, blive disse at udbetale, eller, forsaavidt de ere umyndige, paa behørig Maade at sikkre, i hvilken Henseende de, i Rescr. af 7. Febr. 1794 § 2, samt Pl. af 19. Aug. 1823 og 13. Apr. 1824, foreskrevne Bestemmelser blive at iagttage.

Arveforordningen

§ 20. Da Grunden til de særegne Regler, som Fr. af 21. Jun. 1799 har foreskrevet for Skifteforvaltningen i Stervboer efter Huusmænd og Inderster af Landalmuen, bortfalder ved de Bestemmelser, som indeholdes i §§ 18 og 19 af nærværende Anordning, saa bliver hiin Forordning herved ophævet, saa at der med de foranførte Boer i Eet og Alt bliver at forholde som med andre.

§ 21. Det skal for Fremtiden være Enhver, der har opnaaet 18 Aars Alderen, og er ved sin Fornufts fulde Brug, og som ikke efterlader sig Børn eller andre Livsarvinger, tilladt ved Testament at disponere over samtlige sine Eiendele, saaledes som den finder for godt, uden at det er fornødent, derpaa at erhverve allerhøieste Confirmation. Dog kan den ene Ægtefælle ikke uden den andens Samtykke betage denne Deel af sine Efterladenskaber, hvor til [nærværende Anordn. § 15] berettiger ham eller hende.

§ 22. Hvis den, der opretter en testamentarisk Disposition, enten formedelst Ødselhed eller af anden særdeles Aarsag er sat under Værgemaal, vil en Saadan dog ikke gyldigen kunne disponere over sin Formue ved Testament, med mindre der paa dette erhverves allerhøieste Confirmation, hvilken vil være at meddele af det danske Cancelli. Ligeledes vil Autorisation af bemeldte Cancelli være nødvendig for, at en saadan umyndiggjort Person retsgyldigen skal kunne tilbagekalde sit paa foranførte Maade bekræftede Testament eller et ældre, som han inden sin Umyndighedstilstand maatte have oprettet.

§ 23. (Jfr. Lov af 29. December 1857) Den, der efterlader sig

Arvefor-
ordningen

Børn eller Livsarvinger, skal, . . . være berettiget til at disponere over en [fjerde] Deel af sit Bo (*Lov af 29. Dec. 1857 »en Tredjedel af samme«*), og det, hvad enten Dispositionen oprettes til Fordeel for Private eller til Bedste for Kirker, Skoler, Fattige eller andet saadant Øiemed.

§ 24. For at et Testament, hvis Rigtighed ikke af alle Vedkommende erkiendes, skal kunne have Retsgyldighed, bør det være affattet skriftligt, samt derhos af Testator underskrevet eller vedkiendt, enten for Notarius publicus, under Iagttagelse af Bestemmelserne i Pl. af 8. Jan. 1823, eller for tvende særligen i dette Øiemed tilkaldte Vidner, der ved Paategning paa Testamentet have attesteret, og i paakommende Tilfælde under Eed kunne bekræfte, at Testator paa den Tid, da han i deres Overværelse underskrev eller vedkiendte sig Testamentet, var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Hvis Testator ei kan læse Skrift, maa Testamentet tydelig være oplæst for ham, og dette af Notarius eller Vidnerne bekræftes. Som Testamentsvidner skulle kun saadanne Mænd komme i Betragtning, mod hvis Paalidelighed og Upartiskhed aldeles ingen gyldig Indvending kan fremsættes. Naar Vidner skulle føres om Rigtigheden af et Testament, bør stedse den Afdødes Intestatarvinger, og, hvor det er givet, at der er et ældre Testament, som staaer i Strid med det, hvis Rigtighed skal oplyses, tillige de ved dette tidligere Testament indsatte Arvinger, tilkaldes til at overvære Vidneføringen. Forsaavidt den, der saaledes vil føre Vidner, enten er uvidende om, hvilke arveberettigede Slægtninge den Afdøde efterlader sig, eller de Paagiældende ikke have noget ham bekiendt Opholdssted i Riget, skal Stævningen med [6 Ugers] Varsel indføres, [hvis Boet bliver at behandle indenfor Siællands Stift, i den Berlingske politiske og

Avertissements-Tidende, og ellers i Stiftsavisen for det Stift, hvori Boet bliver at behandle.] Arveforordningen

§ 25. Fra den i § 24 givne Forskrift om, at Testamenter blive skriftligt at forfatte, skal Undtagelse finde Sted, naar Nogen under en pludselig og betænkelig Sygdom ønsker at oprette Testament. Testationsacten kan da foregaae mundtlig i Overværelse af tvende særligen tilkaldte Vidner, der have de Egenskaber, som ifølge § 24 udkræves for Testamentsvidner i Almindelighed, dog at disse Mænd strax have om Dispositionens Indhold at opsætte og underskrive et Document, hvortil foreløbig kan bruges ustemplet Papir. Men et saadant Testament er at ansee som tilbagekaldt, saafremt Testator, efter at have overstaaet Sygdommen, ikke inden 4 Uger gientager samme under de for skriftlige Testamenter foreskrevne Former. Fremdeles skulle de af Selveierbønder, saavelsom de inden Skibsborde eller i Feldten oprettede Testamenter være gyldige, naar de i de derom givne særlige Anordninger hiemlede Former ere iagttagne.

§ 26. Ogsaa med Hensyn til Indholdet skal den Selveierbønder ved Fr. af 13. Mai 1769 og 22. Nov. 1837 hiemlede, særegne Testationsret fremdeles vedblive. Dog bliver det herved at iagttage, at, naar en Selveierbonde, i Medfør af bemeldte Anordninger, har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Vederlag, skal han ikke være beføiet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin øvrige Formue, saaledes som denne bliver efter den Værdi, der i Testamentet er sat paa Gaarden, hvilket samme skal gielde, naar en Selveierbonde og hans Hustru, der have Livsarvinger, ville benytte den Ret, Fr. af 22. Nov. 1837 § 5 hiemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eien-

Arvefor-
ordningen dom, ligesom da ogsaa den Arvedeel, der efter [nærværende An-
ordn. § 15] kan tilkomme den Længstlevende, skal bortfalde.

§ 27. Saa skal og den, der efter sin Stilling maatte finde det stemmende med sine Livsarvingers Tarv, at den hele Formue eller en væsentlig Deel af samme overlades til en enkelt af disse mod et passende Vederlag, have Adgang til at faae et dertil sigtende Testament confirmeret i Cancelliet, naar det, efter at Erklæringer ere indhentede, saavel fra vedkommende Øvrighed, som fra andre paalidelige, med Forholdene nøie bekiendte Mænd, saavidt muligt af den nærmeste Slægt, befindes, at en saadan Disposition virkelig er til fælles Tarv, hvortil hører, at der er tillagt hver enkelt Livsarving et saadant Vederlag, der med Grund kan antages at svare til den Lod, der efter § 23 skal være forbeholden. Hvad i Særdeleshed Sædegaardseiere angaaer, da skal det være en Saadan tilladt at disponere over sit halve Bo til Fordel for den af sine Livsarvinger, som han vil tillægge Sædegaarden, dog at han, naar han heraf gjør Brug, ikke skal være berettiget til at disponere over mere end en fjerde Deel af sin øvrige Formue til Fordeel enten for de andre Børn, eller for Fremmede. Derimod skulle de særegne Bestemmelser i Lovens 5—4—6 bortfalde. (Ang. de af Majoraterne opstaaede Skovejendomme se Lov Nr. 563 af 4. Okt. 1919 § 5).

§ 28. Ligeledes skulle Forældre have Adgang til, efter indhentede Erklæringer fra de i § 27 nævnte Personer, at faae en Disposition, der gaaer ud paa, at deres Børns Arvemidler, eller en Deel deraf, efter deres Død skal sættes fast, saa at de ikke kunne raade over Capitalen, men alene oppebære Renten, confirmeret af det danske Cancelli, som det paaligger at paasee, at slige Midler behørigen sikkres, forsaavidt der maatte være Grund til at til-

stede, at de undrages fra Indsættelsen i Overformynderiet. Iøvrigt vil der ved Afgiørelsen af, hvorvidt Confirmation maa meddeles paa Dispositioner af fornævnte Slags, være at tage Hensyn til, om Forældrene have betaget vedkommende Børn noget af deres lovbestemte Arvelod.

Arveforordningen

§ 29. (*Jfr. Lov Nr. 75 af 7. April 1899 § 17*) Forsaavidt en testamenterisk Disposition, der gaaer ud paa at betage et Barn noget af dets lovbestemte Arvelod eller den fri Raadighed over Arvemidlernes Substants, skal udstrække sin Virkning baade til Fædrene og Mødrene=Arven, maa den være oprettet af begge Forældrene i Forening. Endskiønt det saaledes staaer en Fader frit for, uden Moderens Medvirkning at gjøre en Disposition af foranførte Beskaffenhed med Hensyn til Børnenes Arv efter ham, vil hendes Samtykke dog være nødvendigt, for at Dispositionen ogsaa skal gælde med Hensyn til Børnenes Mødrenearv. [Derimod skal Moderen, saalænge hun lever i Ægteskab med Børnenes Fader, ikke uden dennes Samtykke kunne gjøre nogen Forandring i Børnenes lovbestemte Arveret efter hende. Men er Faderen død, skal hun være berettiget til at gjøre alle de Dispositioner med Hensyn til hendes Børns Arv, som det ellers er en Fader tilladt at gjøre.]

§ 30. De Forskrifter, som de ovenstaaende §§ indeholde med Hensyn til Testamenter, skulle ogsaa være anvendelige paa saadanne Gavebreve, der først skulle opfyldes efter Giverens Død, dog med de Modificationer, som flyde af et sligt Gavebrevs Natur som Contract.

§ 33. Den Forandring i den ved Loven foreskrevne Arvegangsmaade, som nærværende Forordning indeholder, træder først i Kraft med Hensyn til den Arv, der falder efter 1. Oct. dette Aar. Hvad de før Forordningens Publication udstedte Afkald og Ægte

Arvefor-
ordningen

pagter angaaer, da ville disse være at bedømme efter den hidtil gieldende Ret. Forsaavidt der ved nærværende Forordning er givet nye og strengere Bestemmelser med Hensyn til de Former, hvorunder Testamenter, for at have Retsgyldighed, skulle oprettes, ville dog de inden dens Publication oprettede Testamenter, om hvis Confirmation der inden Udgangen af 1845 indgives Ansøgning, kunne ventes confimerede i Overensstemmelse med de hidtil gieldende Regler, saafremt Testators Død eller andre Omstændigheder forhindre, at han kan gentage sin sidste Villie under de i denne Anordning foreskrevne Former. Dette Samme skal og gielde med Hensyn til de Testamenter, der ere oprettede inden 1. Oct. d. A. Paa den anden Side skulle de forhen oprettede Testamenter, som, bedømte efter nærværende Anordning, vilde med Hensyn til Form og Indhold være retsgyldige, staae ved Magt uden Confirmation, om de end ikke er overensstemmende med de hidtil gieldende Lovforskrifter.

§ 34. For at Indholdet af denne Forordning desto sikrere skal komme til alle vedkommendes Kundskab, vil Kongen, at den, foruden at kundgiøres paa sædvanlig Maade, trykkes i et saadant Antal, at et Exemplar deraf paa Landet kan nedlægges hos enhver Sognefoged, og i de større Sogne derhos paa eet eller to andre bequemme Steder efter Sogneforstanderskabernes Foranstaltning, og at herom skeer Kundgiørelse ved Læsning til Kirkestevne paa den i Fr. 8 Oct. 1824 § 2 foreskrevne Maade, hvorhos Kongen og forventer, at Præster, Sogneforstandere og Andre, der efter deres Stilling have Leilighed til at vejlede Almuen, ville lade sig det være magtpaaliggende at bringe denne Anordnings Forskrifter, og i Særdeleshed Indholdet af dens §§ 24 og 25, til almindelig Kundskab.

Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v., Nr. 155 af 30. November 1874.

§ 63. I Henseende til Skifte mellem en afdøds Børn eller Børne- Skifteloven
børn og den længstlevende af disses Forældre eller Bedsteforæl-
dre, samt efter den længstlevendes Død mellem dennes Børn el-
ler Børnebørn og den efterlevende Stiffader eller Stifmoder, Stif-
bedstefader eller Stifbedstemoder vedbliver de hidtil gældende
Regler (Pl. af 19. Aug. 1823, Lov af 26. Maj 1868 § 12) at være i
Kraft, saaledes at naar Børnenes eller Børnebørnenes Arv ikke
kan udredes uden at sælge det af Boets løse eller faste Gods, som
den længstlevende behøver enten til sin Næringsdrift eller til
dagligt uundværligt Brug, kan de umyndiges Arvelodder forblive
henstaaende hos den længstlevende mod Sikkerhed i hele Boet
ifølge tinglæst Skifteekstrakt.

Lov om Adoption, Nr. 87 af 26. Marts 1923.

§ 13. Adoptivbarnet faar Arveret efter Adoptanten som Ægte- Adoptions-
barn, dog at der paa Begæring i Bevillingen kan tages Forbehold loven
om, at der ikke ved Adoptionen sker nogen Indskrænkning i
Adoptantens Testationsret.

Efterlader Adoptanten sig Livsarving, bliver Adoptivbarnets
Arvelod kun at udrede af den Del af Formuen, hvorover Adop-
tanten efter Loven frit kunde raade ved Testamente.

Adoption giver ikke Successionsret til Len, Stamhuse eller an-
dre Fideikommissar, medmindre dette særlig er hjemlet.

Der tilkommer et afdødt Adoptivbarns Livsarvinger samme
arveretlige Stilling overfor Adoptanten, som det selv vilde have
indtaget.

§ 14. Dør et af Ægtefæller adopteret Barn, som har arvet en

Adoptions- af Adoptanterne, uden at efterlade sig Livsarvinger, skal den
loven længstlevende Ægtefælle have Arveret efter Adoptivbarnet forud
for dettes egen Slægt, dog kun til en saa stor Del af dets efter-
ladte Formue, som i Værdi svarer til, hvad det har arvet efter
Adoptanten.

Efterlader et Adoptivbarn sig ingen arveberettiget Slægt eller
Ægtefælle, arver Adoptanten det. Er Barnet adopteret af Ægte-
fæller, arver hver Halvdelen; er den ene af Ægtefællerne død,
arver den anden det hele.

I øvrigt har Adoptanten ingen Arveret efter Adoptivbarnet.

Ovenstaaende Bestemmelser gør ingen Indskrænkning i den
Adoptivbarnet efter almindelige Regler tilkommende Ret til ved
Testamente at raade over sin Formue.

Lov om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo, Nr. 120 af 20. April 1926.

Kapitel I.

§ 1. Saafremt en Ægtefælle ved sin Død efterlader sig Livs-
arvinger, arver den længstlevende Ægtefælle en Fjerdedel af den
afdødes efterladte Formue.

Denne Arveret kan ved testamentarisk Bestemmelse af den
førstafdøde indskrænkes indtil en Sjettedel af Formuen eller ud-
vides indtil Halvdelen, jfr. Forordning af 21. Maj 1845 § 23 sam-
menholdt med Lov af 29. December 1857 § 2.

§ 2 (Som ændret ved Lov Nr. 137 af 7. Maj 1937 § 1). Efter den
ene Ægtefælles Død er den længstlevende Ægtefælle berettiget til
at overtage hele Fællesboet uden at skifte med deres fælles Livs-
arvinger. Den længstlevende Ægtefælle har ligeledes Ret til, naar
den førstafdøde Ægtefælle i øvrigt efterlader sig umyndige Livs-

arvinger, at hensidde i uskiftet Bo med disse, dersom Pupilautoriteterne under Hensyntagen til de umyndiges Tarv meddeler Samtykke dertil; saafremt Hustruen er den længstlevende, og Manden som Livsarvinger efterlader sig Børn uden for Ægteskab eller disses Afkom, vil Pupilautoriteterne ved Afgørelsen tillige have at tage Hensyn til Hustruens Tarv. Er den afdøde Ægtefælles Livsarvinger myndige, kan Hensiddende i uskiftet Bo kun finde Sted med deres Samtykke (jfr. dog § 10, Stk. 2).

Lov om
Ægtefællers
Arveret og
uskiftet Bo

Manden kan dog ved Testamente bestemme, at Hustruen, medens hun hensidder i uskiftet Bo, kun kan raade over Fællesboet med Samtykke af en Tilsynsværge, samt fastsætte, hvem der skal udføre dette Hverv. Reglerne i Lov Nr. 277 af 30. Juni 1922 om Umyndighed og Værgemaal §§ 4, 12, 13, 15—17, 39, 1ste Stykke, 40, 43, 44 og 53 finder tilsvarende Anvendelse paa dette Tilsynsværgemaal. En testamentarisk Bestemmelse om Tilsynsværgemaal for Hustruen kan dog efter hendes Begæring straks eller senere tilsidesættes af Overøvrigheden, naar den ikke findes tilstrækkelig begrundet i Hensynet til Hustruens eller Livsarvingernes Tarv, ligesom der, naar Hustruen fremsætter grundet Begæring derom, af Skrifteretten (i København Magistraten) kan beskikkes hende en anden Tilsynsværge. En af Overøvrigheden i Medfør af foranstaaende truffen Afgørelse kan af Hustruen eller den afdøde Mands Livsarvinger indankes for Justitsministeriet.

§ 3. Er en Ægtefælle under Konkurs, eller godtgøres det, at han ikke har tilstrækkelige Midler til at dække sine Forpligtelser, kan han ikke forlange Boet udleveret til Hensiddende i uskiftet Bo.

§ 4. Den, som ønsker at hensidde i uskiftet Bo, skal snarest muligt efter Dødsfaldet for Skifteretten gøre Anmeldelse herom, ledsaget af Oplysning om Børnenes Navne, Alder og Opholdssted.

Lov om
Ægtefællers
Arveret og
uskiftet Bo

Finder Skifteretten, at Betingelserne for at hensidde i uskiftet Bo foreligger, meddeler den Ægtefællen Tilladelse hertil.

§ 5. I det uskiftede Bo indgaar foruden Fællesboet alt, hvad den længstlevende Ægtefælle senere erhverver, for saa vidt det vilde være blevet Fælleseje, hvis Erhvervelsen var sket under Ægteskabet.

Arv eller Gave, som tilfalder den længstlevende, indgaar dog ikke i det uskiftede Bo, saafremt Ægtefællen begærer Skifte inden 3 Maaneder efter, at han er kommet til Kundskab om Arvefaldet eller Gaven.

§ 6. Den længstlevende Ægtefælle udøver en Ejers Raadighed over de til Boet hørende Midler.

Hvis Ægtefællen af Boet har bortskænket en Gave, der staar i Misforhold til Boets Formue, og Gavemodtageren har eller burde have indset dette, kan enhver af Arvingerne kræve Gaven omstødt, saafremt Sag til Gavens Omstødelse rejses inden 3 Maaneder efter, at Arvingen er blevet vidende om Gaven, og senest inden 1 Aar efter Gavens Fuldbyrkelse, og Boet ifølge en inden samme Tidsfrist fremsat Begæring tages under Skiftebehandling.

Har Ægtefællen ved Misbrug af sin Raadighed over Boet væsentligt formindsket dette, kan Arvingerne, naar Fællesboet skiftes, begære Vederlag derfor af det beholdne Fællesbo eller i fornødent Fald for Halvdelen af det manglende Beløb af hans Særlige. Som Misbrug betragtes navnlig saadanne Retshandler, der gaar ud paa at skaffe Ægtefællen selv forøgede Indtægter — f. Eks. Tegning af en uforholdsmæssig høj Livrente — eller tilsigter en Begunstigelse af den, med hvem Ægtefællen er forlovet, eller af enkelte af Arvingerne.

§ 7. Den længstlevende Ægtefælle bliver personlig ansvarlig for de Forpligtelser, der paahvilede den førstafdøde Ægtefælle,

og er berettiget til ved Proklama at indkalde den førstafdødes Kreditorer efter Reglerne i Lov af 30. November 1857.

Lov om
Ægtefællers
Arveret og
uskiftet Bo

§ 8. Ved Testamente kan den længstlevende Ægtefælle kun raade over sin Lod i det uskiftede Bo.

§ 9. Den længstlevende Ægtefælle er til enhver Tid berettiget til at begære Skifte afholdt.

Agter den længstlevende Ægtefælle at indgaa nyt Ægteskab, er han pligtig til forinden at afholde Skifte.

§ 10. Naar den længstlevende Ægtefælle i Henhold til § 2 hensidder i uskiftet Bo med umyndige Stifbørn, er han paa Begæring pligtig at skifte med disse, efterhaanden som de bliver myndige.

Paa den længstlevende Ægtefælles Begæring kan Skifte dog undlades, hvis Boets beholdne Formue under Hensyn til Ægtefællens og Børnenes Indkomster efter Skifterettens Skøn ikke overstiger, hvad der udkræves til Ægtefællens eller umyndige Børns rimelige Underhold. Under tilsvarende Omstændigheder kan Pupilautoriteterne give Tilladelse til Hensidden i uskiftet Bo med de ved Dødsfaldet myndige Stifbørn, jfr. § 2, 1ste Stykke.

§ 11. Enhver Arving er berettiget til at begære sin Lod i Boet udskiftet, saafremt han kan godtgøre, at den længstlevende Ægtefælle ved saadant Misbrug af sin Raadighed over Boet som i § 6 omtalt væsentlig har formindsket det eller har fremkaldt nærliggende Fare for en saadan Formindskelse.

§ 12. En afdød Arvings Livsarvinger kan under de samme Betingelser som deres Arvelader forlange Boet skiftet.

En Arvings Udarvinger eller Kreditorer har ikke Ret til at forlange Boet skiftet.

§ 13. En Arving kan ikke afhænde, pantsætte eller paa anden Maade overdrage sin Andel i det uskiftede Bo, i hvilken der heller ikke kan søges Fyldestgørelse af Arvingens Kreditorer.

Kapitel II.

Lov om
Ægtefællers
Arveret og
uskiftet Bo

§ 14. Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, arver den længstlevende Ægtefælle Halvdelen af den afdødes Formue, saaa fremt der efter den afdøde findes Fader, Moder, Søskende eller Søskendes Afkom, men ellers hele Formuen.

Denne Arveret kan ved testamentarisk Bestemmelse af den førstafdøde indskrænkes indtil en Trediedel af Formuen.

§ 15. Efterlader en Ægtefælle sig ikke Livsarvinger, men Fader, Moder, Søskende eller Søskendes Afkom, kan den længstlevende Ægtefælle med Hensyn til Fællesboet, for saa vidt den førstafdøde Ægtefælle ikke ved Testamente har truffet afvigende Bestemmelser, i Stedet for at tage Arv efter Regelen i § 14, 1ste Stykke, kræve, at Reglerne i §§ 16—20 bringes til Anvendelse.

§ 16. Den længstlevende Ægtefælle overtager i det i § 15 nævnte Tilfælde hele Fællesboet og udøver i levende Live en Ejers Raadighed over det.

I Fællesboet indgaar alt, hvad den længstlevende Ægtefælle senere erhverver, for saa vidt det vilde være blevet Fælleseje, hvis Erhvervelsen var sket under Ægteskabet.

§ 17. Den førstafdøde Ægtefælles Forældre, Søskende og Søskendes Afkom tager Arv efter den førstafdøde i Overensstemmelse med Reglerne i §§ 18—20, saafremt de overlever den længstlevende Ægtefælle, eller de — hvis Boet skiftes i den længstlevende Ægtefælles levende Live — lever paa det Tidspunkt, da Skifte begæres afholdt; mellem Arvingerne indbyrdes fordeles Arven efter Arvelovens almindelige Regler.

§ 18. Ved Skifte efter den længstlevende Ægtefælles Død tilfalder Halvdelen af Fællesboet den førstafdøde Ægtefælles i § 17 nævnte Arvinger, saaledes at Arven fordeles mellem dem efter

Arveforholdene ved den længstlevende Ægtefælles Død. Den anden Halvdel af Boet tilfalder den længstlevende Ægtefælles Arvinger efter Loven eller Testamente. Efterlader den længstlevende sig ingen Arvinger, tilfalder hele Boet de i 1ste Punktum nævnte Arvinger efter den førstafdøde Ægtefælle. Overlever ingen af den førstafdøde Ægtefælles Forældre, Søskende eller Søskendes Afkom den længstlevende Ægtefælle, tilfalder hele Boet dennes Arvinger efter Loven eller Testamente.

Lov om
Ægtefællers
Arveret og
uskiftet Bo

§ 19. Den længstlevende Ægtefælle er til enhver Tid berettiget til at begære Skifte afholdt.

Agter den længstlevende Ægtefælle at indgaa nyt Ægteskab, er han pligtig til forinden at afholde Skifte.

§ 20. Ved Skifte i den længstlevende Ægtefælles levende Live tilfalder der den førstafdøde Ægtefælles i § 17 nævnte Arvinger en Fjerdedel af Boet, medens den længstlevende beholder Resten.

Boet opgøres efter dets Tilstand paa det Tidspunkt, da Skifte begæres afholdt, og Arven fordeles mellem den førstafdøde Ægtefælles Arvinger efter Arveforholdene paa dette Tidspunkt. Den længstlevende Ægtefælle er dog berettiget til at holde Arv og Gave, som er tilfaldet ham, udenfor Skiftet, saafremt han begærer Skifte inden 3 Maaneder efter, at han er kommet til Kundskab om Arvefaldet eller Gaven.

Kapitel III.

§ 21. Ved Skifte efter nærværende Lov henregnes til Boet alt, hvad den længstlevende Ægtefælle ejer, dog med Undtagelse af det, der bevisligt ikke hører til Fællesboet.

§ 22. Ægtefællernes indbyrdes Arveret bortfalder ved Separation og ved Skilsmisse.

- Lov om Ægtefællers Arveret og uskiftet Bo § 23. Denne Lov træder i Kraft den 1. Oktober 1926.
- § 24. Fra denne Lows Ikrafttræden ophæves Christian den Femtes Danske Lov 5. Bog, 2det Kap., Art. 71 — for Færøernes Vedkommende samme Konges Norske Lov 5. Bog, 2det Kap., Art. 72 —, og Forordning af 21 Maj 1845 §§ 3, 2det Punktum, 15, 17 og 18.
- I § 91 i Lov Nr. 276 af 30 Juni 1922 om Ægteskabs Indgaaelse og Opløsning ændres »Fr. 11. Sept. 1839 § 16« til »Fr. 11. Sept. 1839 § 16, 1ste Pkt.«.

Lov om Ikrafttræden af Borgerlig Straffelov, Nr. 127 af 15. April 1930.

4de Kapitel. Visse Følger af retsstridige Handlinger.

Ikkrafttrædelsesloven § 14. Stk. 1. Den, som gør sig skyldig til Straf efter Borgerlig Straffelovs § 237 ved Drab eller Forsøg paa Drab eller efter §§ 244 eller 245 eller § 246, jfr. § 241, ved Vold, der har Døden til Følge, fortaber for sin Person enhver Ret til at faa Arv, der var afhængig af den dræbtes Død.

Stk. 2. Den, som over Vold mod eller groft fornærmer en Slægtning i opstigende Linie eller undsiger eller truer ham som i Borgerlig Straffelovs §§ 75 og 266 omhandlet, bliver, naar den paagældende fremsætter Begæring derom, under en offentlig Sag at dømme til at have sin Arveret efter ham forbrudt.

Stk. 3. Den forbrudte Arveret kan helt eller delvis tilbagegives den skyldige ved testamentarisk Bestemmelse.

Lov om Forsikringsaftaler, Nr. 129 af 15. April 1930.

Kapitalforsikring.

Lov om Forsikringsaftaler § 102. Forsikringstageren kan saavel ved Forsikringens Tegnning som senere indsætte en anden som begunstiget. I saa Til-

fælde bliver Forsikringssummen at udbetale umiddelbart til denne.

Lov om
Forsikrings-
aftaler

Indsættelsen kan Forsikringstageren tilbagekalde, for saa vidt han ikke overfor den begunstigede har givet Afkald derpaa. Forsikringstagerens Ret til at tilbagekalde Begunstigelsen gaar ikke over paa hans Arvinger eller Dødsbo.

§ 103. Indsættelsen af en begunstiget og Tilbagekaldelse af saadan Indsættelse er kun gyldig, saafremt den skriftlig meddeles Selskabet eller optages i eller paategnes Policen af Selskabet.

§ 104. Naar ingen begunstiget er indsat, og Forsikringssummen skal udbetales ved Forsikringstagerens Død, tilfalder den hans Dødsbo.

Har Forsikringstageren indsat en begunstiget, som ikke er hans Tvangsarving, og efterlader han sig Ægtefælle, Livsarvinger eller arveberettigede Adoptivbørn eller disses Livsarvinger, skal Forsikringssummen, for saa vidt angaar de nævnte Personers Ret til Boslod og Tvangsarvelod, behandles som tilhørende Dødsboet og som tillagt den begunstigede ved Testamente. Dette gælder dog ikke, saafremt Forsikringstageren har givet Afkald paa sin Ret til at tilbagekalde Indsættelsen af den begunstigede.

Har nogen, forinden Forsikringssummen i Medfør af § 102 er udbetalt til den begunstigede, overfor Selskabet ved Forevisning af Vielsesattest, Skifteudskrift eller lignende behørigt godtgjort at høre til Forsikringstagerens i 2det Stykke nævnte efterladte og i denne Egenskab gjort Indsigelse mod, at saadan Udbetaling sker, maa Selskabet ikke udbetale Forsikringssummen, forinden det ved Forlig eller retslig Afgørelse mellem den begunstigede og de efterladte er bragt paa det rene, hvem der har Ret til Forsikringssummen. Dog har Selskabet altid Ret til at ud-

Lov om
Forsikrings-
aftaler

betale til den begunstigede indtil en Trediedel af Forsikringssummen eller, saafremt han besørger Forsikringstagerens Begravelse, et passende Beløb til Bestridelse af Udgifterne til denne.

§ 105. Ved Fortolkningen af de Bestemmelser, hvorved en begunstiget indsættes, kommer, hvis ikke andet fremgaar af Omstændighederne, følgende Regler til Anvendelse, naar Forsikringssummen skal betales ved Forsikringstagerens Død.

Er Forsikringstagerens Ægtefælle indsat som begunstiget, er det den Ægtefælle, med hvem han ved sin Død levede i Ægteskab, der anses som begunstiget.

Har Forsikringstageren indsat sine Børn som begunstigede, anses hans Livsarvinger, derunder hans Adoptivbørn og disses Livsarvinger, som begunstigede, hver for den Andel, Arveloven tildele ham.

Er Forsikringstagerens Arvinger indsat som begunstigede, tager enhver af dem Del i Forsikringssummen efter det Forhold, hvori han i Henhold til Testamente eller Loven er arveberettiget efter Forsikringstageren.

Har Forsikringstageren indsat sine »nærmeste paarørende« som begunstigede, anses hans Ægtefælle som indsat, eller hvis saadan ikke efterlades, hans Børn, eller hvis ej heller saadanne forefindes, hans Arvinger, alt overensstemmende med de forudnævnte Regler.

Lov om Ændring i Forordning af 21. Maj 1845 indeholdende nogle Forandringer i Lovgivningen om Arv, Nr. 134 af 7. Maj 1937.

Lov om
Arveret for
Børn uden-
for Ægte-
skab

§ 1. § 9 i Arveforordningen af 21. Maj 1845, jfr. Lov af 4. Januar 1854 om Udvidelse af nævnte Forordning til Færøerne, affattes saaledes:

Børn uden for Ægteskab har samme Arveret og arves paa samme Maade som Ægtebørn.

Lov om
Arveret for
Børn uden-
for Ægte-
skab

Børn uden for Ægteskab tager dog kun Arv efter og arves kun af Fader og fædrene Frænder, saafremt Faderskabet er fastslaaet paa den i Lov af Dags Dato om Børn uden for Ægteskab, Kapitel II, omhandlede Maade. Fader og fædrene Frænder tager kun Arv efter Barn uden for Ægteskab, saafremt der er tilfaldet dette nogen Formue som Arv eller Gave fra Faderen eller hans Slægt, og de kan kun arve saa stor en Del af Barnets efterladte Formue, som i Værdi svarer til, hvad Barnet saaledes har modtaget som Arv eller Gave fra Faderen og hans Slægt; til Gave henregnes i denne Henseende kun, hvad der er bestemt til Forøgelse af Barnets Formue, og ikke Gaver af ubetydelig Værdi eller Tilskud til Barnets Underhold. Fader og fædrene Frænder tager ikke Arv efter Barn uden for Ægteskab, saafremt Faderen ved Avlingen af Barnet har begaaet et Forhold, for hvilket han ved Dom er kendt skyldig efter Borgerlig Straffelov §§ 216—223.

§ 2. Denne Lov træder i Kraft den 1. Januar 1938.

Loven kommer alene til Anvendelse paa Børn født efter Lovens Ikrafttræden. For Børn født før Lovens Ikrafttræden gælder den hidtil gældende Lovgivning.

DE SÆRLIGE REGLER FOR SELVEJER- BØNDERS TESTATIONSRET

**Forordning om Selveier-Bønder i Danmark, og de dem aller-
naadigst forundte Fordele af 13. Maj 1769.**

Forordn.
om Selv-
ejer-Bønder

§ 5. Ligesom en Selveier eller Eiendoms-Bonde, saalænge han af Gaarden præsterer hvad han bør, og holder sig den med forrige Eier sluttede Contract og givne Skiøde nøie efterrettelig, er berettiget til at disponere over hans Gaard, som han for got befinder, med at afhænde, sælge og pantsætte den, og saa fremdeles; Saa skal det og være ham tilladt at anordne og fastsætte, hvorledes der efter hans Død skal forholdes med hans Gaard og dertil hørende Besætning, hvem af hans Børn eller andre Arvinger samme skal tilfalde, hvad der egentlig skal følge med Gaarden og regnes til dens Besætning, samt hvad Sum Arvingen skal tage samme for, og hvor meget han derfor skal erlægge til Stervboen og hans Med-Arvinger. Dersom en Selveier-Bonde gaaer til det Herreds eller Birke-Ting, hvorunder han sorterer, og der til Protocollen dicterer hans Villie, disse Poster angaaende, og derom lader sig give en Udskrift af Protocollen under Dommerens og Skriverens Haand, da skal saadan hans til Protocollen dicterede Testamente eller sidste Villie være af samme Kraft og Gyldighed, som om det af Kongen var confirmeret. For en saadan Protocollation og Udskrift betaler Selveier-Bonden til Skriveren 1 Mk, og til Dommeren 8 Sk.

Forordning indeholdende nærmere Bestemmelser angaaende den Selveier-Bønder ved Forordning af 13. Mai 1769 hiemlede Testationsfrihed af 22. November 1837.

... § 1. Naar en gift Eiendomsbonde, der lever i det sædvanlige Formuesfællesskab med sin Hustrue, vil benytte den Frihed, Fr. 13 Mai 1769 § 5 giver ham til at gøre testamentarisk Anordning over hans Gaard med Tilbehør, bør han dertil erhverve Hustruens Samtykke.

Forordn.
angaaende
Selveier-
Bønders
Testations-
frihed

§ 2. Ved den testamentariske Anordning, som Forældre saaledes gøre over en Selveiergaard, kan det og bestemmes, at den af dem, der bliver den Længstlevende, skal, dog under de nærmere Bestemmelser, som den efterfølgende 4 § indeholder, beholde Gaarden med Tilbehør, imod et Vederlag, der svarer til den Værdie, hvorfor Gaarden i sin Tid skal overlades til et af Børnene, hvilket Vederlag sikkert i Eiendommen og udbetales i de Tilfælde, hvori Børns Fædrene eller Mødrene Arv ellers skal udbetales dem. Den Længstlevende er ikke bemyndiget til at sælge Gaarden, uden at den først tilbydes den Søn eller Datter, som den i sin Tid skal tilfalde, hvilken da skal være berettiget til at modtage samme for den i Testamentet satte Værdie og med Beløbets Tilveiebringelse have Henstand til den anden derpaa følgende Juni eller December Termin, hvilken sidste ved denne Leilighed ogsaa i Jylland bliver at regne for Omslagstermin. Saafremt bemeldte Arving ikke er myndig, skal Sagen, inden Beslutning tages om Gaardens Overtagelse, indstilles til det Kgl. Cancellies Bedømmelse. Det følger ellers af sig selv, at der ved Ægtefolkenes fælles Testament ogsaa kan bestemmes yderligere Indskrænkning i den Længstlevendes Raadighed over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i

Forordn. angaaende Selvejer-Bønders Testationsfrihed intet Tilfælde kan give Nogen Panteret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foranført, blive prioriterede i Gaarden, indtil der paa anden Maade gøres Arvingerne Fyldest for samme.

§ 3. Det følger ligeledes af sig selv, at den Længstlevende ikke kan efter sin Ægtefælles Død gøre nogen Forandring i den engang, til Fordeel for et af Børnene, af dem tilkiendegivne sidste Villie, men skulde bemeldte Barn døe eller ei ville modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentarisk Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saafremt det fælles Testamente ei allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

§ 4. Den Ret til at beholde Gaarden, som der ved Ægtefolks fælles Testament kan tillægges den Længstlevende af disse, skal med Hensyn til Manden ikke være indskrænket til den Tid, han bliver hensiddende ugift, ligesom Gaarden og, naar Enken indlader sig i nyt Ægteskab, kan forblive hos hende og hendes anden Mand, saalænge indtil den Søn, hvem Gaarden efter Testamentet skal tilfalde, bliver myndig, hvorved i Overensstemmelse med Lovens 3—17—34 forstaaes, at han har opnaaet 18 Aars Alderen, eller den Datter, som den er tillagt, indgaaer Ægteskab. Naar saaledes Enken indgaaer nyt Ægteskab, bør en Forretning af vedkommende Skifteforvalter foranstaltes optaget, som viser Beskaffenheden af Gaarden med Tilbehør, der, som foranført, i sin Tid skal afleveres til en Søn eller Datter. Ligeledes bør og en saadan Forretning optages, hvor det ellers ved Anvendelsen af § 2 maatte være fornødent til fuldstændig Oplysning om, hvad den vedkommende Arving i sin Tid kan fordre. Iøvrigt skal den Søn eller Datter, som i Anledning af Enkens nye Ægteskab kommer i Be-

siddelse af Gaarden, saafremt Testamentet ikke indeholder nogen for Samme fordeelagtigere Bestemmelse, fyldestgiøre hende for sin Halvpart i Gaarden efter den Værdie, som den ved lovlig Vurdering findes at have, uden Hensyn paa den i Testamentet til Regel for Delingen mellem Børnene satte Værdie, og bør i dette Tilfælde samme Frist til Summens Tilveiebringelse gives, som i § 2 er tilstaaet.

Forordn.
angaaende
Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

§ 5. Istedetfor en saadan Disposition, som §§ 2 og 4 hiemle en Selveierbonde og hans Hustrue Ret til at oprette til hinandens Fordeel, skal det ogsaa, uanseet de have Livsarvinger, staae dem frit for ved reciprokt Testament at bestemme, at den Længstlevende skal beholde Gaarden med Tilbehør som sin fuldkomne Eiendom, imod efter foregaaet edelig Taxation at udbetale den Førstafdødes Arvinger $\frac{1}{3}$ af Gaardens og dens Tilbehørs sande Værdie, denne dog kun beregnet efter Fradrag af den derpaa hvilende Gield, hvormed disse i ethvert Tilfælde skulle lade sig nøie, samt endelig under den Betingelse, at den Længstlevende frafalder sin Ret til at tage Broderlod efter den Førstafdøde, hvor ellers en saadan Ret maatte tilkomme den.

§ 6. Forsaavidt en Selveier ingen Livsarvinger har, skal han ikke i Benyttelsen af Fr. 13 Mai 1769 § 5 være bunden til nogen af sine Arvinger, men han kan borttestamentere Gaarden med Tilbehør til hvem han vil, ligesom det heller ikke skal være fornødent at fastsætte noget Vederlag til hans Slægtninge. Dog skal han, naar han besidder Eiendommen i Fællesskab med sin Hustrue, i Overeensstemmelse med § 1, have dennes Samtykke, naar han vil benytte foranførte Testationsfrihed til Fordeel for Andre, end Hustruen selv. Iøvrigt kunne Ægtefolk, som ingen Livsarvinger have, oprette sligt Testament til Bedste for hinanden indbyrdes.

Forordn.
angaaende
Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

§ 7. Den Selveiere ved Fr. 13 Mai 1769 § 5 tilstaaede Ret til at bestemme, hvad der skal følge med Gaarden og regnes til dens Besætning, skal ikke indskrænkes til Creaturbesætning, men ogsaa indbefatte Inventarium, Indboe og Udboe af alt Slags, som findes i Gaarden.

§ 8. Den ovennævnte ved Fr. 13 Mai 1769 § 5 Selveiere tilstaaede og ved denne Forordning nærmere forklarede og bestemte Testationsfrihed finder Sted, hvad enten en Selveiergaard besiddes med fuldkommen eller kun med ufuldkommen Eiendomsret, og tilkommer ligeledes selv de Arvefæstere, som ei ere berettigede til at sælge eller pantsætte deres Gaarde, forsaavidt saadant kan bestaae med det Arvefæstebrev eller andet Document, hvorpaa Testators Hiemmel til Eiendommen grunder sig; fremdeles skal den og være anvendelig paa bebyggede Hovedgaardsjorder, [naar disse ikke overstige 12 Tønder Hartkorn], hvorimod det ikke skal være til Hinder for Rettighedens Udøvelse over en af upriviligeret Hartkorn bestaaende Gaard, at dette maatte være af et større Beløb. Hvad Steder med Tillæg af mindre end 1 Tønde Hartkorn angaaer, da, eftersom disse ei kunne betragtes som Selveiergaarde, saa kunne Eierne, hvad enten Jorderne ere frie eller ufrie, ikke raade over samme ved Testament anderledes, end i Medhold af de almindelige Love, . . . Foranførte Bestemmelser ere at forstaae om Ager og Engs Hartkorn; dog bliver Skovs og Mølleskyld at medregne efter det sædvanlige Forhold 1:2. Forøvrigt skal det ikke, for at kunne udøve den oftnævnte ved Fr. 13 Mai 1769 § 5 og denne Forordning hiemlede Testationsret, være fornødent, at Paagiældende efter sin Fødsel og personlige Stilling hører til Bondestanden.

§ 9. Ligesom den, der besidder flere Selveiergaarde, ikke kan

ved Testament tillægge eet Barn flere af disse, saaledes kan der heller ikke forbeholdes den Længstlevende flere Gaarde; dog maa Sidstnævnte ogsaa kunne beholde den Gaard, som er tillagt en ikke fuldmyndig Søn eller en Datter, indtil han bliver fuldmyndig og hun gift, hvorved det imidlertid i Overensstemmelse med § 4 bliver at iagttage, at i det Tilfælde, hvor Enken gifter sig paa ny, ikke Fuldmyndighed, men alene Myndighed udkræves, for at vedkommende Søn skal sættes i Besiddelse af Gaarden. Ei heller kan det Foranførte være til Hinder for, at den Længstlevende beholder de flere Eiendomme, der kunne tilfalde den som Boeslod efter Loven.

Forordn.
angaaende
Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

§ 10. En Enke, der eier en Selveiergaard, kan i Eet og Alt udøve den Testationsfrihed, som hiemles i denne Forordning. Imidlertid kan den Enke eller Enkemand, som hensidder i uskiftet Boe efter den Afdøde, uden at der, medens denne levede, er gjort nogen testamentarisk Anordning om Gaarden, ikke benytte den nævnte Testationsfrihed anderledes, end at den Afdødes Arvinger maae beholde den allerede faldne Fædrene eller Mødrene Arv uforkrænket.

§ 11. Det skal have sit Forblivende ved den Tilladelse, som Fr. 13 Mai 1769 § 5 giver Selveiere til at dictere deres sidste Villie til Tingbogen og deraf tage en Udskrift. Det Gebyr, som ved denne Leilighed skal erlægges, [bliver fremdeles, i Overensstemmelse med Fr. 13 Mai 1769 § 5, sammenholdt med SportelsRegl. 22 Mart. 1814 § 154, 9 β. Sølv til Dommeren og 18 β. Sølv til Skriveren foruden Tillægsafgiften efter bemeldte Reglem. § 156]. Udskrifter af Retsprotocollen meddeles paa stemplet Papir [af 4 Classe § 3]. Naar Vedkommende vil fremlægge en forud skriftlig affattet testamentarisk Disposition, [kan denne være paa ustemp-

Forordn.
angaaende
Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

let Papir], men til Udskriften maa det ovenmeldte stemplede Papir bruges, ligesom for Modtagelsen og Udskriften betales Gebyhr, som foranført. Naar Testatorerne formedelst Alder eller Sygdom ikke ere istand til at møde paa Tingstedet, kunne de begiære Extraret sat paa deres Bopæl for at modtage Erklæringen af deres sidste Villie, og da betales i Gebyhr [1 Rbd. 48 β. til Dommeren og ligesaameget til Skriveren, foruden den ovenberørte Tillægsafgift], hvorhos der som Godtgjørelse for Befordringen, uden Hensyn til kortere eller længere Vei, i ethvert Tilfælde betales 2 Rbd. Sølv til den vedkommende Retsbetient, [eller hvis Dommer og Skrivers-Embederne ere adskilte, da til hver af disse]; men ingen særskilt Betaling maa da tages for Actens Beskrivelse og Forsegling eller i Anledning af de ved Forretningen brugte Vitterligheds-Vidner. Naar der i et engang oprettet Selveierbonde-Testament siden foretages nogen Forandring, bliver i Eet og Alt det Samme at iagttage, som ved selve Testamentets Oprettelse. Iøvrigt ophæver et i Overeensstemmelse med Fr. 13 Mai 1769 § 5 og denne Forordning oprettet Selveier-Testament ikke Nødvendigheden af Skiftehold efter den Afdøde, hvor samme ellers efter Loven og Anordningerne er fornødent, men ligesom Testamentet i det Hele bør tages til Følge ved Skiftets Afslutning, saaledes kan Gaarden med Tilbehør ikke med Hensyn til Skiftegebyhrene og de dermed forbundne Udgifter beregnes til en større Værdie, end den, hvortil samme i Testamentet er ansat.

§ 12. Det staaer ogsaa en Selveier frit for under de sædvanlige Testationsformer at oprette et Testament af det Indhold, som denne Forordning hiemler, og skal han i saa Tilfælde bruge det for Testamenter anordnede stemplede Papir. Forsaavidt Testamentet oprettes mellem Ægtefolk saaledes, at det giver den ene

af disse Adkomst til, efter den andens Død, at besidde Gaarden med de Indskrænkninger, som denne Forordnings §§ 2 og 4 indeholde, bør, hvis det oprettes i den førstanførte Form, en Afskrift af den til Tingbogen dicterede Villies Erklæring indføres i Panteprotocollen og derfor det sædvanlige Tinglæsnings- og Protocollations-Gebyr betales, ligesom Testamentet, naar det paa anden Maade er oprettet, bør tinglæses.

Forordn.
angaaende
Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

Plakat angaaende en Udvidelse af den i Forordning af 13. Mai 1769 og 22. November 1837 Selveiere tilstaaede, særegne Testationsfrihed af 17. Marts 1847.

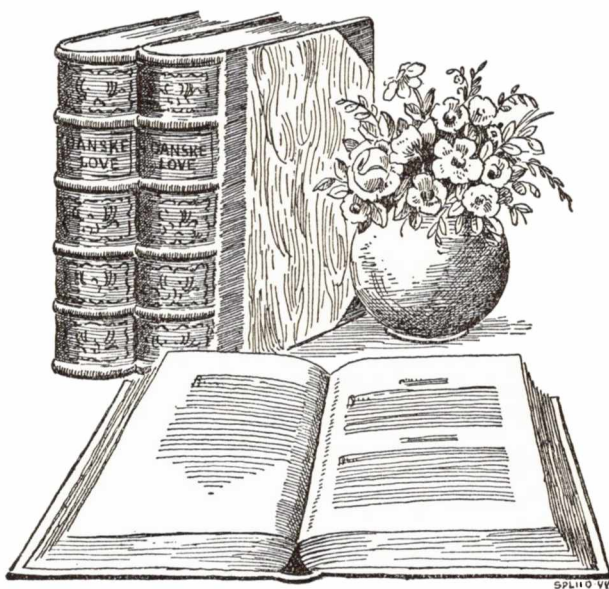
... § 1. Foruden den særdeles Frihed til ved Testamente at disponere over sin Gaard, der efter Fr. 13 Mai 1769 og Fr. 22 Nov. 1837, saavel som Fr. 21 Mai 1845 § 26, tilkommer Selveiere og disses Enker, skal der og efter Omstændighederne kunne ventes Confirmation paa Testamenter, hvorved en Saadan bestemmer, at Gaarden med Tilbehør, for den paa samme satte Vurdering, og iøvrigt under lagttagelse af de i de ovenciterede Anordninger givne nærmere Bestemmelser, skal, saafremt det Barn, den agtes overdraget til, ved Døden maatte afgaae forinden Testator, tilfalde bemeldte Barns efterlevende Ægtefælle, for hvilken Confirmation i intet Tilfælde bliver at erlægge høiere Gebyr end det nu anordnede laveste Confirmationsgebyr.

Plakat
angaaende
Udvidelse
af Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

§ 2. Ligesom den i de ovennævnte Anordninger Selveiere hiemlede Testationsret er anvendelig med Hensyn til alle Bøndersteder, der have et Tilliggende af 1 Td. Hartkorn eller derover, og til alle bebyggede Hovedgaardsjorder, hvis Hartkorn er mellem 1 og 12 Tdr. begge inclusive, saaledes vil Kongen og have denne Ret, og dermed tillige den yderligere Bestemmelse, som

Plakat indeholdes i nærværende Anordn. § 1, udvidet til de større Eien-
angaaende domme, der ikke kunne henføres til Sædegaarde, med Hensyn til
Udvidelse hvilke det forbliver ved Fr. 21 Mai 1845 § 27.
af Selvejer-
Bønders
Testations-
frihed

Angaaende en lignende Testationsret for Husmænd, se Lov Nr.
557 af 4. Okt. 1919 § 12 og Lov Nr. 81 af 29. Marts 1924 § 23.

LOV OM AFGIFT AF ARV OG GAVE, NR. 147 AF 10. APRIL 1922

I.

§ 1. Arveafgift og Afgift af Gave bliver fremtidig at svare i Overensstemmelse med nedenstaaende Regler.

II. Om Arveafgift.

§ 2. *A. Naar Arven tilfalder Arveladerens Ægtefælle, Afkom eller Adoptivbørn, svares Arveafgift af Arvelodden efter følgende Skala:*

Arveloddens Størrelse i Kr.				Afgiften				
1. Ikke over 2000				0				
2. Over	2000, men ikke over	5000	10 Kr. af	2000 Kr. og	1% af Resten			
3. »	5000,	—	10000	40 » »	5000 » »	2 »	—	
4. »	10000,	—	20000	140 » »	10000 » »	3 »	—	
5. »	20000,	—	50000	440 » »	20000 » »	4 »	—	
6. »	50000,	—	100000	1640 » »	50000 » »	5 »	—	
7. »	100000,	—	200000	4140 » »	100000 » »	7 »	—	
8. »	200000,	—	500000	11140 » »	200000 » »	9 »	—	
9. »	500000,	—	1000000	38140 » »	500000 » »	11 »	—	
10. »	1000000,			93140 » »	1000000 » »	13 »	—	

B. Naar Arven tilfalder Arveladerens Forældre eller deres Afkom, som ikke falder ind under A., svares Arveafgift af Arvelodden efter følgende Skala:

					4%				
1.	Ikke over 1000								
2.	Over	1000, men ikke over	2000	40 Kr. af	1000 Kr. og 5 »	af Resten			
3.	»	2000,	—	5000	90 »	» 2000 » » 6 »	—		
4.	»	5000,	—	10000	270 »	» 5000 » » 7 »	—		
5.	»	10000,	—	20000	620 »	» 10000 » » 8 »	—		
6.	»	20000,	—	50000	1420 »	» 20000 » » 9 »	—		
7.	»	50000,	—	100000	4120 »	» 50000 » » 10 »	—		
8.	»	100000,	—	200000	9120 »	» 100000 » » 12 »	—		
9.	»	200000,	—	500000	21120 »	» 200000 » » 14 »	—		
10.	»	500000,	—	1000000	63120 »	» 500000 » » 16 »	—		
11.	»	1000000,		143120	»	» 1000000 » » 18 »	—		

C. Naar Arven tilfalder Arveladerens Bedsteforældre eller deres Afkom, som ikke falder ind under A. og B., svares Arveafgift af Arvelodden efter følgende Skala:

					8%				
1.	Ikke over 1000,								
2.	Over	1000, men ikke over	2000	80 Kr. af	1000 Kr. og 9 »	af Resten			
3.	»	2000,	—	5000	170 »	» 2000 » » 10 »	—		
4.	»	5000,	—	10000	470 »	» 5000 » » 11 »	—		
5.	»	10000,	—	20000	1020 »	» 10000 » » 12 »	—		
6.	»	20000,	—	50000	2220 »	» 20000 » » 13 »	—		
7.	»	50000,	—	100000	6120 »	» 50000 » » 15 »	—		
8.	»	100000,	—	200000	13620 »	» 100000 » » 18 »	—		
9.	»	200000,	—	500000	31620 »	» 200000 » » 20 »	—		
10.	»	500000,	—	1000000	91620 »	» 500000 » » 22 »	—		
11.	»	1000000,		201620	»	» 1000000 » » 24 »	—		

D. Naar Arven tilfalder andre Slægtninge af Arveladeren eller med ham ubeslægtede svares Arveafgift af Arvelodden efter følgende Skala:

1. Ikke over 1000,					12%
2. Over 1000, men ikke over 2000	120 Kr. af	1000 Kr. og 13 »	af Resten		
3. » 2000, — 5000	250 » »	2000 » » 14 »	—		
4. » 5000, — 10000	670 » »	5000 » » 15 »	—		
5. » 10000, — 20000	1420 » »	10000 » » 17 »	—		
6. » 20000, — 50000	3120 » »	20000 » » 19 »	—		
7. » 50000, — 100000	8820 » »	50000 » » 21 »	—		
8. » 100000, — 200000	19320 » »	100000 » » 24 »	—		
9. » 200000, — 500000	43320 » »	200000 » » 27 »	—		
10. » 500000, — 1000000	124320 » »	500000 » » 30 »	—		
11. » 1000000,	274320 » »	1000000 » » 32 »	—		

Af Arv, der tilfalder Staten, Kommuner, Kirker, Foreninger, Selskaber, Stiftelser, Legater og lignende, svares 15 pCt. i Afgift uden Hensyn til Arveloddens Størrelse. Dog skal Afgift af Arv, der tilfalder Familiestiftelser eller Familielegater af den i § 4 c omhandlede Art, beregnes i Overensstemmelse med de under A—D givne Regler efter Arvens Størrelse og Slægtskabet mellem Arveladeren og Stiftelse- eller Legatnyderen (jfr. § 6, 2. Stk.).

§ 3. Arveafgift svares kun af Arvelodder paa 50 Kr. og Multipla heraf, saaledes at Brøkdele af det nævnte Beløb udelades ved Afgiftsberegningsen.

I Boer, hvis hele beholdne Formue ikke udgør 500 Kr., svares ingen Arveafgift.

Fritaget for at svare Arveafgift er endvidere Arveladerens Ægtefælle og Børn under 18 Aar, naar Værdien af den Del af Boet, der falder i Arv, ikke overstiger 1000 Kr. De i dette og

foregaaende Stykke nævnte Fritagelser omfatter dog ikke Erhvervelser, der falder ind under Bestemmelserne i § 4 e. og § 5.

Finansministeriet er bemyndiget til at fritage 1) Kunstværker, Haandskrifter, Bøger og andre Genstande, der har national, historisk, kunstnerisk eller videnskabelig Interesse, for Arveafgift, naar de skænkes til offentlige Institutioner, 2) Arveforskud og andre Forstrækninger, der falder ind under Regelen i § 4 e. og § 14, 3die Stykke, naar de ydede Midler i alt væsentligt er forbrugt af Modtageren forinden Tidspunktet for Arveafgiftens Indtræden, og Modtagerens økonomiske og andre Forhold taler for en saadan Fritagelse. — Endvidere er Finansministeren bemyndiget til at nedsætte Afgiften til 6 pCt. af Arv, som tilfalder offentlige Institutioner, Foreninger, Selskaber eller Stiftelser med almenvelgørende eller andet almennyttigt Formaal, eller som paa anden Maade bortskænkes i tilsvarende Øjemed. Et Legat eller en Stiftelse betragtes ikke som almenvelgørende, naar der er forbeholdt Medlemmerne af en bestemt Familie Fortrinsret til Nydelse af samme for mere end to Generationer.

Af Arvelodder, derunder Legater eller Dødsgaver, paa indtil 2000 Kr., som tilfalder Personer, der i de sidste 5 Aar har opholdt sig i Arveladerens Hus eller bevislig været økonomisk afhængige af Arveladeren, beregnes Afgift efter § 2 A.

I øvrigt bortfalder alle hidtil ved Lov eller Bevilling hjemlede Fritagelser for Arveafgift, ligesom ogsaa den Administrationen givne Bemyndigelse til i visse Tilfælde at tilstaa Nedsættelse i Arveafgiften, jfr. dog nedenfor i § 9, 2det Stykke, og § 22, 3die Stykke.

§ 4. Afgiften svares foruden af al egentlig Arv tillige i følgende Tilfælde:

- a) af Legater og Døds-gaver, derunder indbefattet saadanne, der har Karakter af en Belønning, og saadanne, hvortil der er knyttet et Paalæg;
- b) ved Succession i Len, Stamhuse og Fideikommissar eller Dele af saadanne samt Erhvervelser vedrørende de i Henhold til Lov Nr. 563 af 4. Oktober 1919 til Fordel for den successionsberettigede Slægt henlagte Midler. Afgiftspligt indtræder, hvad enten Successionen skyldes den forrige Besidders Død eller Fratræden, og i sidste Fald, hvad enten denne skyldes fundatsmæssige Bestemmelser, frivillig Overenskomst eller andre Grunde. Skal der udredes Stempelafgift i Anledning af Overgangen eller Tinglæsningsafgift for det paagældende Overdragelsesdokument, Resolution eller lignende, godtgøres i Arveafgiften den fulde Stempelafgift, og hvad der i Tinglæsningsafgift er betalt udover 1 pro mille;
- c) ved Erhvervelsen af Ret til at nyde godt af Familielegater eller Familiestiftelser, der i Kraft af legal eller fundatsmæssig Successionsorden overgaar til den berettigede;
- d) ved Erhvervelsen af Rentenydelsen eller Nytten og Brugen af bortblevne Personers Formue ved dennes foreløbige Overgang til Arvingerne i Medfør af §§ 8 og 14 i Fr. 11. September 1839 saavel som ved Succession i saadan Indtægtsnydelse;
- e) af Arveforskud samt af Forstrækninger til Livsarvinger, der i Henhold til § 10 i Fr. om Arv af 21. Maj 1845 kommer til Afkortning i Modtagerens Arv, for saa vidt de er ydet inden denne Lovs Ikrafttræden;
- f) af Arveforskud, der ydes efter denne Lovs Ikrafttræden, for saa vidt Bestemmelserne i Afsnit III. om Afgift af Gave ikke kommer til Anvendelse.

§ 5. Samme Afgift som af Arv svares endvidere ved en Persons Død:

- a) af, hvad der ved Dødsfaldet maatte tilfalde nogen i Henhold til Forsikrings- eller andre Kontrakter, naar afdøde har betalt Præmierne eller Vederlaget uden at have erholdt dette godtgjort af Erhververen. Har denne ydet afdøde et Vederlag, der dog ikke helt dækker, hvad afdøde har udlagt, kan det saaledes ydede Vederlag fradrages i det afgiftspligtige Beløb. Fra Afgiftspligten er endvidere undtaget, hvad der maatte blive udbetalt nogen i Henhold til Forsikringskontrakter og lignende, som er indgaaet til Opfyldelse af en vedkommende i Henhold til Lov eller administrativ Forskrift paahvilende Forpligtelse. Af Forsikringer, tegnede til Fordel for efterlevende Ægtefælle, beregnes Afgiften kun, naar Forsikringens samlede Beløb — for Livrenters Vedkommende kapitaliseret efter § 20 — overstiger 3000 Kr.;
- b) af Gaver, som vedkommende Person har bortskænket i levende Live, naar han havde forbeholdt sig Indtægterne eller Nytten og Brugen af det bortskænkede for sin Livstid eller for et Tidsrum, der endnu ikke er udløbet ved hans Død;
- c) af Overdragelser, vedkommende Person har foretaget til Omgaaelse af Afgiftspligten efter denne Lov.

§ 6. I de i § 4, litr. a. og e., samt i de i § 5 nævnte Tilfælde beregnes Arveafgiften ligesom ved egentlig Arv efter Erhververens Slægtskabsforhold til Arveladeren eller Overdrageren; i de i § 4, litr. b. og c., nævnte Tilfælde efter hans Slægtskabsforhold til sidste Besidder; i de i § 4, litr. d., nævnte Tilfælde efter hans Slægtskabsforhold til den borteblevne. Naar Samlivet mellem Ægtefæller var hævet ved Separation, beregnes Afgiften af Arv

fra den ene Ægtefælle til den anden efter deres Slægtskabsforhold til hinanden.

Af Arvemidler, som anvendes til Oprettelse af Familiestiftelser eller Legater, der falder ind under Regelen i § 4, litr. c., beregnes Arveafgiften efter Arveladerens Slægtskabsforhold til de første Nydere af vedkommende Stiftelse eller Legat; af Midler, der senere skænkes til saadanne Stiftelser eller Legater, efter hans Slægtskabsforhold til de Personer, der er Nydere af Stiftelsen eller Legatet paa den Tid, Arven erhverves.

§ 7. Af Arv, der tilfalder Ægtefæller, som lever i sædvanligt Formuefællesskab, beregnes Afgiften, naar Arven inddrages under Formuefællesskabet, eller Erhvervelsen bestaar i en Indtægts- eller Rentenydelse, der er tillagt begge Ægtefæller i Forening, efter den Ægtefælles Slægtskabsforhold til Arveladeren, som er nærmest i Slægt med denne. Paa tilsvarende Maade beregnes Afgiften af Arv, der tilfalder nogen efter to i Formuefællesskab levende Ægtefæller og udredes af Fællesboet, efter vedkommen- de Arvings Slægtskabsforhold til den Ægtefælle, med hvem han er nærmest beslægtet.

Har to i Formuefællesskab levende Ægtefæller i et gensidigt Testamente bestemt, hvem den fælles Formue ved den længstlevendes Død skal tilfalde, beregnes Afgiften af den Formue, som ved den længstlevendes Død falder i Arv i Henhold til denne Bestemmelse, ligeledes efter vedkommende Arvingers Slægtskabsforhold til den Ægtefælle, med hvem de er nærmest beslægtet. Er der ved det gensidige Testamente forbeholdt den længstlevende Testationsret over Formuen, og denne Testationsret benyttes, bliver dog Afgiften af alt, hvad der tilfalder de af den længstlevende indsatte Arvinger, at beregne efter disses

Slægtskabsforhold til denne, selv om de maatte være nærmere beslægtet med den førstafdøde.

Har i andre Tilfælde to eller flere Personer gensidig indsat hinanden til Arvinger, bliver ved hver Arveladers Død Afgiften at beregne efter de indsatte Arvingers Slægtskabsforhold til den afdøde.

§ 8. Har Arveladeren eller den, fra hvem en efter foranstaaende afgiftspligtig Erhvervelse hidrører, Hjemsted udenfor Riget, bliver Arveafgift kun at erlægge, for saa vidt den afgiftspligtige Erhvervelse omfatter:

- a) Faste Ejendomme her i Riget eller Retten til at oppebære Arvefæsteafgifter eller lignende Afgifter af saadanne;
- b) Besiddelsen af Len, Stamhuse og Fideikommisser under dansk Statskontrol;
- c) Nydelsen af danske Familielegater eller Familiestiftelser.

Naar Boet efter en i Udlandet afdød Dansk i Medfør af § 87 i Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo m. v. af 30. November 1874 henvises til Behandling ved en Skifteret her i Landet, bliver dog at svare Arveafgift af samtlige de Midler, der inddrages under dette Skifte.

§ 9. Hidrører den afgiftspligtige Erhvervelse derimod fra en her i Riget hjemmehørende Person, svares Arveafgift af samtlige de Midler, Erhvervelsen omfatter, uden Hensyn til hvor Midlerne befinder sig.

Naar der blandt de afgiftspligtige Genstande findes faste Ejendomme i Udlandet eller Fideikommisser under fremmed Statskontrol, af hvilke Arveafgift svares i Udlandet, skal Finansministeriet dog være bemyndiget til at tilstaa en saadan Nedsættelse i Afgiften af disse Midler, som svarer til den i Udlandet erlagte

Arveafgift eller, for saa vidt denne er lige saa stor som eller større end Afgiften efter nærværende Lov, helt at eftergive den. Det samme gælder, naar der under den afgiftspligtige Erhvervelse er indbefattet Rettigheder over faste Ejendomme i Udlandet af den i § 8 a. omhandlede Art eller Nydelsen af udenlandske Familielegater eller Familiestiftelser.

Ved Anvendelsen af de i denne og den foranstaaende Paragraf indeholdte Regler bliver at tage Hensyn til, hvor Arveladeren eller den, fra hvem den afgiftspligtige Erhvervelse hidrører, havde Hjemsted paa Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden, jfr. § 10.

§ 10. Afgiftspligten indtræder ved al egentlig Arv saavel som ved de i § 4, litr. a. og e., og de i § 5 ommeldte Erhvervelser ved Arveladerens, Giverens eller Overdragerens Død. I de i § 4, litr. b. og c., nævnte Tilfælde, indtræder Afgiftspligten ved Successionen; naar en bortebleven Persons Arvinger erholder hans Formue tilkendt til Ejendom saavel som i de i § 4, litr. d., nævnte Tilfælde, indtræder Afgiftspligten ved den Dom, der kender Arvingerne berettiget til den borteblevnes Formue eller Indtægtsnydelsen af denne.

§ 11. I følgende Tilfælde nemlig:

- 1) Ved Succession i Len, Stamhuse og Fideikommissar,er,
- 2) Ved Succession i Indtægtsnydelser, der falder ind under Regelen i § 4, litr. c.,
- 3) Ved Erhvervelsen af Indtægtsnydelsen af en bortebleven Persons Formue,
- 4) Ved Erhvervelsen af Livrenter eller andre Indtægtsnydelser, med Hensyn til hvilke Regelen i § 21, 2det Stykke, ikke kan finde Anvendelse,

kan Afgiften, naar den er 2 pCt. eller derover, erlægges i lige saa mange aarlige Afdrag, som Procenttallet udgør i hele Tal. Naar denne Adgang til afdragsvis Betaling benyttes, bliver Afgiftsbeløbet dog paa Forhaand at forhøje med 2 pCt. for hvert af de Aar, over hvilke Berigtigelsen af Afgiften fordeles.

Saafermt Erhververen af et Len, Stamhus eller Fideikommis ikke ønsker at berigtige Arveafgiften ved afdragsvis Betaling, skal han være berettiget til at berigtige Arveafgiften ved Overdragelse til Staten enten af Fideikommiskapital eller fast Ejendom efter Finansministerens Bestemmelse. Omkostningerne ved Overdragelsen af fast Ejendom bæres af Fideikommisset, men Dokumenter angaaende Overdragelsen kan udstedes uden Stempel og tinglæses uden Afgift til det offentlige. De nærmere Regler vedrørende Gennemførelsen af denne Bestemmelse fastsættes af Finansministeren efter Samraad med Justitsministeren.

Naar en efter denne Lov afgiftspligtig Erhvervelse omfatter fast Ejendom her i Riget, kan Finansministeren derhos tillade, at Arveafgiften helt eller delvis berigtiges afdragsvis paa den ovenfor angivne Maade og mod den der foreskrevne Forhøjelse af Afgiftsbeløbet. Denne Tilladelse vil dog ordentligvis være at betinge af, at Afgiftsbeløbet sikres ved Pant i den eller de paa gældende Ejendomme efter de forud for Erhvervelsen tinglæste Hæftelser. Forskrivninger, som i saadan Anledning vil være at udstede, kan udfærdiges paa ustemplet Papir og tinglæses uden Afgift til det offentlige.

§ 12. Afgaar Erhververen af en afgiftspligtig Kapital eller af andre afgiftspligtige Formuegenstande ved Døden inden Udløbet af 6 Maaneder, efter at Afgiftspligten efter denne Lovs Regler er indtraadt, svares kun een Gang Arveafgift, men hvis Midlerne

overgaar til Personer, der er nærmere eller fjernere i Slægt med første Erhverver end denne med den oprindelige Arvelader, betales den højeste Afgift, som noget af Arvefaldene medfører. Det samme gælder, naar Erhververen af et Len, Stamhus eller Fideikommiss eller en efter § 4, litr. c., afgiftspligtig Indtægtsnydelse afgaar ved Døden eller fratræder Besiddelsen eller Indtægtsnydelsen forinden samme Tidspunkt. Afgaar i andre Tilfælde Erhververen af en afgiftspligtig Brugs- eller Indtægtsnydelse ved Døden, forinden Afgiften efter denne Lovs Regler skal erlægges, bortfalder Afgiften af vedkommende Brugs- eller Indtægtsnydelse.

Dør Erhververen, efter at en afdragsvis Berigtigelse af Afgiften i Overensstemmelse med Reglerne i § 11 er paabegyndt, men inden Afgiften endnu er fuldt berigtiget, bortfalder i de i § 11, Nr. 3 og 4, nævnte Tilfælde den resterende Del af Afgiften. I de i § 11, Nr. 1 og 2, nævnte Tilfælde tilsvares den nye Erhverver det resterende Afgiftsbeløb i Forbindelse med den Afgift, han selv vil have at erlægge, dog at han ikke paa denne Maade kommer til at udrede mere i Arveafgift end, om han havde succederet en Person, der var en Arveafgiftsklasse fjernere beslægtet med ham end den sidst afdøde Besidder.

§ 13. Er en afgiftspligtig Erhvervelse gjort afhængig af visse Betingelsers Indtræden, bliver Afgiften først at erlægge, naar disse Betingelser kommer til Stede.

Er der til en afgiftspligtig Erhvervelse knyttet Betingelser, ved hvis Indtræden Erhververen atter maa afgive det modtagne, er Finansministeriet bemyndiget til at tillade, at Afgiften beregnes efter den af den paagældende virkelig hafte Fordel, saaledes at det derefter for meget erlagte tilbagebetales.

§ 14. Naar en gift Person afgaar ved Døden, og den efterlevende Ægtefælle forbliver hensiddende i uskiftet Bo, betales ingen Arveafgift af de Midler, hvormed den efterlevende Ægtefælle forbliver hensiddende, men Boets Størrelse bliver at konstatere paa den i § 31 angivne Maade.

Overgaar nogen Del af Arven efter den førstafdøde Ægtefælle, medens den efterlevende hensidder med Boet, til andre Personer end dem, der var Arvinger ved den førstafdødes Død, bliver heller ingen Afgift at erlægge af disse Arveovergange, men Arveafgift erlægges først, naar Boet kommer til Skifte, og Afgiften beregnes da af, hvad der tilfalder de til den Tid tiltrædende Arvinger, efter deres Slægtskabsforhold til Ægtefællerne.

Viser det sig, naar Boet skiftes, at den efterlevende Ægtefælle har fyldestgjort en eller flere af den førstafdødes Arvinger for deres Arv eller har opfyldt legatariske Bestemmelser af førstafdøde, eller har nogen af Ægtefællerne i øvrigt foretaget Dispositioner, der medfører Afgiftspligt efter Bestemmelserne i §§ 4 og 5, bliver dog tillige at svare Arveafgift af de saaledes udbetalte Beløb. Er Boet paa anden Maade forringet med mere end Halvdelen af Formuen, bliver tillige de Forstrækninger og Gaver, som den efterlevende Ægtefælle maatte have ydet sine eller den førstafdødes Arvinger af Fællesboet, at medregne til den efterladte Formue, men dog ikke i videre Omfang end op til Halvdelen af, hvad Boet androg ved den førstafdødes Død. Ved Opgørelsen af, hvor meget Modtageren af de omhandlede Forstrækninger og Gaver i Henhold til denne Bestemmelse skal svare i Arveafgift, kan saavel Boets Formue som de af Ægtefællen udbetalte Forstrækninger m. m. afrundes nedad til det nærmeste med 100 Kr. delelige Beløb.

§ 15. Naar det med Hensyn til et vist Arvebeløb er bestemt, at Renten af samme i sin Helhed skal oppebæres af en eller flere andre Personer end dem, hvem Beløbet endelig skal tilfalde, eller naar Brugs- eller Indtægtsnydelsen af visse Ejendele for kortere eller længere Tid forbeholdes en anden end den, de paagældende Ejendele endelig skal tilfalde, svares ved Arveladerens Død kun Arveafgift af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi. Ved eventuelt indtrædende Succession i Rente- eller Indtægtsnydelsen svares paany Rentenydelsesafgift, medens Kapitalarveafgiften først erlægges ved Rente- eller Indtægtsnydelsens Ophør. For Indtægts- eller Rentenyndelser, der tilfalder Ægtefæller i Forening, berigtiges Arveafgiften straks under eet for begge Ægtefæller, jfr. § 7, 1ste Stk.

Naar et Arvebeløb udlægges en Arving eller Legatar, mod at han skal tilsvare en Rentenyndelse, der dog ikke udgør hele Indtægten af det paagældende Arvebeløb, betales ved Arveladerens Død Arveafgift dels af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi, dels af Arvebeløbet med Fradrag af Rentenydelsens kapitaliserede Værdi. Ved eventuelt indtrædende Successioner, saavel som ved Rentenydelsens Ophør betales paany Arveafgift af Rentenydelsens Kapitalværdi.

Hvis en Kapital endelig tilfalder den samme Person, hvem Rentenyndelse af Kapitalen forud har været tillagt, skal det dog være ham tilladt i Kapitalarveafgiften at fradrage det Beløb, han alt har erlagt i Afgift af Rentenyndelsen.

Er det i Testamente fastsat, at Rentenyndelser eller Kapital, hvorpaa der hviler Rentenyndelser, skal udredes fri for Arveafgift, kan Finansministeren tillade, at Afgiften straks endelig berigtiges af Rentenyndelser og Kapitalbeløb, hvoraf Afgift efter Reglerne i 1ste og 2det Stykke først senere skulde betales.

Afgiften beregnes da af Kapitalværdien af den paagældende Rentenydelse og for Kapitalarvs Vedkommende af Værdien af Retten til at faa Kapitalbeløbet udbetalt ved Rentenydelsens Ophør, saaledes som de opgøres af Statsanstalten for Livsforsikring, jfr. i øvrigt Reglerne i Lovens § 20.

De fornødne Beregninger leveres uden Betaling af Statsanstalten for Livsforsikring.

For den kapitalberettigede bestemmes Afgiftsprocenten efter Arveloddens fulde Størrelse.

§ 16. Afgiftspligtens Genstand er, hvad der i Henhold til den afgiftspligtige Erhvervelse kommer de afgiftspligtige til gode.

Omfatter Afgiftspligten samtlige en afdøds Efterladenskaber, kan derfor ogsaa samtlige de ham paahvilende Gældsforpligtelser ligesom de øvrige den efterladte Formue paahvilende Byrder eller med dennes Erhvervelse forbundne Omkostninger fradrages ved Opgørelsen af den afgiftspligtige Beholdning.

Angaar Afgiftspligten enkelte bestemte Genstande eller en begrænset Formuemasse, tages paa lignende Maade Hensyn til de disse Genstande eller denne Formuemasse paahvilende eller af sammes Erhvervelse flydende Forpligtelser.

Gældsforpligtelser, som Arveladeren eller den, fra hvem en ifølge denne Lov afgiftspligtig Erhvervelse hidrører, maatte have paataget sig overfor sin Ægtefælle eller sine Børn eller overfor disses Descendenter eller Ægtefæller, kan dog ikke fradrages, naar de ikke hidrører fra et virkelig ydet Laan eller andre Præstationer, men deres Beløb bliver da at medregne til vedkommende Fordringshavers Arv eller at betragte som et ham tillagt Legat.

Afgifter, der i Udlandet maatte være opkrævet af der beroende

arveafgiftspligtige Genstande, kan, for saa vidt de ikke i Henhold til Bestemmelsen i § 9 tillades fradraget i selve Arveafgiften, fradrages i den afgiftspligtige Værdi, forinden Arveafgiften beregnes. Derimod kan Arveafgiften efter denne Lov ikke fradrages lige saa lidt som Efterstemplingsafgiften af Testamentsarv.

§ 17. Ved Beregningen af de afgiftspligtige Værdier bliver, naar offentlig Skifte finder Sted, det Tidspunkt at lægge til Grund, da den endelige Opgørelse i Boet foretages, saaledes at Boets Aktiver ansættes til den Værdi, de har paa det Tidspunkt, ligesom de indtil dette Tidspunkt indvundne Renter eller andre Indtægter maa medregnes.

Paa lignende Maade bliver, naar offentligt Skifte ikke finder Sted, det Tidspunkt at lægge til Grund, da de i § 26, jfr. § 29, foreskrevne Arveanmeldelser indgives.

Foranstaaende Regler finder dog ikke Anvendelse paa Arveforskud, Forstrækninger eller Gaver, der er endelig erhvervet af den afgiftspligtige forinden Arveladerens eller Giverens Død, idet saadanne Ydelser bliver at ansætte til den Værdi, de havde paa Modtagelsens Tid, ligesom Midler, som under en Skiftebehandling maatte blive forlods udloddet til enkelte Arvinger eller Legatarer, maa ansættes til den Værdi, de havde paa Udlodningens Tid. Paa lignende Maade bliver den afgiftspligtige Værdi af Rente eller Indtægtsnydelser, som maatte være tillagt nogen, at beregne efter Forholdene paa det Tidspunkt, da Rente eller Indtægtsnydelser tog sin Begyndelse, men ved den saaledes beregnede Afgift anses da tillige frigjort de Beløb, som forinden Afgiftsberegningens Tidspunkt maatte være udbetalt til Fyldestgørelse af paagældende Rente eller Indtægtsnydelse.

§ 18. Gaar den afgiftspligtige Erhvervelse ud paa, at Erhverve

ren bliver Ejer af visse Genstande eller Formuerettigheder, beregnes Afgiften af disse Genstandes eller Rettigheders Værdi i Handel og Vandel.

Ved den nærmere Fastsættelse af denne Værdi bliver følgende Regler at iagttage:

- 1) Faste Ejendomme ansættes til deres Salgsværdi, dog mindst til det Beløb, hvortil de sidst er vurderet til Ejendomsskyld, med Fradrag af Arvefæsteafgifter og andre Byrder, hvortil intet Hensyn er taget ved Vurderingen til Ejendomsskyld.

Besætning, Inventarium, Maskiner og andet Driftsmateriel ansættes til Salgsværdien.

- 2) Værdipapirer ansættes, for saa vidt de noteres paa Københavns Børs, efter Kursværdien, i modsat Fald efter deres Paalydende, medmindre det skønnes, at deres Værdi er forskellig derfra.
- 3) Udestaaende Fordringer, som ikke kan inddrives, medregnes ikke.
- 4) Skibe og andre Løsøregenstande ansættes efter deres Salgsværdi.
- 5) Reelle Privilegier, Ret til at oppebære Tiende, Jordskyld eller Arvefæsteafgifter og deslige vedvarende Rettigheder ansættes til det 25-dobbelte af den aarlige Ydelses Nettoværdi eller, hvor denne Nettoværdi ikke kan udfindes, efter den Vedragslagssum, der kan paaregnes opnaaet for dem. Er saadanne Afgifter eller Ydelser afløselige, kan Værdien ansættes til Afløsningssummen.

Ligesom vedkommende Arving, hvor Vurderingssummen til Ejendomsskyld skulde lægges til Grund, er berettiget til at lade

Værdien af den faste Ejendom med Besætning, Inventarium, Maskiner og andet Driftsmateriel fastsætte ved Vurdering af Mænd udmeldte ved Retten, kan det offentlige, hvor det ikke finder at kunne tiltræde de ved Opgørelsen i Boet eller i Arveanmeldelsen angivne Værdier, foranledige, at der foretages en særlig Vurdering af de paagældende Genstande eller Formuerettigheder, samt forlange, at de derved fastsatte Værdier benyttes ved Afgiftsberegningsen. Udgifterne ved den af det offentlige foranledigede Vurdering bæres af vedkommende Arving, for saa vidt Værdiansættelsen derved overstiger Ansættelsen i Opgørelsen eller Arveanmeldelsen med mindst 10 pCt.

§ 19. Besiddere af Len, Stamhuse og Fideikommissers anses ved Afgiftsberegningsen som Ejere.

Er der i Forening med en Brugs- eller Indtægtsnydelse tillagt en Person Ret til i levende Live at forbruge eller paa anden Maade disponere over de paagældende Midler eller Ret til at raade over disse ved Testamente, anses han ligeledes ved Afgiftsberegningsen som Ejer af disse.

Af Arv, der tilfalder Familiestiftelser eller Legater, der falder ind under Regelen i § 4, litr. c., eller anvendes til Oprettelse af saadanne, beregnes Afgiften af de paagældende Midlers Kapitalværdi, men ved Erlæggelsen af denne Afgift anses tillige Afgiften berigtiget for de første Indtægtsnydere.

§ 20. Angaar den afgiftspligtige Erhvervelse en Brugs- eller Indtægtsnydelse, beregnes Afgiften af Brugs- eller Indtægtsnydelsens Værdi som saadan.

Ved Fastsættelsen af denne bliver følgende Regler at iagttage:

- 1) Er Nydelsen stedsevarende, ansættes dens Værdi til det 25-dobbelte af dens aarlige Beløb.

- 2) Er Nydelsen af ubestemt Varighed, ansættes dens Værdi til det 10-dobbelte af dens aarlige Beløb, for saa vidt Reglerne under 3 ikke kommer til Anvendelse.
- 3) Er Nydelsen begrænset til et bestemt Tidsrum eller til en eller flere Personers Levetid, fastsættes Værdien efter de Regler, hvorefter den danske Statsanstalt for Livsforsikring beregner Værdien af tilsvarende Ydelser, dog saaledes, at det Beløb, der beregnes for Administration og Erhvervelsesomkostninger, ikke medregnes. De i saa Henseende fornødne Beregninger leveres uden Betaling af Statsanstalten for Livsforsikring. Finansministeren kan bestemme, at Tabeller, udarbejdede af Statsanstalten for Livsforsikring, bliver at følge ved Fastsættelsen af Værdien.
- 4) Den aarlige Værdi af Indtægts- eller Brugsnydelse beregnes efter Forholdene ved dens Begyndelse. Udlægges eller anbringes Kapitaler til Indtægtsnydelse i rentebærende Papirer, beregnes disses virkelige Renter; er Kapitalen anbragt i Aktier o. lign., beregnes Indtægten deraf efter Gennemsnittet af de to sidste Aars Udbytte, dog mindst med 4 pCt. af Effekternes Værdi, saaledes som denne skal ansættes i Henhold til § 18 Nr. 2, Brugsnydelse af fast Ejendom ansættes efter Lejeværdien. Hvor i øvrigt Forrentningen af en Kapital ikke nøjagtig kan angives, ansættes Rentenydelsen til 4 pCt. af Kapitalen.

De her givne Regler gælder ogsaa, naar Værdien af Rente-nydelse, Indtægts- eller Brugsnydelse skal bestemmes af Hensyn til Fradrag ved Fastsættelse af Arveafgiften af Kapital, hvorpaa Nydelsen hviler. I saa Fald fastsættes Værdien under Hensyn til

Forholdene, navnlig ogsaa Nydernes Alder, paa Tidspunktet for denne Afgiftsberegning.

§ 21. Afgiften beregnes af de enkelte Arvelodder og udredes af disse.

Den, hvem en Brugs- eller Indtægtsnydelse af visse Ejendele eller en vis Kapital er tillagt, kan kræve, at Afgiften udredes af de Midler, hvorpaa Brugs- eller Indtægtsnydelsen hviler, eller at det til Afgiftens Udredelse fornødne Beløb tilvejebringes ved Laan mod Pant i disse Midler. Disse Regler finder dog ikke Anvendelse i de i § 4, litr. c. og d., ommeldte Tilfælde.

Er det ved Testamente bestemt, at visse Arvelodder skal udredes fri for Afgifter, betragtes de paagældende Arvelodder som forøgede med det til Afgifternes Udredelse fornødne Beløb, og Afgiften udregnes paa den Maade, at der til Arveloddens Beløb først lægges det Beløb, som Afgifterne af samme vilde udgøre, beregnede paa sædvanlig Vis, og af det saaledes fremkomne Beløb beregnes den Afgift, der vil være at erlægge.

Ved Opgørelsen af de enkelte Arvelodders Størrelse bliver alt, hvad samme Person erhverver efter samme Arvelader, at betragte som en samlet Arvelod. Har en Arving eller Legatar tidligere modtaget Arv, Legat eller afgiftspligtige Forskud eller Forstrækninger fra samme Arvelader, maa som Følge heraf de saaledes modtagne Beløb medregnes ved Opgørelsen af den afgiftspligtige Lod, men i den Afgift, som derved fremkommer, fradrages den Arveafgift, som tidligere maatte være erlagt af de paagældende Erhvervelser. I Formuefællesskab levende Ægtefæller betragtes i denne Forbindelse som samme Arvelader, naar de afgiftspligtige Beløb er udredet af Fællesboet eller skal udredes af dette, ligesom ogsaa Arv, der tilfalder i Formuefællesskab levende Ægtefæller,

betragtes som en samlet Arv, medmindre Arveladeren maatte have bestemt, at Arven skal unddrages Formuefællesskabet.

Viser det sig ved Opgørelsen af et Dødsbo eller af anden afgiftspligtig Formuemasse, at nogen af Lodtagerne som Følge af foranstaaende Bestemmelse har et større Beløb at tilsvare i Arveafgift, end der tilkommer ham ved Delingen, betragtes det overskydende som en ham personlig paahvilende Gæld, der er Boet og de øvrige Lodtagere uvedkommende. Det samme gælder om Arveforskud eller Forstrækninger, som maatte være ydet Personer, der ikke kommer til at tage Arv efter Yderen.

For saa vidt Bestemmelserne i § 4, litr. e., og § 5, litr. b. og c., finder Anvendelse med Hensyn til Overdragelser, ved hvilke der er erlagt Halvprocentafgift efter Fr. af 8. Februar 1810 eller Stempelafgift, kan de saaledes erlagte Afgiftsbeløb fradrages i Arveafgiften. Samme Regler kommer til Anvendelse, naar der i Henshold til § 14, 3die Stykke, under Arveafgiftsberegningen inddrages Midler, hvorover en i uskiftet Bo hensiddende Ægtefælle har disponeret.

§ 22. Arveafgift efter de i denne Lov indeholdte Regler bliver at svare af alle Erhvervelser, med Hensyn til hvilke Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden efter Reglerne i § 10, jfr. §§ 13 og 15, falder efter denne Lows Ikrafttræden. Ligeledes bliver, naar den længstlevende af tvende Ægtefæller har hensiddet i uskiftet Bo, Afgiften af Boet at beregne efter denne Lov, naar den længstlevende Ægtefælle dør, eller Skiftet paabegyndes efter denne Lows Ikrafttræden, selv om den først afdøde Ægtefælle maatte være død forinden dette Tidspunkt; dog kommer i dette Tilfælde Reglerne i § 14, 3die Stykke, 2det og 3die Punktum, ikke til An-

vendelse, naar den først afdøde Ægtefælle er død forinden Ikrafttrædelsen af Lov Nr. 136 af 27. Maj 1908.

Er Arveafgiften af visse Erhvervelser inden Lovens Ikrafttræden endelig berigtiget i Overensstemmelse med de hidtil gældende Regler, bliver derimod ingen yderligere Afgift at erlægge, selv om Afgiftspligten efter denne Lovs Regler først vilde indtræde efter det forannævnte Tidspunkt.

I Tilfælde, hvor Administrationen maatte have forlangt Berigtigelsen af Arveafgiften af visse Midler udsat som Vilkaar for en tilstaaet Afgiftsnedsættelse, bliver Afgiften at beregne efter den ved Resolutionens Afgivelse gældende Lovgivning.

§ 23. I Boer, der undergives offentlig Skiftebehandling, har vedkommende saavel ordentlige som overordentlige Skifteforvaltere, til hvilke sidste i denne Lov henregnes saavel Testamentseksekutorer som Skiftekommisssarier, at drage Omsorg for, at Arveafgiften berigtiges af samtlige den afdødes Efterladenskaber saavel som af de øvrige fra ham hidrørende Erhvervelser, med Hensyn til hvilke Afgiftspligten indtræder ved hans Død, i hvilket Øjemed Skifteforvalteren bl. a. bør søge oplyst, om afdøde har truffet Dispositioner, der medfører Afgiftspligt efter Reglerne i Lovens § 5.

Skifteforvalteren har endvidere at søge tilvejebragt Oplysning om, hvorvidt afdøde maatte have været Besidder af Len, Stamhuse eller Fideikommissarier eller af Brugs-, Indtægts- eller Rentesnydelser, med Hensyn til hvilke en afgiftspligtig Succesison har fundet Sted, eller har nydt Brugen eller Indtægten af Midler, af hvilke ved hans Død vil være at svare Arveafgift. For saa vidt Arveanmeldelsen med Hensyn til de her omtalte afgiftspligtige Erhvervelser ikke vil være at indgive til den Skifteforvalter, der

behandler afdødes Bo, har denne at tilstille den Skifteforvalter, til hvem Arveanmeldelsen efter de nedenfor bestemte Regler vil være at indgive, de af ham tilvejebragte Oplysninger.

§ 24. Naar offentlig Skifte finder Sted, skal Afgiften betales, saasnart Udbetaling efter Opgørelsen i Boet kan ske.

Hvis et Bo, der behandles af overordentlige Skifteforvaltere, ikke kan sluttes inden 2 Aar efter Dødsfaldet, skal forinden dette Tidspunkt en foreløbig Opgørelse af Boet finde Sted, og den ifølge denne skyldige Afgift indbetales. Naar Skiftet sluttes og endelig Opgørelse foreligger, skal den endelige Afgiftsberegning foretages, og Afgiften berigtiges enten ved Betaling af yderligere Afgift eller ved Tilbagebetaling.

Overordentlige Skifteforvaltere skal, inden 14 Dage efter at foreløbig eller endelig Opgørelse i Boet er foretaget, til Finansministeriet indsende en Afskrift af de testamentariske Bestemmelser samt Indberetning i en af Finansministeren foreskreven Form om Boets Indgæld og Udgæld samt Arvebeholdning, om mulige afgiftspligtige Erhvervelser udenfor afdødes Efterladenskaber, jfr. § 23, om den i Boet foretagne Beregning af Afgiften til det offentlige, samt om, hvorledes Beholdningen er udloddet.

Overordentlige Skifteforvaltere skal uden Ophold til den ordinære Skifteret, under hvis Jurisdiktion det af dem behandlede Bo henhører, indsende Indberetning om, hvad de foretager med Hensyn til Berigtigelsen af Arveafgiften.

§ 25. Saavel ordentlige som overordentlige Skifteforvaltere er med den af Bestemmelsen i § 21, næstsidste Stykke, følgende Begrænsning lige overfor det offentlige ansvarlige for, at Arveafgiften behørig berigtiges i de af dem behandlede Boer.

§ 26. Naar et Bo overtages af Arvinger til privat Skifte, samt i

de Tilfælde, hvor Pligt til Erlæggelse af Arveafgift i Medfør af Bestemmelserne i denne Lov indtræder, uden at noget Skifte finder Sted her i Landet, har de afgiftspligtige inden 6 Maaneder efter Afgiftspligtens Indtræden at indgive Arveanmeldelse til vedkommende Skifteforvalter.

Arveanmeldelsen, der afgives paa Tro og Love og under Eds Tilbud, skal foruden Oplysning om den Begivenhed, der har givet Anledning til den afgiftspligtige Erhvervelse, indeholde en Fortegnelse over de til den afgiftspligtige Formue hørende Aktiver og over de Udgifter, Gældsforpligtelser og andre Byrder, der menes at kunne komme til Fradrag, samt en Opgørelse over, hvorledes Formuen er eller vil blive fordelt, med Angivelse af Erhververnes Slægtskabsforhold til Arveladeren og, for saa vidt Arveladeren hensad i uskiftet Bo efter en tidligere afdød Ægtefælle, tillige en Angivelse af, hvor og naar denne er afgaaet ved Døden.

For saa vidt der er flere Arvinger eller afgiftspligtige, har de derhos i Arveanmeldelsen at udpege en Person, til hvem Meddelelse om Afgiftsberegningens Udfald eller andre Meddelelser i Sagen paa samtliges Vegne kan rettes.

I øvrigt er Arvingerne paa Skifteforvalterens Begæring pligtige at meddele denne samtlige de Oplysninger, hvoraf de maatte være i Besiddelse, og som kan have Betydning for Afgiftsberegningen, ligesom ogsaa at fremskaffe Oplysninger om Vurderingen af faste Ejendomme og andre Oplysninger, der anses nødvendige for Kontrollen med de i Arveanmeldelsen fastsatte Værdier.

Skema for nævnte Arveanmeldelser fastsættes af Finansministeriet og udleveres gratis gennem nærmeste Skifteret.

§ 27. Anmeldelsespligten paahviler i Dødsboer samtlige den

afdødes Arvinger og, for saa vidt der maatte findes en efterlevende Ægtefælle, der er lodtagen i Boet, tillige denne, derimod ikke blotte Legatarer. I de i § 4, litr. d., ommeldte Tilfælde paahviler Anmeldelsespligten samtlige Domhavere, i de i § 4, litr. b. og c., samt naar Afgiftspligten indtræder som Følge af Succession i Rentenydelse o. desl., de afgiftspligtige Successorer.

Anmeldelsen skal underskrives af samtlige de anmeldelsespligtige. For umyndiges Vedkommende underskrives Anmeldelsen af disses Værge; [mindreaarige underskriver i Forening med deres Kurator]; Enker, for hvem der er beskikket Lavværge, underskriver i Forening med denne. For en fraværende Arving, der har deltaget i Skiftet ved Repræsentant, kan denne underskrive, men den ham meddelte Fuldmagt maa paa Forlangende kunne dokumenteres.

§ 28. I Dødsboer efter her i Landet hjemmehørende Personer indgives Arveanmeldelsen til Skifteforvalteren i den Jurisdiktion, hvor Arveladeren ved sin Død havde Bopæl. I de i § 87 i Lov om Skifte af Dødsbo og Fællesbo af 30. November 1874 ommeldte Tilfælde indgives Anmeldelsen til den Skifteret, til hvilken Boet er henvist.

Ved Succession i Len, Stamhuse og Fideikommiss indgives Anmeldelsen til Skifteforvalteren paa det Sted, hvor sidste Besidder havde Bopæl, eller, for saa vidt han havde Bopæl i Udlandet, paa det Sted, hvor Fideikommisset er beliggende, eller hvor dets Bestyrelse har sit Hjemsted. For saa vidt intet saadant Sted findes, sker Anmeldelsen til Københavns Byrets Skifteretsafdeling.

Ved Succession i Nydelsen af Familiestiftelser indgives Arve-

anmeldelsen til Skifteforvalteren paa det Sted, hvor Stiftelsen eller dennes Bestyrelse har sit Hjemsted.

Ved Succession i Brugs- eller Indtægtsnydelser samt ved saadannes Ophør sker Anmeldelsen til den Skifteforvalter, der har behandlet Arveladerens Bo, eller, for saa vidt Boet er behandlet af overordentlige Skifteforvaltere eller af selvskiftende Arvinger, til den ordinære Skifteforvalter, under hvis Jurisdiktion Boet henhørte.

Ved Erhvervelsen af en bortbleven Persons Formue eller Indtægtsnydelser af denne i Henhold til Reglerne i Fr. 11. September 1839 indgives Anmeldelsen til Skifteretten i den Jurisdiktion, hvor Dom i 1ste Instans er afsagt.

Naar i Henhold til Regelen i § 8 Arveafgift skal erlægges af en Udlændings herværende faste Ejendomme eller de dør ommeldte Rettigheder over saadanne, indgives Arveanmeldelsen til Skifteforvalteren i den Jurisdiktion, under hvilken de paagældende Ejendomme er beliggende. Ejede vedkommende Udlænding flere faste Ejendomme her i Landet, beliggende under forskellige Jurisdiktioner, kan Arvingerne efter eget Valg indgive Arveanmeldelsen til Skifteforvalteren i den af de paagældende Jurisdiktioner, de maatte ønske, men de maa da inden Udløbet af den i § 26 foreskrevne Frist tilstille Skifteforvalterne i de øvrige Jurisdiktioner Meddelelse om, at og til hvilken Skifteforvalter Arveanmeldelse er indgivet.

§ 29. Naar et Bo efter at have henstaaet under offentlig Skiftebehandling ekstraderes Arvingerne til videre Behandling, uden at Arveafgiften er berigtiget, bliver Arveanmeldelsen i Overensstemmelse med de foran givne Regler at indgive inden 6 Maaneder efter Ekstraditionen.

Er de afgiftspligtige først paa et senere Tidspunkt end det, paa hvilket Afgiftspligten efter de i denne Lov indeholdte Regler indtræder, kommet til Kundskab om den afgiftspligtige Erhvervelse, regnes den i § 26 ommeldte Frist af 6 Maaneder fra det Tidspunkt, da de paagældende fik Kundskab om Erhvervelsen, hvorfor der maa gøres Rede i Arveanmeldelsen.

Naar Andragende derom indgives inden Udløbet af den lovbestemte Frist for Arveanmeldelsens Indgivelse, og Omstændighederne i øvrigt taler derfor, kan Skifteforvalteren bevilge en Forlængelse af Fristen af indtil 3 Maaneder. Skulde paa Grund af særlige Omstændigheder en yderligere Forlængelse af Fristen anses fornøden, kan en saadan Forlængelse efter derom indgiven Ansøgning bevilges af Finansministeriet.

§ 30. Indkommer Arveanmeldelsen ikke inden Udløbet af de i § 26 og § 29 foreskrevne Frister, bliver Arveafgiften for de anmeldelsespligtiges Vedkommende at forhøje med $\frac{1}{3}$. Det samme gælder, hvis den indkomne Arveanmeldelse lider af saa væsentlige Mangler, at den er uskikket til at danne Grundlaget for en Afgiftsberegning. Er Arveanmeldelsen ikke underskrevet af samtlige de anmeldelsespligtige, indtræder en tilsvarende Afgiftsforhøjelse for de anmeldelsespligtiges Vedkommende, som ikke har underskrevet Anmeldelsen.

Overøvrigheden kan derhos efter Indstilling fra Skifteforvalteren forelægge de paagældende en passende Frist til at fremkomme med lovlig Arveanmeldelse og eventuelt fremtvinge dennes Indgivelse ved Paalæg af Dagbøder.

Finansministeriet er bemyndiget til helt eller delvis at frafalde den i denne Paragrafs første Stykke foreskrevne Afgiftsforhøjelse,

naar Omstændighederne findes at tale derfor, navnlig naar Oversiddelsen af de foreskrevne Frister kun har været kortvarig.

§ 31. Skifteforvalteren har at gennemgaa de indkomne Arveanmeldelser og, for saa vidt saadan skønnes fornødent, at søge de i disse indeholdte Oplysninger berigtiget eller suppleret ved Henvendelse til Parterne eller paa anden formaalstjenlig Maade. Han skal endvidere søge tilvejebragt de i øvrigt for Afgiftsberegningen fornødne Oplysninger, derunder navnlig om, hvorvidt nogen af de afgiftspligtige tidligere har modtaget Forstrækninger eller deslige, som bliver at tage i Betragtning ved Afgiftsberegningen, samt om, hvorvidt afdøde har truffet Dispositioner, der falder ind under Reglerne i § 5 og i § 14, 3die Stykke.

Naar Sagen paa foranførte Maade er tilstrækkelig oplyst, eller der dog er tilvejebragt de Oplysninger, som efter Omstændighederne maa anses for erholdelige, foretager Skifteforvalteren paa Grundlag af de foreliggende Oplysninger en Beregning af de Afgiftsbeløb, som vil være at erlægge i Anledning af den Begivenhed, Arveanmeldelsen vedrører, og tilstiller Parterne eller den af disse udpegede Repræsentant en Afskrift af denne Afgiftsberegning.

Naar en efterlevende Ægtefælle forbliver hensiddende i uskiftet Bo, har den paagældende inden Udløbet af den i § 26, 1ste Stykke, nævnte Frist og under samme Vilkaar som i § 30, 2det Stykke, anført, til Skifteforvalteren at indlevere en summarisk Opgørelse paa Tro og Love og under Eds Tilbud over Boets Aktiver og Passiver; denne Opgørelse bliver, naar den ikke godtgøres at være urigtig, at lægge til Grund, saafremt der til sin Tid, naar Boet skiftes, bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Reglerne i § 14, 3die Stykke, 2det og 3die Punktum.

§ 32. Anser nogen af de afgiftspligtige sig for forurettet ved den af Skifteforvalteren foretagne Afgiftsberegning, kan han inden 6 Uger efter, at han har modtaget Underretning om samme, eller for de anmeldelsespligtiges Vedkommende inden 6 Uger, efter at saadan Underretning er tilstillet den af dem i Henhold til Reglerne i § 26 udpegede Repræsentant, indbringe Sagen for Finansministeriet.

Anser den paagældende heller ikke den Afgørelse, Finansministeriet træffer, for rigtig, kan han, naar Begæring derom fremsættes inden 6 Uger, efter at han har modtaget Underretning om Ministeriets Afgørelse, forlange Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang under en mod ham ved det offentlige Foranstaltning anlagt Sag.

Undlader de afgiftspligtige at paaanke den af Skifteforvalteren foretagne Afgiftsberegning inden den foran foreskrevne Frist, er Afgiftsberegningen bindende for dem, medmindre det offentlige, for hvilket Skifteforvalterens Afgiftsberegning ikke er bindende, af egen Drift eller i Henhold til derom fremsat Andragende maatte foranledige Spørgsmaalet om Afgiftsberegningens Rigtighed optaget til fornyet Prøvelse. De af Finansministeriet med Hensyn til Afgiftsberegningen trufne Afgørelser er, naar de ikke paaankes inden den foreskrevne Frist, bindende saavel for det offentlige som for de afgiftspligtige.

§ 33. Afgiften forfalder til Betaling paa 2-Ugers Dagen, efter at Afgiftsberegningen efter de i foranstaaende Paragraf indeholdte Regler er blevet bindende for de afgiftspligtige, eller, for saa vidt denne Dag er en Helligdag, paa den nærmest paafølgende Søndag. Oversiddes denne Frist, bliver der at erlægge en Straffrente af $\frac{1}{6}$ pro mille af Afgiftens Beløb for hver Dag, Fristen er oversiddet.

I de Tilfælde, hvor en afdragsvis Betaling er tilladt, forfalder det første Afdrag til Indbetaling efter de foran fremstillede Regler. Det næste Afdrag forfalder til Indbetaling paa Aarsdagen efter det første Afdrags Forfaldsdag eller, hvis denne er en Helligdag, paa den nærmest paafølgende Søndag og saa fremdeles. Udeblives med Betalingen af noget Afdrag, beregnes Strafrente som foran angivet.

De afgiftspligtige har inden 3 Uger efter Indbetalingsfristens Udløb for Skifteforvalteren at godtgøre, at Afgiften med mulig paaløbne Renter er betalt.

Reglerne om Stedet for Afgiftens Indbetaling fastsættes af Finansministeriet.

§ 34. Har Skifteforvalteren ikke inden 3 Uger efter Indbetalingsfristens Udløb modtaget fyldestgørende Oplysning om, at den skyldige Afgift er betalt, eller fremgaar det af de ham forelagte Oplysninger, at der er indbetalt for lidt, har han at drage Omsorg for Afgiftens Inddrivelse.

Selvskiftende Arvinger er, eventuelt i Forbindelse med afdødes med disse skiftende Ægtefælle, med den af Regelen i § 21, næstsidste Stykke, følgende Begrænsning, solidarisk ansvarlig for Berigtigelsen af de Afgiftsbeløb, der vil være at erlægge i de af dem behandlede Boer. Det fulde Afgiftsbeløb kan derfor efter Skifteforvalterens Valg inddrives hos en hvilken som helst af de paa gældende.

Udenlandske Arvingers herværende Repræsentanter, der alene eller i Forening med her hjemmehørende Arvinger maatte have overtaget en her hjemmehørende Persons Bo til privat Skifte, er ligesom Arvingerne og efter samme Regler som disse ansvarlige for Arveafgiftens Berigtigelse.

Naar Arvemidler eller andre efter denne Lov afgiftspligtige Midler udbetales en Udlænding gennem en herværende Repræsentant, er denne lige overfor det offentlige ansvarlig for Afgiften af de paagældende Midler. Udbetales deslige Midler til en Udlænding uden Mellemand her i Riget, er den, af hvem Midlerne udbetales, pligtig til at fradrage Afgiftens Beløb og er overfor det offentlige ansvarlig for Afgiftens rigtige Indbetaling.

Naar Ejendomme eller Rettigheder, der har tilhørt en Udlænding, og hvoraf skal svares Arveafgift efter Regelen i § 8, overgaar til en anden Udlænding, er det offentlige berettiget til at søge Fyldestgørelse for Afgiften i de paagældende Ejendomme og Rettigheder uden Hensyn til de efter Afgiftspligtens Indtræden med Hensyn til samme mulig trufne Dispositioner.

§ 35. Offentlige Embedsmænd saavel som Bestyrerne af offentlige Stiftelser, Banker og lignende Pengeinstitutter, der har baandlagt Midler under Bestyrelse, er pligtige at meddele vedkommende Skifteforvalter eller Finansministeriet Underretning om, naar saadanne Midler kommer til Udbetaling, eller naar der finder Succession Sted i Indtægtsnydelsen af samme.

Samme Pligt paahviler Bestyrerne af Fideikommissar saavel som Familielegater eller Familiestiftelser, der falder ind under Regelen i § 4 c., naar der finder Succession Sted i Besiddelse af Fideikommisset eller i Indtægtsnydelsen af paagældende Legat eller Stiftelse.

§ 36. Alle Embedsmænd og andre offentlige Myndigheder, derunder Skatteligningsmyndigheder, samt Bestyrelser for Banker, Forsikringsselskaber, Aktieselskaber, Kreditforeninger, Sparekasser o. desl., er forpligtet til uden Betaling at meddele saavel Skifteforvaltere som de øvrige Myndigheder, hvem Tilsynet med Afgif-

tens Berigtigelse paahviler, alle Oplysninger, hvoraf de er i Besiddelse, og som kan tjene til Vejledning ved Afgiftens Beregning, saasom angaaende den Formue, hvorefter en afdød har svaret Formueskat, de hos Banken eller Sparekassen for afdøde Personer indestaaende Kapitaler, de paa saadannes Navn noterede Obligationer eller Aktier og deslige.

Saavel ordentlige som overordentlige Skifteforvaltere er derhos, naar de har Formodning om, at en afdød, af hvis Efterlænskaaber det paahviler dem at beregne Arveafgiften, har ydet nogen Forskud eller Forstrækninger eller har indgaaet Overenskomster eller foretaget Overdragelser, hvoraf Afgift bliver at svare efter Reglerne i denne Lov, berettigede til at afkræve den eller dem, til Fordel for hvem de afgiftspligtige Dispositioner formodes truffet, en skriftlig Erklæring angaaende det paagældende Forhold.

Vægrer nogen sig ved at meddele de Oplysninger eller Erklæringer, som i Medfør af denne Lovs Bestemmelser afæskes ham, bestemmer Finansministeriet, hvis Afgørelse i saa Henseende ikke kan paaankes for Domstolene, om de begærede Oplysninger skal meddeles, eller den begærede Erklæring afgives, og Ministeriet kan om fornødent fremtvinge Begæringens Opfyldelse ved Paalæg af Dagbøder.

§ 37. Har Arvinger eller andre efter denne Lov afgiftspligtige forsætlig søgt at unddrage sig Afgiftspligten ved at undlade at indgive de paabudte Anmeldelser i Tilfælde, hvor saadant efter de foreliggende Omstændigheder kunde medføre, at den afgiftspligtige Erhvervelse undgik vedkommende offentlige Myndigheds Opmærksomhed, eller ved paa anden Maade at fordølge den afgiftspligtige Erhvervelse, uden at Tilfældet dog falder ind under

Bestemmelsen i § 38, bliver Afgiften, hvis ikke Sagen med Finansministeriets Samtykke afgøres i Mindelighed, at erlægge med dens dobbelte Beløb.

§ 38. Den, som til Brug ved Beregningen af Afgiften efter nærværende Lov til de Myndigheder, hvem Afgiftens Beregning paa hviler, derunder indbefattet overordentlige Skifteforvaltere, mod bedre Vidende afgiver urigtige Anmeldelser, Oplysninger eller Erklæringer angaaende de Forhold, hvorpaa Afgiftspligten eller Afgiftens Beregning beror, eller som i sine Anmeldelser, Oplysninger eller Erklæringer med Forsæt fortier Omstændigheder, der har Betydning for Afgiftspligten eller Afgiftsberegningen, straffes, for saa vidt ikke Sagen med Finansministeriets Samtykke afgøres i Mindelighed, med en Bøde lig det femdobbelte af det Beløb, hvormed Afgiften som Følge af de urigtige eller ufuldstændige Oplysninger er blevet forringet, eller hvormed den vilde være blevet forringet, hvis Afgiften var blevet beregnet paa Grundlag af disse Oplysninger.

Er de foran ommeldte Anmeldelser, Oplysninger eller Erklæringer afgivet af flere i Forening, bliver den foreskrevne Bøde at ikende hver enkelt af de paagældende med dens fulde Beløb, for saa vidt de har været vidende om de afgivne Oplysningers Urigtighed eller Ufuldstændighed.

Sager, hvorunder der er Spørgsmaal om Ansvar efter denne Paragraf eller efter § 37, behandles efter de for kriminelle Sager gældende Regler.

§ 39. Skulde nogen af de Embeds- eller Bestillingsmænd, hvem Tilsynet med Overholdelsen af de i denne Lov givne Bestemmelser er betroet, gøre sig skyldig i Efterladenhed hermed, bliver han efter Finansministeriets Resolution, der ej kan paaankes for Dom-

stolene, at anse med en Bøde første Gang fra 20 til 100 Kr., anden Gang fra 40 til 200 Kr., tredje Gang fra 80 til 400 Kr. Gør han sig oftere skyldig i lignende Forseelser, bliver han efter Omstændighederne at anse med en højere Bøde eller at tiltale med Embeds eller Bestillings Forbrydelse.

Overordentlige Skifteforvaltere kan under de samme Betingelser anses med Bøder fra 20 til 400 Kr. Er grov Forsømmelighed udvist, kan derhos den dem meddelte Bevilling til det paagældende Bos Behandling fratages dem.

§ 40. Naar Bestyrere af offentlige Stiftelser, Banker og lignende Institutioner forsømmer de i § 35 paabudte Indberetninger, kan de efter Finansministeriets Resolution anses med Bøder fra 20 til 400 Kr.

Er de paagældende utilfredse med det af Finansministeriet givne Bødepaalæg, kan de forlange Spørgsmaalet om sammes Berettigelse afgjort ved Domstolene under en mod dem ved det offentliges Foranstaltning anlagt Sag.

§ 41. Saavel Afgiften selv med de denne mulig paaløbne Renter som Bøder, der i Henhold til denne Lov er paalagt nogen af Administrationen, bliver i Mangel af Betaling paa lovlig Maade at inddrive ved Udpantning.

Bøder, som er paalagt nogen ved Domstolene, eller hvis Paalæg er stadfæstet af disse, bliver i Mangel af Betaling at afsone i Overensstemmelse med de om Afsoning af Bøder udenfor kriminelle Sager gældende Regler.

Alle Bøder efter denne Lov tilfalder Statskassen.

§ 42. Finansministeriet fastsætter efter Samraad med Justitsministeren de nærmere Regler angaaende Skifteforvalternes Virksomhed med Hensyn til Afgiftens Beregning og Opkrævning.

§ 43. De foran givne Regler er med Undtagelse af § 2 anvendelige ogsaa med Hensyn til Erhvervelser, for hvilke Afgiftspligt er indtraadt forinden Lovens Ikrafttræden, medmindre ved offentligt Skifte Afgiften er forfalden til Betaling inden Lovens Ikrafttræden, eller, hvor offentligt Skifte ikke finder Sted, Arveanmeldelse forinden er indgivet.

III. Om Afgift af Gave.

§ 44. Samme Afgift som af Arv svares af Gaver, der ydes til den med Giveren samlevende Ægtefælle, for saa vidt Gaven bliver Særeje, til hans Afkom (derunder Adoptivbørn) og til hans Forældre og Bedsteforældre, hvad enten der til saadanne Gaver knyttes Bestemmelser om Afkortning i Arv eller ikke. Afgift erlægges ogsaa for Gaver, der fremkommer ved Køb eller anden Retshandel, hvor Modtageren ikke har ydet fuldt Vederlag.

Afgiften erlægges under eet for alt, hvad der i eet Kalenderaar er ydet til hver enkelt af de paagældende Personer, dog svares ikke Afgift af Beløb paa ikke over 2000 Kr. aarlig.

Afgiftsfri er

1. Underhold af Afkom og Forældre og Bedsteforældre i Yderens Hjem.
2. Gaver, der ydes til Afkom til personlig Benyttelse og Brug, bestaaende af Møbler og andet Udstyr, for saa vidt den samlede Værdi af, hvad der i eet Kalenderaar er ydet, ikke overstiger 5000 Kr. I modsat Fald er det overskydende afgiftspligtigt.

Naar Afgift skal beregnes efter Klasse A., er Afgiften for afgiftspligtige Beløb paa ikke over 2000 Kr. (§ 2 A. 1.) $\frac{1}{2}$ pCt.

De her givne Regler kommer ogsaa til Anvendelse paa Gaver, hvoraf Giveren har forbeholdt sig Nyttens eller Brugen, naar Indtægts- eller Brugsnydelsen ophører inden Giverens Død.

§ 45. Afgiftspligten indtræder efter Udløbet af det Kalenderaar, i hvilket Gaven er ydet; har Giveren forbeholdt sig Indtægts- eller Brugsnydelse, dog først ved Ophøret af denne Ret. Giveren og Modtageren er forpligtet til senest den 1. Februar derefter at indgive Anmeldelse om Gaven med de til Afgiftsberegningen fornødne Oplysninger. Finansministeren kan, hvor Forholdet maatte tale derfor, fastsætte en længere Frist. Anmeldelsen skal afgives paa Tro og Love og under Eds Tilbud og affattes i Overensstemmelse med et af Finansministeren foreskrevet Skema. Indgives Anmeldelse ikke inden den foreskrevne Frist, erlægges Afgiften med dens dobbelte Beløb.

§ 46. Afgiften paahviler Gavemodtageren, dog at Giveren overfor Statskassen hæfter solidarisk med ham. Den forfalder til Betaling een Maaned efter, at Afgiftsberegningen er dem meddelt, medmindre Afgiftsberegningen inden den nævnte Frist indankes for Finansministeriet. Er saadan Anke sket, skal Afgiften betales inden 14 Dage efter, at Ministeriets Afgørelse er meddelt, medmindre Spørgsmaalet inden samme Frist forlanges afgjort ved Rettergang under en ved det offentlige Foranstaltning anlagt Sag.

§ 47. Arvinger er, hvad enten Boet behandles offentlig eller privat, under Ansvar efter § 38 pligtige at give Oplysning om de Gaver af den her omhandlede Art, som afdøde dem bekendt maatte have ydet eller modtaget. Skifteforvaltere, saavel ordentlige som overordentlige, har, hvor Forholdene giver Anledning dertil, at affordre Arvingerne i de Boer, hvori de foretager Arveafgifts-

beregning, de nævnte Oplysninger. Viser det sig herefter, at Anmeldelse af den afgiftspligtige Disposition ikke er sket, bliver Afgiften at forhøje til det tredobbelte. De herefter skyldige Beløb tilsvares af Parternes Bo eller Arvinger.

§ 48. Finansministeren fastsætter de nærmere Regler med Hensyn til Afgiftens Beregning og Berigtigelse, derunder, hvilke Mynigheder Anmeldelsen skal indgives til, og af hvem Beregningen skal foretages. Finansministeren er bemyndiget til, hvor Omstændighederne maatte tale derfor, at eftergive eller nedsætte de i §§ 45 og 47 foreskrevne Afgiftsforhøjelser.

I øvrigt kommer de i Lovens Afsnit II om Arveafgift givne Regler ogsaa til Anvendelse med Hensyn til den heromhandlede Afgift af Gave, saa vidt de efter deres Indhold er anvendelige; dog kommer Reglerne i § 11, 1ste Stykke, og § 12 ikke til Anvendelse paa Gaveafgiften. Ved Anvendelse af Regelen i § 21, 4de Stykke, 2det Punktum, tages Hensyn til de for hvert Kalenderaar afgiftspligtige Gavebeløb.

IV.

§ 49. Denne Lov træder i Kraft den 1. April 1922.

Regeringen bemyndiges til ved kongelig Anordning at sætte denne Lov i Kraft paa Færøerne med de Lempelser, som ifølge disse Øers særlige Forhold maatte findes hensigtsmæssige.

Lov om midlertidig Afgift af Arv, Nr. 173 af 16. Maj 1933.

§ 1. Foruden den i Lov Nr. 147 af 10. April 1922 om Afgift af Arv og Gave foreskrevne Afgift af Arv bliver der at svare en særlig Afgift af de efter nævnte Lov afgiftspligtige Erhvervelser i Overensstemmelse med nedenstaaende Regler.

§ 2 (Som ændret ved Lov Nr. 322 af 28. Juni 1943). Afgiften svares af arveafgiftspligtige Erhvervelser, hvor Arveafgiftspligt efter Lov Nr. 147 af 10. April 1922 indtræder fra og med den 9. Maj 1933 og til og med den 30. Juni 1944.

Agiften svares dog ikke af Erhvervelser, der falder ind under Arveafgiftslovens § 2, Litra A.

§ 3. Afgiften udgør 50 pCt. af det Beløb, hvortil den i Lov Nr. 147 af 10. April 1922 foreskrevne Afgift er beregnet af den paa gældende Erhvervelse.

Hvor der i Henhold til nævnte Lows § 9, 2. Stk., og § 21, sidste Stk., er sket Fradrag i Arveafgiftsbeløbet, beregnes Afgiften efter nærværende Lov i Forhold til Afgiftsbeløbet uden Fradrag; for saa vidt Fradragsbeløbet er større end den efter Loven af 10. April 1922 beregnede Afgift, kan det overskydende fradrages i Afgiften efter nærværende Lov.

Fritagelse for Afgift efter Loven af 10. April 1922 medfører ogsaa Fritagelse for Afgift efter nærværende Lov.

Naar der er tilstaaet Nedsættelse af Arveafgift i Henhold til § 3, 4. Stk., 2. Pkt., i Loven af 10. April 1922, svares Afgiften efter nærværende Lov med 50 pCt. af det nedsatte Arveafgiftsbeløb.

§ 4. Hvor Arveafgift i Henhold til § 11 i Loven af 10. April 1922 berigtiges i Afdrag, kan Finansministeren, naar Omstændighederne taler derfor, tillade, at Afgiften efter nærværende Lov erlægges i Afdrag paa en i hvert enkelt Tilfælde nærmere fastsat Maade.

§ 5. I øvrigt finder Reglerne i Afsnit II i Lov Nr. 147 af 10. April 1922 Anvendelse med Hensyn til den i nærværende Lov foreskrevne Afgift, for saa vidt de efter deres Indhold er anvendelige.

§ 6. Denne Lov træder i Kraft straks.

Hvorefter alle vedkommende sig have at rette.

BEKENDTGØRELSE

om Tabeller til Fastsettelse af Værdien af Brugs- eller Indtægtsnydelser ved Beregning af Afgift i Henhold til Lov Nr. 147 af 10. April 1922 om Afgift af Arv og Gave, Nr. 525 af 17. Dec. 1942.

I Henhold til § 20 i Lov Nr. 147 af 10. April 1922 om Afgift af Arv og Gave bestemmes det herved, at efterstaaende af Statsanstalten for Livsforsikring udarbejdede Tabeller fra og med den 1. Januar 1943 bliver at følge ved Fastsettelsen af Værdien til Beregning af Afgift efter nævnte Lov af livsvarige Brugs- eller Indtægtsnydelser.

Tabel I angiver Værdien af en Livrente paa eet Liv paa 1 Kr. aarlig. Værdien af en given Brugs- eller Indtægtsnydelse findes ved at multiplicere Nydelsens Aarsbeløb eller Aarsværdi med den Faktor, som i Tabellen staar ud for Nyderens fyldte Alder.

Tabel II angiver Værdien af en Livrente paa længst Liv for en Mand og en Kvinde, naar Livrenten udbetales med konstant 1 Kr. aarlig, saa længe en af dem er i Live. Værdien af en given Brugs- eller Indtægtsnydelse af denne Art findes ved at multiplicere Nydelsens Aarsbeløb eller Aarsværdi med den Faktor under Kvindens fyldte Alder, som staar ud for Mandens fyldte Alder.

Hvor disse Tabeller kommer til Anvendelse, bliver der ikke at indhente Beregning af Værdien fra Statsanstalten for Livsforsikring, men den efter Tabellerne beregnede Værdi opføres i Anmeldelse og Afgiftsberegning.

TABEL I

Mænd				Kvinder			
Fyldt Alder	Kr. Ø.	Fyldt Alder	Kr. Ø.	Fyldt Alder	Kr. Ø.	Fyldt Alder	Kr. Ø.
0	20.15	50	13.45	0	21.18	50	14.90
1	20.63	51	13.20	1	21.72	51	14.70
2	21.00	52	12.92	2	21.84	52	14.47
3	21.27	53	12.64	3	21.86	53	14.24
4	21.45	54	12.36	4	21.81	54	13.98
5	21.56	55	12.07	5	21.73	55	13.71
6	21.60	56	11.75	6	21.62	56	13.41
7	21.59	57	11.46	7	21.49	57	13.07
8	21.54	58	11.14	8	21.35	58	12.73
9	21.45	59	10.85	9	21.21	59	12.42
10	21.35	60	10.53	10	21.05	60	12.07
11	21.23	61	10.24	11	20.89	61	11.72
12	21.10	62	9.92	12	20.72	62	11.33
13	20.96	63	9.60	13	20.55	63	10.94
14	20.83	64	9.28	14	20.40	64	10.58
15	20.68	65	8.94	15	20.27	65	10.18
16	20.55	66	8.60	16	20.15	66	9.79
17	20.41	67	8.26	17	20.03	67	9.40
18	20.28	68	7.93	18	19.93	68	9.00
19	20.15	69	7.60	19	19.84	69	8.64
20	20.01	70	7.27	20	19.75	70	8.29
21	19.88	71	6.95	21	19.66	71	7.93
22	19.74	72	6.66	22	19.57	72	7.61
23	19.60	73	6.41	23	19.48	73	7.32
24	19.46	74	6.15	24	19.38	74	7.03
25	19.30	75	5.91	25	19.29	75	6.81
26	19.14	76	5.66	26	19.19	76	6.58
27	18.97	77	5.45	27	19.08	77	6.39
28	18.79	78	5.22	28	18.97	78	6.20
29	18.62	79	5.01	29	18.86	79	6.01
30	18.43	80	4.81	30	18.73	80	5.85
31	18.25	81	4.64	31	18.60	81	5.70
32	18.05	82	4.47	32	18.46	82	5.57
33	17.85	83	4.32	33	18.31	83	5.47
34	17.63	84	4.20	34	18.15	84	5.39
35	17.41	85 og derover	4.14	35	17.98	85 og derover	5.36
36	17.18			36	17.80		
37	16.94			37	17.62		
38	16.69			38	17.42		
39	16.43			39	17.22		
40	16.17			40	17.00		
41	15.89			41	16.77		
42	15.61			42	16.54		
43	15.31			43	16.29		
44	15.01			44	16.04		
45	14.71			45	15.77		
46	14.47			46	15.59		
47	14.21			47	15.43		
48	13.97			48	15.26		
49	13.70			49	15.07		

TABEL II

Kvindens fyldte Alder										
35 Kr. Ø.	36 Kr. Ø.	37 Kr. Ø.	38 Kr. Ø.	39 Kr. Ø.	40 Kr. Ø.	41 Kr. Ø.	42 Kr. Ø.	43 Kr. Ø.	44 Kr. Ø.	45 Kr. Ø.
20.15	20.07	19.97	19.88	19.78	19.67	19.55	19.44	19.33	19.21	19.10
20.05	19.95	19.86	19.77	19.68	19.57	19.45	19.33	19.22	19.10	18.98
19.94	19.84	19.75	19.65	19.56	19.46	19.34	19.22	19.10	18.98	18.85
19.83	19.73	19.63	19.54	19.44	19.34	19.23	19.11	18.99	18.86	18.73
19.73	19.63	19.52	19.42	19.32	19.21	19.10	18.99	18.88	18.74	18.61
19.62	19.52	19.41	19.31	19.20	19.09	18.98	18.86	18.75	18.63	18.49
19.52	19.42	19.31	19.20	19.08	18.97	18.85	18.73	18.62	18.50	18.38
19.42	19.31	19.20	19.09	18.97	18.85	18.73	18.61	18.49	18.37	18.25
19.33	19.21	19.10	18.98	18.85	18.73	18.61	18.49	18.36	18.24	18.11
19.22	19.11	18.99	18.86	18.74	18.61	18.49	18.37	18.24	18.10	17.97
19.13	19.01	18.89	18.76	18.63	18.50	18.37	18.24	18.11	17.97	17.84
19.11	18.99	18.86	18.73	18.61	18.48	18.34	18.20	18.06	17.92	17.78
19.08	18.95	18.83	18.69	18.56	18.42	18.28	18.13	18.00	17.85	17.71
19.07	18.94	18.81	18.68	18.54	18.39	18.25	18.11	17.95	17.77	17.60
19.04	18.91	18.77	18.63	18.49	18.36	18.21	18.03	17.86	17.68	17.50
19.03	18.90	18.76	18.62	18.48	18.31	18.13	17.95	17.77	17.59	17.40
19.03	18.89	18.74	18.58	18.40	18.24	18.05	17.87	17.68	17.50	17.30
19.00	18.85	18.68	18.51	18.34	18.16	17.98	17.79	17.61	17.41	17.22
18.95	18.78	18.62	18.45	18.27	18.09	17.90	17.72	17.52	17.33	17.13
18.89	18.73	18.56	18.38	18.21	18.02	17.84	17.64	17.45	17.25	17.04
18.84	18.67	18.50	18.33	18.15	17.97	17.77	17.58	17.38	17.17	16.97
18.78	18.62	18.45	18.27	18.09	17.90	17.71	17.52	17.31	17.10	16.89
18.73	18.57	18.40	18.22	18.03	17.85	17.65	17.45	17.24	17.04	16.81
18.69	18.52	18.35	18.17	17.99	17.79	17.59	17.39	17.18	16.97	16.75
18.64	18.48	18.30	18.12	17.93	17.74	17.53	17.33	17.12	16.91	16.67
18.60	18.43	18.25	18.07	17.88	17.69	17.49	17.28	17.06	16.84	16.62
18.56	18.39	18.22	18.02	17.84	17.64	17.43	17.23	17.01	16.79	16.55
18.51	18.35	18.17	17.99	17.79	17.60	17.39	17.17	16.96	16.73	16.50
18.48	18.31	18.13	17.95	17.76	17.55	17.35	17.13	16.91	16.68	16.45
18.45	18.27	18.10	17.91	17.72	17.52	17.30	17.09	16.87	16.64	16.40
18.41	18.24	18.06	17.88	17.68	17.48	17.27	17.04	16.82	16.59	16.35
18.37	18.21	18.02	17.84	17.64	17.44	17.23	17.01	16.79	16.55	16.31
18.35	18.18	18.00	17.81	17.61	17.40	17.19	16.97	16.75	16.51	16.27
18.32	18.14	17.97	17.77	17.58	17.38	17.16	16.94	16.71	16.48	16.23
18.29	18.12	17.94	17.75	17.55	17.35	17.13	16.91	16.68	16.44	16.19
18.29	18.12	17.94	17.75	17.55	17.35	17.13	16.91	16.68	16.44	16.19
18.26	18.10	17.91	17.72	17.52	17.32	17.10	16.88	16.65	16.41	16.17
18.25	18.07	17.89	17.70	17.50	17.29	17.08	16.85	16.62	16.38	16.13
18.22	18.05	17.87	17.67	17.48	17.27	17.05	16.83	16.59	16.35	16.10
18.20	18.03	17.85	17.65	17.46	17.25	17.03	16.80	16.57	16.33	16.07
18.18	18.01	17.83	17.64	17.43	17.23	17.01	16.79	16.55	16.31	16.06
18.17	18.00	17.81	17.62	17.41	17.21	16.99	16.77	16.53	16.29	16.04
18.17	18.00	17.81	17.62	17.41	17.21	16.99	16.77	16.53	16.29	16.04
18.16	17.99	17.80	17.60	17.40	17.19	16.97	16.75	16.51	16.27	16.01
18.16	17.99	17.80	17.60	17.40	17.19	16.97	16.75	16.51	16.27	16.01
18.15	17.98	17.79	17.59	17.39	17.17	16.95	16.73	16.49	16.25	15.99
18.15	17.98	17.79	17.59	17.39	17.17	16.95	16.73	16.49	16.25	15.99
18.15	17.98	17.79	17.59	17.39	17.17	16.95	16.73	16.49	16.25	15.99
18.14	17.97	17.78	17.58	17.38	17.16	16.94	16.71	16.48	16.23	15.98

TABEL II (fortsat)

Kvindens fyldte Alder										
47 Kr.Ø.	48 Kr.Ø.	49 Kr.Ø.	50 Kr.Ø.	51 Kr.Ø.	52 Kr.Ø.	53 Kr.Ø.	54 Kr.Ø.	55 Kr.Ø.	56 Kr.Ø.	57 Kr.Ø.
19.07	19.00	18.93	18.85	18.77	18.70	18.62	18.55	18.49	18.41	18.36
18.94	18.85	18.76	18.68	18.60	18.52	18.44	18.37	18.30	18.23	18.16
18.78	18.69	18.61	18.51	18.43	18.35	18.26	18.19	18.11	18.04	17.97
18.62	18.53	18.44	18.35	18.25	18.17	18.08	18.01	17.92	17.85	17.77
18.48	18.37	18.27	18.17	18.08	17.99	17.90	17.81	17.73	17.64	17.57
18.32	18.21	18.11	18.01	17.90	17.81	17.72	17.63	17.53	17.45	17.37
18.16	18.05	17.94	17.84	17.74	17.63	17.53	17.43	17.34	17.25	17.16
18.01	17.89	17.78	17.67	17.56	17.45	17.35	17.25	17.15	17.05	16.96
17.86	17.74	17.62	17.50	17.39	17.28	17.16	17.05	16.95	16.85	16.75
17.71	17.59	17.46	17.33	17.21	17.09	16.98	16.87	16.75	16.65	16.55
17.57	17.43	17.30	17.17	17.04	16.91	16.79	16.67	16.55	16.44	16.34
17.50	17.36	17.22	17.09	16.95	16.82	16.69	16.56	16.44	16.32	16.21
17.41	17.27	17.13	16.98	16.84	16.70	16.56	16.43	16.31	16.19	16.07
17.36	17.21	17.05	16.91	16.76	16.62	16.47	16.33	16.20	16.07	15.94
17.28	17.13	16.97	16.81	16.66	16.51	16.36	16.21	16.07	15.94	15.80
17.23	17.07	16.91	16.75	16.58	16.43	16.27	16.12	15.96	15.82	15.68
17.14	17.02	16.85	16.67	16.52	16.35	16.19	16.03	15.87	15.71	15.57
17.04	16.94	16.77	16.59	16.42	16.25	16.08	15.91	15.75	15.58	15.43
16.93	16.86	16.69	16.51	16.33	16.15	15.97	15.81	15.63	15.46	15.30
16.84	16.76	16.62	16.43	16.25	16.07	15.88	15.70	15.52	15.34	15.17
16.75	16.67	16.55	16.36	16.17	15.98	15.79	15.60	15.41	15.23	15.05
16.67	16.57	16.45	16.26	16.07	15.87	15.67	15.47	15.28	15.10	14.90
16.58	16.49	16.36	16.20	16.00	15.80	15.59	15.39	15.19	14.99	14.80
16.51	16.41	16.28	16.11	15.91	15.70	15.48	15.28	15.07	14.86	14.66
16.43	16.32	16.19	16.06	15.84	15.63	15.42	15.20	14.98	14.77	14.56
16.36	16.25	16.11	15.98	15.76	15.54	15.32	15.10	14.87	14.65	14.44
16.30	16.18	16.05	15.93	15.71	15.48	15.25	15.03	14.80	14.58	14.36
16.23	16.11	15.97	15.85	15.63	15.40	15.17	14.94	14.70	14.47	14.24
16.18	16.06	15.91	15.79	15.57	15.33	15.09	14.85	14.61	14.37	14.13
16.12	15.99	15.84	15.72	15.49	15.25	15.01	14.76	14.52	14.27	14.03
16.07	15.94	15.79	15.64	15.40	15.15	14.91	14.66	14.40	14.15	13.90
16.02	15.89	15.73	15.56	15.31	15.06	14.81	14.55	14.29	14.04	13.78
15.97	15.84	15.68	15.47	15.22	14.97	14.72	14.46	14.19	13.93	13.67
15.94	15.80	15.63	15.39	15.14	14.88	14.62	14.36	14.09	13.83	13.56
15.90	15.75	15.57	15.32	15.06	14.80	14.53	14.26	14.00	13.73	13.46
15.90	15.75	15.54	15.28	15.03	14.76	14.51	14.24	13.97	13.69	13.40
15.86	15.72	15.50	15.26	15.01	14.74	14.49	14.22	13.95	13.67	13.36
15.82	15.69	15.47	15.24	14.99	14.73	14.49	14.20	13.93	13.65	13.34
15.80	15.65	15.45	15.22	14.97	14.71	14.48	14.19	13.92	13.64	13.32
15.77	15.62	15.42	15.21	14.97	14.70	14.47	14.18	13.91	13.63	13.31
15.74	15.59	15.40	15.19	14.96	14.69	14.46	14.17	13.90	13.62	13.30
15.71	15.57	15.38	15.18	14.95	14.68	14.45	14.16	13.89	13.61	13.29
15.71	15.57	15.38	15.18	14.95	14.68	14.45	14.16	13.89	13.61	13.29
15.70	15.54	15.36	15.17	14.94	14.67	14.44	14.15	13.88	13.60	13.28
15.70	15.54	15.36	15.17	14.94	14.67	14.44	14.15	13.88	13.60	13.28
15.68	15.52	15.34	15.16	14.93	14.66	14.43	14.14	13.88	13.59	13.28
15.68	15.52	15.34	15.16	14.93	14.66	14.43	14.14	13.88	13.59	13.28
15.68	15.52	15.34	15.16	14.93	14.66	14.43	14.14	13.88	13.59	13.28
15.66	15.50	15.33	15.15	14.92	14.65	14.42	14.13	13.87	13.58	13.27

TABEL II (fortsat)

Mandens fyldte Alder	Kvindens fyldte Alder											
	59 Kr. Ø.	60 Kr. Ø.	61 Kr. Ø.	62 Kr. Ø.	63 Kr. Ø.	64 Kr. Ø.	65 Kr. Ø.	66 Kr. Ø.	67 Kr. Ø.	68 Kr. Ø.	69 Kr. Ø.	70 Kr. Ø.
35	18.24	18.18	18.13	18.08	18.03	17.99	17.94	17.90	17.87	17.83	17.79	17.79
36	18.04	17.99	17.93	17.88	17.82	17.77	17.73	17.69	17.65	17.62	17.58	17.58
37	17.84	17.77	17.72	17.66	17.61	17.56	17.52	17.47	17.43	17.40	17.36	17.36
38	17.64	17.57	17.51	17.45	17.40	17.34	17.29	17.25	17.20	17.16	17.13	71.13
39	17.42	17.36	17.29	17.23	17.17	17.12	17.07	17.02	16.97	16.93	16.89	16.89
40	17.21	17.15	17.07	17.01	16.94	16.89	16.83	16.79	16.74	16.69	16.65	16.65
41	17.00	16.92	16.85	16.79	16.72	16.66	16.60	16.55	16.49	16.44	16.40	16.40
42	16.79	16.70	16.63	16.55	16.49	16.43	16.36	16.31	16.25	16.19	16.15	16.15
43	16.57	16.48	16.40	16.32	16.25	16.19	16.12	16.06	16.00	15.94	15.89	15.89
44	16.35	16.26	16.18	16.09	16.01	15.94	15.87	15.81	15.74	15.69	15.63	15.63
45	16.13	16.04	15.94	15.86	15.78	15.70	15.62	15.55	15.48	15.43	15.37	15.37
46	15.99	15.89	15.80	15.70	15.61	15.53	15.45	15.37	15.31	15.24	15.18	15.18
47	15.83	15.72	15.62	15.52	15.43	15.34	15.25	15.17	15.10	15.03	14.97	14.97
48	15.70	15.58	15.47	15.36	15.26	15.17	15.09	14.99	14.92	14.85	14.77	14.77
49	15.54	15.42	15.30	15.19	15.09	14.98	14.89	14.80	14.72	14.63	14.56	14.56
50	15.41	15.28	15.16	15.04	14.93	14.82	14.72	14.62	14.53	14.45	14.37	14.37
51	15.28	15.14	15.01	14.89	14.77	14.65	14.55	14.45	14.35	14.25	14.17	14.17
52	15.13	14.98	14.85	14.72	14.59	14.47	14.36	14.25	14.14	14.04	13.95	13.95
53	14.98	14.83	14.69	14.54	14.41	14.28	14.16	14.04	13.93	13.83	13.74	13.73
54	14.84	14.68	14.53	14.38	14.24	14.11	13.98	13.85	13.74	13.63	13.52	13.47
55	14.71	14.54	14.37	14.22	14.07	13.93	13.79	13.66	13.53	13.42	13.31	13.22
56	14.54	14.37	14.20	14.03	13.88	13.73	13.58	13.44	13.31	13.19	13.07	12.97
57	14.42	14.24	14.06	13.88	13.72	13.56	13.40	13.27	13.13	12.99	12.87	12.72
58	14.27	14.08	13.89	13.71	13.53	13.37	13.21	13.05	12.91	12.78	12.64	12.48
59	14.15	13.96	13.76	13.57	13.40	13.22	13.04	12.89	12.73	12.57	12.41	12.25
60	14.01	13.81	13.61	13.41	13.22	13.03	12.86	12.69	12.53	12.36	12.19	12.02
61	13.91	13.70	13.49	13.28	13.09	12.90	12.71	12.53	12.36	12.15	11.96	11.79
62	13.78	13.56	13.35	13.14	12.92	12.73	12.54	12.34	12.17	11.94	11.75	11.57
63	13.66	13.43	13.21	12.99	12.78	12.56	12.36	12.17	11.98	11.75	11.55	11.35
64	13.55	13.31	13.08	12.85	12.63	12.42	12.20	12.00	11.80	11.56	11.35	11.15
65	13.41	13.16	12.92	12.69	12.46	12.23	12.02	11.81	11.60	11.38	11.16	10.96
66	13.28	13.03	12.78	12.54	12.30	12.06	11.83	11.62	11.41	11.21	10.98	10.76
67	13.16	12.90	12.64	12.39	12.14	11.90	11.67	11.44	11.22	11.00	10.80	10.59
68	13.03	12.77	12.51	12.25	11.99	11.74	11.50	11.27	11.04	10.82	10.61	10.41
69	12.91	12.65	12.38	12.11	11.85	11.59	11.34	11.10	10.86	10.64	10.42	10.25
70	12.80	12.53	12.26	11.98	11.71	11.46	11.20	10.95	10.71	10.47	10.24	10.24
71	12.74	12.43	12.14	11.86	11.58	11.32	11.06	10.80	10.55	10.30	10.07	10.07
72	12.71	12.38	12.06	11.77	11.49	11.22	10.95	10.69	10.43	10.17	9.93	9.93
73	12.69	12.35	12.04	11.71	11.43	11.15	10.87	10.61	10.34	10.08	9.83	9.80
74	12.67	12.33	12.02	11.69	11.36	11.09	10.80	10.52	10.25	9.99	9.73	9.67
75	12.66	12.32	12.00	11.66	11.31	11.02	10.73	10.45	10.17	9.90	9.64	9.55
76	12.65	12.31	11.99	11.63	11.28	10.96	10.67	10.38	10.10	9.82	9.55	9.44
77	12.65	12.31	11.99	11.63	11.28	10.93	10.63	10.34	10.05	9.76	9.49	9.44
78	12.64	12.31	11.98	11.61	11.26	10.90	10.58	10.27	9.98	9.69	9.41	9.33
79	12.64	12.31	11.98	11.61	11.26	10.90	10.54	10.24	9.94	9.64	9.36	9.33
80	12.63	12.30	11.97	11.60	11.24	10.88	10.51	10.20	9.90	9.60	9.31	9.24
81	12.63	12.30	11.97	11.60	11.24	10.88	10.50	10.19	9.88	9.58	9.28	9.24
82	12.63	12.30	11.97	11.60	11.24	10.88	10.49	10.18	9.87	9.56	9.27	9.24
83 og derover	12.62	12.29	11.96	11.59	11.23	10.87	10.49	10.18	9.87	9.56	9.27	9.15

TABEL II (fortsat)

Kvindens fyldte Alder										
71 Kr. Ø.	72 Kr. Ø.	73 Kr. Ø.	74 Kr. Ø.	75 Kr. Ø.	76 Kr. Ø.	77 Kr. Ø.	78 Kr. Ø.	79 Kr. Ø.	80 Kr. Ø.	81 og 82 Kr. Ø.
17.76	17.73	17.70	17.68	17.65	17.64	17.64	17.62	17.62	17.60	17.60
17.54	17.52	17.49	17.46	17.43	17.41	17.41	17.40	17.40	17.38	17.38
17.32	17.28	17.26	17.23	17.21	17.18	17.18	17.16	17.16	17.15	17.15
17.09	17.05	17.03	17.00	16.97	16.95	16.95	16.92	16.92	16.91	16.91
16.85	16.81	16.79	16.76	16.73	16.70	16.70	16.68	16.68	16.66	16.66
16.61	16.57	16.54	16.51	16.48	16.45	16.45	16.43	16.43	16.41	16.41
16.36	16.32	16.29	16.25	16.22	16.19	16.19	16.17	16.17	16.15	16.15
16.10	16.07	16.03	15.99	15.96	15.93	15.93	15.90	15.90	15.88	15.88
15.84	15.80	15.76	15.72	15.69	15.66	15.66	15.63	15.63	15.60	15.60
15.58	15.54	15.49	15.46	15.42	15.38	15.38	15.35	15.35	15.33	15.33
15.32	15.27	15.22	15.18	15.14	15.10	15.10	15.07	15.07	15.04	15.04
15.12	15.07	15.02	14.97	14.94	14.90	14.90	14.86	14.86	14.83	14.83
14.90	14.85	14.79	14.74	14.70	14.66	14.66	14.62	14.62	14.59	14.59
14.71	14.65	14.60	14.54	14.49	14.45	14.45	14.41	14.41	14.37	14.37
14.49	14.42	14.37	14.31	14.25	14.21	14.21	14.17	14.17	14.13	14.13
14.29	14.23	14.16	14.10	14.04	14.00	14.00	13.95	13.95	13.90	13.90
14.10	14.02	13.95	13.88	13.83	13.77	13.77	13.73	13.73	13.68	13.68
13.87	13.79	13.72	13.64	13.59	13.52	13.52	13.48	13.48	13.42	13.42
13.61	13.53	13.48	13.41	13.34	13.28	13.28	13.22	13.22	13.17	13.17
13.35	13.27	13.22	13.16	13.10	13.03	13.03	12.97	12.97	12.91	12.91
13.09	13.01	12.95	12.90	12.86	12.79	12.79	12.73	12.73	12.67	12.67
12.84	12.74	12.68	12.62	12.59	12.52	12.52	12.44	12.44	12.38	12.38
12.59	12.48	12.42	12.35	12.34	12.28	12.28	12.20	12.20	12.13	12.13
12.34	12.23	12.16	12.08	12.07	12.01	12.01	11.93	11.93	11.85	11.85
12.09	11.98	11.90	11.82	11.81	11.78	11.78	11.69	11.69	11.61	11.61
11.85	11.73	11.65	11.57	11.54	11.51	11.51	11.42	11.42	11.34	11.34
11.62	11.49	11.40	11.31	11.28	11.25	11.25	11.19	11.19	11.09	11.09
11.40	11.26	11.16	11.06	11.02	10.99	10.99	10.93	10.93	10.84	10.84
11.18	11.03	10.92	10.82	10.77	10.73	10.73	10.68	10.68	10.58	10.58
10.97	10.81	10.69	10.58	10.53	10.49	10.49	10.43	10.43	10.32	10.32
10.75	10.60	10.47	10.35	10.29	10.25	10.25	10.15	10.15	10.04	10.04
10.56	10.38	10.25	10.12	10.06	10.00	10.00	9.88	9.88	9.76	9.76
10.37	10.19	10.05	9.91	9.84	9.76	9.76	9.63	9.63	9.51	9.51
10.19	10.00	9.85	9.71	9.63	9.52	9.52	9.38	9.38	9.25	9.25
10.01	9.82	9.66	9.52	9.42	9.29	9.29	9.14	9.14	9.00	9.00
10.01	9.81	9.61	9.41	9.24	9.06	9.06	8.91	8.91	8.75	8.75
9.84	9.63	9.41	9.21	9.03	8.85	8.85	8.67	8.67	8.52	8.52
9.69	9.47	9.26	9.04	8.85	8.67	8.67	8.49	8.49	8.32	8.32
9.55	9.33	9.13	8.91	8.71	8.52	8.52	8.33	8.33	8.16	8.16
9.41	9.18	9.00	8.79	8.57	8.37	8.37	8.18	8.18	8.00	8.00
9.28	9.05	8.86	8.67	8.44	8.23	8.23	8.04	8.04	7.85	7.85
9.16	8.92	8.72	8.53	8.32	8.11	8.11	7.91	7.91	7.71	7.71
9.16	8.92	8.71	8.46	8.23	8.01	8.01	7.80	7.80	7.59	7.59
9.05	8.80	8.60	8.30	8.12	7.90	7.90	7.68	7.68	7.46	7.46
9.05	8.80	8.65	8.29	8.05	7.81	7.81	7.58	7.58	7.37	7.37
8.95	8.69	8.48	8.22	7.96	7.72	7.72	7.49	7.49	7.27	7.27
8.95	8.69	8.44	8.18	7.92	7.67	7.67	7.44	7.44	7.21	7.21
8.95	8.69	8.41	8.13	7.87	7.62	7.62	7.37	7.37	7.14	7.14
8.85	8.59	8.37	8.11	7.84	7.58	7.58	7.34	7.34	7.10	7.10

Konto Nr.

(Fulde Navn, Stilling og
Bopæl)

(pCt., Art, Serie, Litra,
Nummer og Beløb en-
føres med Kupons,
1ste pr.)

(pCt., Debitors Navn,
Summen, Udstedelses-
og Tilgyltningstidspunkt og
Pantet)

(Gældsbreve uden
Pant, Sparakassebe-
ger m. v.)

Undertegnede, som executor testamenti

1 Dødsboet efter

overleverer herved Bikubens Forvaltningsafdeling til Bestyrelse i Overensstemmelse med
dens Vedtægter og Reglement følgende Beløb:

a. i kontante Penge 739,42 Kr., skriver Syv Hundrede Tretini Kroner
42 Øre

b. følgende Børseffekter:

3½% Danske Statsoblig. 1886.
Ltr. B.Nr.,, a 2000 Kr.Kr. 6.000,-
med Kupons, første pr.

4% Jyske Land. Krdl. Oblg. 5'Serie.
Ltr. A.Nr.,, a 2000 Kr.Kr. 4.000,-
" B. ",, a 1000 Kr." 3.000,-" 7.000,-
med Kupons, første pr.

4½% Husejer Kreditkasse Oblg. 2-5.
Ltr. G.Nr.,, a 4000 Kr.Kr. 8.000,-
" C. ",, a 1000 Kr." 2.000,-" 10.000,-
med Kupons, første pr.

4½% Østift. Krdl. Oblg. 13'Serie.
Ltr. F. Nr., stor 4.000,-
med Kupons, første pr.

Aktier i Privatbanken.
Ltr. A.Nr.,, a 2000 Kr.° 6.000,-
med Kupons, første for Aaret

c. følgende Pantebreve:

Pantebrev fra stort til Rest ...° 7.500,-
a 5% p.a., udst., tingl.,
med Pant i Ejendommen Matr. Nr.

d. andre Effekter:

Gældsbrief fra stort° 10.000,-
a 6% p.a., udst.

BILAG II

Ovennævnte kontante Bæleb samt de Bæleb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe i samme eller lignende Effekter efter Aftale med Kapitalejeren.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt mulige Bestemmelser om Væksel)

Renterne ønskes udbetalt til Kapitalejeren, Fru, som hendes Særeje, mod egenhændig Kvittering eller efter en for hver enkelt Termin efter den nærmest forudgaaende udstedt Fuldmagt.

Af Renterne pr. vil der i Henhold til den i Boet afsagte Repartition, hvoraf bekræftet Afskrift vedlægges, være at oplægge Kr. som Kapital.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt hvilke Bæleb, der er lagt paa Kapitalen. Foraligger Testamente. Repartition, Legatfundats, Gæbrev, Skilsmissevæksel eller lign. redlægges bekræftet Afskrift)

Kapitalen tilhører Fru, som hendes Særeje, men baandlægges for hende, saaledes at hun ikke skal kunne foretage nogen som helst Disposition over Kapitalen i levende Live. Dog skal hun, naar nogen af hendes Børn, Sønner eller Døtre, indgaar Ægteskab, være berettiget til at faa udbetalt af Kapitalen Kr. til hvert Børns Udstyr.

Saa vel Kapital som Renter skal være unddraget enhver Retsfølgning fra Kreditorers Side.

Alt i Henhold til Bestemmelse i Testamente af, kgl. konfirmeret, hvoraf bekræftet Afskrift vedlægges og hvortil iøvrigt henvises.

BILAG III

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe i Kreditforeningsobligationer, saavidt muligt af samme Art og til samme Rentefod, som de deponerede.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
mulige Bestemmelser
om Vilkår)

Renterne ønskes udbetalt til Kapitalejeren, som
hendes Særeje i Tilfælde af Ægteskab, saalænge hun er umyndig
dog mod Kvittering af hendes Værge, f.T. Faderen

Renterne skal kun kunne udbetales mod egenhændig for hver
enkelt Termin udstedt Kvittering, dog skal Fuldmagt kunne udeste-
des for en Termin ad Gangentidligst 14 Dage før Terminens Begyn-
delse. Hvis Rentenyderen opholder sig udenfor Danmark, kan dog
staaende - men ikke uigenkaldelig - Fuldmagt meddeles.

Af de først indgaaende Renter vil der i Henhold til den i
Boet afsagte Repartition være at oplægge som Kapital:

pr.Kr.
" "

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
hvilke Bærd, der er
lagt paa, Kapitalen
Foreligger Testamente,
Repartition, Legatfun-
dats, Gavebrev, Skis-
missivulkaar eller lign.
vedlægges bekræftet
Afskrift)

Kapitalen tilhører, født den,
som hendes Særeje i Tilfælde af Ægteskab, men baandlægges for hen-
de til hendes fyldte 30'Aar.

Saalænge Baandlæggelsen vedvarer, skal saavel Kapital som
Renter være unddraget fra enhver Disposition fra Kapitalejerens
Side være sig ved Salg, Gave, Pant sætning eller anden dispositio
inter vivos, og skal ej heller kunne være Genstand for Arrest, Be-
slag eller nogen anden Retsforfølgning fra Kreditorers Side.

Alt i Henhold til Bestemmelse i Testamen-
te af, hvoraf bekræftet Afskrift vedlægges og hvortil
iøvrigt henvises.

Bekræftet Afskrift af den i Boet afsagte Repartition vedlæg-
ges.

BILAG IV

Ovennævnte kontante Beleb samt de Beleb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe i 4% Kreditforeningsobligationer.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
mulige Bestemmelser
om Vikaar)

Renterne ønskes udbetalt til

1.
2.

med Halvdelen til hver, saalange de begge lever.

Naar den ene af dem afgaar ved Døden, udbetales hele Renten til den længstlevende for Livstid. Udbetalingerne ophører med den sidste Udbetalingstermin før den paagældendes Død.

Renterne skal kun kunne udbetales mod de paagældendes egenhændige Kvittering eller efter en for hver enkelt Termin efter den nærmest forudgaaende udstedt Fuldmagt. Beløbene skal være undtagne fra Arrest, Beslag, Eksekution og enhver Retsforfølgning af anden Art fra Kreditorers Side.

Ingen Del af den Obligationerne vedhængende Rente vil være at oplægge som Kapital.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
hvilke Baaed, der er
lagt paa Kapitalen.
Føreligge Testamenten,
Repartition, Legatitun-
dass, Gensbrav, Skil-
missen/haas eller lign.
vedlægges bekræftet
Afskrift)

Kapitalen tilhører, som Særeje, men baand-
lægges af Hensyn til ovennævnte Rentenydelser, ved hvis Ophør Ka-
pitalen udbetales Kapitalejeren til fri Raadighed.

Ved Succession i Rentenydelser vil der være at berigtige Ren-
tenydelsesarveafgift, der kan afholdes af Kapitalen, og ved Rente-
nydelsernes Ophør Kapitalarveafgift.

Iøvrigt henvises til Testamente af
og til den i Boet afsagte Repartition, hvorefter bekræftede Afskrif-
ter vedlægges.

BILAG V

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges Midler.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
mulige Bestemmelser
om Vilkår)

Renterne ønskes udbetalt til Prk., saalænge
hun lever og ikke indgaar Ægteskab.

Renterne udbetales med 1/12 af den samlede aarlige Renteind-
tægt den 1ste i hver Maaned, første Gang den, og
sidste Gang den 1ste i den Maaned i hvilken hun maatte afgaa ved
Døden eller indgaar Ægteskab.

Rentyndelsen, der skal være unddraget enhver Retsforfølg-
ning fra Rentynderens Kreditorer, maa kun udbetales mod egenhæn-
dig Kvittering eller efter en for hver enkelt Udbetalingstermin
efter den nærmest forudgaaende udstedt Fuldmagt.

Ingen Del af den Obligationerne vedhængende Rente vil være
at tillægge Kapitalen.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
hvilke Bånd, der er
lagt paa Kapitalen.
Foreligger Testamente,
Repartition, Legefun-
dats, Gavebrev, Skil-
smisdomskaar eller lign.
vedlægges bekræftet
Afskrift)

Kapitalen tilhører Boet efter afdøde,
men baandlægges saalænge ovennævnte Rentyndelse vedvarer, ved
hvis Opher den tilbageleveres Boet til videre Foranstaltning i
Overensstemmelse med Bestemmelserne i Afdødes Testamente af,
hvoraf en bekræftet Afskrift vedlægges og hvortil iøvrigt henvi-
ses.

Bekræftet Afskrift af den i Boet afsagte Repartition med-
følger.

BILAG VI

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe i Kreditforeningsobligationer efter Forvaltningsafdelingens Skøn.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
mulige Bestemmelser
om Vilkaar)

Renterne ønskes udbetalt til Kapitalejeren
mod hendes egenhændige Kvittering eller ifølge en for hver enkelt Termin efter den nærmest forudgaaende udstedt Fuldmagt.

Renterne er Særeje.

(Der anføres fulde
Navn og Bopæl samt
hvilke Bænder, der er
lagt paa Kapitalen.
Foreligger Testamente,
Repartition, Legatfund-
dats, Gavebrev, Skil-
smissevillkaar eller lign.
vedlægges bekræftet
Afskrift)

Kapitalen tilhører som Gave fra mig min Datter, Frk.,
som hendes Særeje, men baandlægges for hende, saalange hun lever.

Dog skal hun, saafremt hun indgaar Ægteskab, være berettiget
til en Gang at forlange indtil 5000 Kr. af Kapitalen udbetalt til
Indkøb af Udstyr.

Endvidere skal Kapitalejeren være berettiget til, efter sit
fyldte 60:Aar, saafremt hun ingen Livsarvinger har, at forlange
Kapitalen helt eller delvis og i en eller flere Gange anvendt til
Indkøb af en straks begyndende livsvarig Livrente uden Ret til Bo-
nus for sig i Statsanstalten for Livsforsikring, eller, saafremt
hun maatte ønske det, tillige for sin eventuelle Ægtefælle, saa-
ledes at Livrenten tegnes paa længst Liv.

Iøvrigt skal Kapitalejeren ikke paa nogen Maade kunne dispo-
nere over Kapitalen i levende Live, ligesom den skal være unddra-
get Kreditorers Retsforfølgning af hvad Art nævnes kan.

Afskrift af Gavebrev af vedlægges i bekræf-
tet Stand.

BILAG VII

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges Midler.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt mulige Bestemmelser om Vilkår)

Renterne ønskes udbetalt til mig undertegnede, saalænge jeg lever. Udbetalingerne til mig ophører med den sidste Udbetaling før min Død.

Efter min Død udbetales Renterne til min Husbestyrerinde, Fru, saalænge hun lever, mod hendes egenhændige Kvittering eller mod Fuldmagt udstedt for hver enkelt Rentetermin og efter Udløbet af forrige Termin.

Der tilkommer Fru Dedsbo forholdsvis Rente fra sidste Termin og til Dødsdagen.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt hvilke Bænder, der er lagt paa Kapitalen. Foreligger Testament, Repartition, Legatfund, Gavebrev, Skilsmissevilkår eller lign vedlægges bekræftet Afskrift)

Kapitalen tilhører som Gave fra mig mine to Døtre, og, hver for Halvdelen, som deres Særeje.

Kapitalen baandlægges af Hensyn til ovennævnte Rentenudbydelser, ved hvis Ophør den udleveres Kapitalejerne eller deres Bo til fri Raadighed.

Saalænge Baandlæggelsen varer, skal Kapitalejerne ikke kunne foretage nogen som helst Disposition over Kapitalen, være sig ved Salg, Gave, Transport, Pantsætning eller anden dispositio inter vivos, ligesom de skal være uberettiget til at indkøbe Livrente for Rentenudbyderen og faa den Del af Kapitalen, der ikke medgaar hertil, udbetalt.

Saalænge Baandlæggelsen varer, skal Kapitalen ikke kunne være Genstand for nogen Art af Retsforfølgning fra Kapitalejerens Kreditors Side.

BILAG VIII

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe i samme eller lignende Effekter efter Samraad med en af Kapital ejerne.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt mulige Bestemmelser om Vilkaar)

Af Renterne ønskes udbetalt ~~mk~~ 600 Kr. aarligt, uden Fradrag af Administrationsgebyr, til Frk., født den

Beløbet udbetales hende med 50 Kr. den 1ste i hver Maaned, første Gang den 1ste, og sidste Gang den 1ste i den Maaned i hvilken hun fylder 65 Aar eller forinden afgaar ved Deden.

En eventuel Rest-Rente oplægges som Kapital og udbetales sammen med denne.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt hvilke Bænd, der er lagt paa Kapitalen. Forfatter Testament, Repartition, Legatundata, Gavebrev, SkilsmisserAar eller lign vedlægges bekræftet Afkuds)

Kapitalen tilhører os undertegnede:

1.

2.

hver for Halvdelen, men baandlægges af Hensyn til ovennævnte Rentenyndelse, ved hvis Ophør den tilbageleveres os eller vore Boer til fri Raadighed.

BILAG IX

Ovennævnte kontante Beløb samt de Beløb, der indkommer ved Indfrielse af udtrukne Obligationer, Afdrag paa eller Indfrielse af Pantebreve og de under d. nævnte Effekter, anmodes Afdelingen om at anbringe efter Reglerne for Anbringelse af umyndiges Midler efter Samraad med Legatbestyrelsen.

Legatets Aktiver skal noteres paa Legatets Navn under Administration af Bikubens Forvaltningsafdeling og forsynes med Prohibitivpaategning afministeriet.

Renterne ønskes udbetalt til Legatets Bestyrelse eller efter dennes Anvisning.

(Der anføres fulde Navn og Bopæl samt hvilke Bæand, der er lagt paa Kapitalen Forligges Testamentet Repartition Legatfundats Gavebrev, Skilsmussveksler eller lign. vedlægges bekræftet Afskrift)

Kapitalen tilhører Legatet, for hvilket er oprettet Fundats dateret, kgl. konfirmeret

Kapitalen maa ingensinde formindskes og skal stedse forblive indestaaende i Bikubens Forvaltningsafdeling.

Legatets Bestyrelse bestaar f.T. af:

1.

2.

der til Suppleanter har valgt henholdsvis:

1.

2.

Valg af saavel Bestyrelsesmedlemmer som Suppleanter skal godkendes afministeriet.

Legatets Regnskabsaar er Kalendersaaret og Forvaltningsafdelingen tilsender hvert Aar i Begyndelsen af Februar Maaned en Udskrift af Kontoen til Legatbestyrelsen til Brug ved Regnskabsaflæggelsen.

Iøvrigt henvises til ovennævnte Legatfundats, hvorefter bekræftet Afskrift vedlægges.

SAGREGISTER

- Aabent Depot (ikke baandlagte Kapitaler) 33, 184, 207, 210.
 Aarsydelse, forbeholdt 149.
 Administrationsafgifter, se Forvaltningsafgifter.
 Administrator af fast Ejendom 83.
 Adoptivbørn (se ogsaa nærpaarørende) 95, 96, 117, 243, 263.
 Adoptivforældres Arveret 244.
 Afgift (af Arv og Gave, se ogsaa Arveforskud, Gave og Rentenydelse)
 — afdragsvis Betaling 108, 272, 273, 291, 299.
 — Afholdelse af Kapital 108, 110, 186, 281.
 — Ansvar for Berigtigelse 105, 110, 120, 292, 297.
 — Arv og Gave sammenlægges ikke 121, 127.
 — Beregning 108, 111, 113, 119, 121, 124, 126, 276, 277.
 — Berigtigelse 96, 102 ff., 109, 121, 124, 126, 275, 284, 290 ff., 297.
 — Forhøjelse 114, 120, 288, 294, 297 ff.
 — Fritagelse 265, 266, 299.
 — Genstand 276 ff.
 — Klage 290, 295, 297.
 — Nedsættelse 114, 265 ff., 299.
 — Omgaaelse 268.
 — Separeret eller fraskilt Ægtefælle 101, 268.
 — Størrelse 114, 120, 263 ff., 298 ff.
 — Tilbagebetaling 107, 112, 127.
 — Værdiberegning 111 ff., 277 ff.
 Afkald paa Arv og Gave til Fordel for Livsarvinger 69, 71, 76, 164, 235.
 — paa Arveret eller Ejendomsret 105, 150, 151, 163 ff.
 — vedr. Bodel 75 ff.
 — vedr. Boeslod 75 ff., 151 ff., 163, 165 ff.
 — vedr. Pensionsfonds 173 ff.
 — vedr. Særeje 151.
 — paa Testationsret 70.
 Afkom (se ogsaa Livsarvinger og nærpaarørende) 95, 115 ff., 120, 263.
 Aftaler, se Dispositioner.
 Aftægtsydelser, se periodiske Ydelser.
 Aktier (se ogsaa Værdipapirer) 54, 77, 87, 113, 192, 194, 201, 210, 280.
 Anbringelsesregler 57, 86, 185, 190 ff., 212.
 Andele i Pantebreve o. lign. 188.
 Andragender, Form og Indhold 199, 203 ff.
 Anerkendelse, se Tiltrædelse.
 Anmeldelser i Skyldnerboer 190, 211.
 Apanager o. lign., se periodiske Ydelser.
 Arbejdsgivers Pensionsbidrag 174 ff.
 Arten af de forvaltede Kapitaler i Biskuben 34 ff.
 Arv eller Vederlag ved Retshandel? (se ogsaa Vederlag) 100 ff.
 Arveafgift, se Afgift.
 Arveanmeldelse (Gaveanmeldelse) 121, 284 ff., 293.
 Arveberettiget 137, 144 ff.

- Arvefaid 66, 104, 216, 222.
 Arveforskud 56 ff., 64, 95 ff., 123 ff., 184, 233 ff., 267.
 — Afgift 121, 123 ff., 267, 277, 281.
 — Arveforskudsbevis 57.
 — Forbrugt 266.
 — Giver længstlevende 125.
 — Særejebestemmelse 65.
 — Værdiberegning 277.
 Arvefølge 58, 229 ff.
 Arvelovsudkastet (Arvelovskommis-
 sionen) 62, 88.
 Arvemidler 34 ff., 161, 184, 185, 269.
 Arvingens Død 272 ff.
 Attester 197, 199, 213.

 Baandlæggelse (se ogsaa andre Opslags-
 ord)
 — egentlig, uegentlig 48, 61.
 — gyldig, ugyldig 49 ff., 54, 64, 67, 71, 81, 207, 209.
 — Berettigelse 92.
 — Form 56, 59, 64 ff.
 — Indhold og Omfang 57, 64, 65, 69, 183, 207, 209.
 — Varighed og Ophør 57, 68, 79, 85, 89 ff., 111 ff., 153, 187, 200 ff.
 — af Livsarvings Arvelod 63, 67 ff., 240, 241.
 — af Hustrus Boes- og Arvelod 63, 71 ff.
 — af Fællesbo 72, 135.
 — i H. t. Separations- og Skilsmissevil-
 kaar 54, 75 ff., 100.
 — i H. t. kgl. konfirmeret Testamente
 30, 36, 63, 67 ff., 78, 80, 89, 185, 199, 209.
 Begravelsesudgifter 216, 252.
 Begunstigedes Ret 51 ff., 183, 207, 250 ff.

 Belaaning (se ogsaa Dispositioner) 84, 85, 254, 255.
 Bestyrelse af myndiges og umyndiges
 Midler 57, 78, 80, 190.
 Bestyrelsessted (se ogsaa Bikubens For-
 valtningsafd. og Overformynderiet)
 57, 78, 80.
 Betingelser ved Arv og Gave 106, 112, 136, 273.
 Bevisligheder ved Udlevering af Kapi-
 taler 200 ff.
 Bidrag, se bl. a. Pensions- og Under-
 holdsbidrag.
 Bikubeforbehold 30.
 Bikubens Forvaltningsafdeling 21 ff., 56, 78, 80, 83, 91.
 Bo som Kapitalejer eller Deponent 66, 104, 168, 187, 189, 251.
 Bodel 73, 74 ff., 116.
 Boeslod 65, 68, 72, 73, 74 ff., 152, 244, 248, 251.
 Bopæl, Arveladers (se ogsaa Hjemsted)
 270, 271.
 Bortebleven Person 215, 218 ff., 220 ff., 267, 271, 287.
 Brugsnydelser, se bl. a. Rentenydelser.
 Tabeller 300 ff.
 Børn, Børnebørn, se Livsarvinger og
 Nærpaarørende.
 Børn udenfor Ægteskab 164, 217, 232, 233, 252 ff.

 Danske Lov 215 ff., 220 ff., 232, 234 ff., 256.
 Deklaration om Baandlæggelse af fast
 Ejendom 83, 189.
 Descendens, se Livsarvinger.
 Disposition over baandlagt Kapital 48, 59, 67, 73, 83, 84 ff., 105.
 — over Rentenydelseskapital 48, 61, 85.
 — over Rente m. m. 48, 60, 87 ff., 197.

- Disposition over uskiftet Bo 73, 246 ff.
Dødsgaver (se ogsaa Gaver) 100, 241, 267, 268.
- Egen Ejendom, Anbringelse i (se ogsaa fast Ejendom) 191.
Egenhændig Kvittering 61, 87, 186, 196.
Ejendomsret til en Kapital 49, 59, 71, 150, 153 ff., 174 ff., 228, 229.
— ctr. Arveret 150 ff.
— ctr. Rentenydelse 59, 105, 133, 134.
Ejerpantebrev 83.
Ejerskifte paa pantsat Ejendom 203.
Executor 64, 199, 283.
Executorbevilling 201.
Enker, se Hustru og uskiftet Bo.
Erstatningskrav 88, 89, 222, 246.
- Familielegater o. lign. 62, 107, 115, 120, 149, 169 ff., 265, 267 ff., 271, 279, 286.
Fast Ejendom 59, 77, 82 ff., 88, 116, 188, 278, 285, 287.
Fideikommiss 61, 107, 161, 169, 233, 243, 267 ff., 271, 279, 286.
Forbrug af Kapital 59, 88, 92, 105 ff., 122, 133, 138, 165, 212, 279.
Fordringer 77, 278.
Foreninger, se Institutioner.
Forholdsmæssig Beregning. Kapital 103, 104, 128, 145 ff., 152.
— — Udbytte o. lign. 186, 193 ff., 200, 201.
Forladt Arv 215, 218 ff.
Formforskrifter 56, 63.
Formuefællesskab (se ogsaa Fællesbo) 74, 269, 281.
Forsikring, se bl. a. Livsforsikring.
Forsørgelsesaftaler 51 ff.
Forvaltningsafgifter 26, 28, 40 ff., 186, 190, 196, 213, 214.
- Forvaltningsinstitutioner 79.
Friaktier 194.
»Fri for Afgift« 108, 109, 120, 275 ff., 281.
Frigivelse af Kapital 30, 58, 68, 77, 80, 89 ff., 187, 198 ff.
Fuldmagt 61, 87, 186, 196 ff., 224.
Funktionærers Pensionsforhold 52, 173 ff.
Fællesbo (se ogsaa Formuefællesskab) 72, 74, 116, 224, 237, 244 ff., 248 ff.
- Gaver (se ogsaa Livsgaver, Dødsgaver og Rentenydelse) 34, 50 ff., 94 ff., 115 ff., 139, 156, 209, 246, 249, 268.
— Afgift 95 ff., 105, 115, 118, 120, 123, 125, 127, 268, 277, 296 ff., 298.
— Gavebrev 56, 184, 241.
— Givers Bestemmelser 57 ff., 95.
— Givers Habilitet 55.
— Givers Død 95, 125, 268, 297.
Gavemidler 37, 38.
Generalfuldmagt 197.
Gensidigt bebyrdende Aftaler 51, 53.
Gensidigt Testamente 237, 255, 257, 260, 269.
Godkendelse, se Tiltrædelse.
Gravstedsvedligeholdelseskapitaler 34, 167, 184, 209.
Grundfond 40, 208.
Grundlaget for Bestyrelse 184, 185, 207, 211.
Gældsbreve (se ogsaa Pantebreve) 147, 190, 210, 211.
Gældsforpligtelse 110, 246, 276.
Gældsovertagelse 203.
- Henstand med Terminsydelser 202.
Hjemsted i Udlandet. Arvelader 98, 270 ff., 286.

- Hjemsted i Udlandet. Gavemodtager 116, 121.
 — — Giver 98, 116, 270.
 Hustru (se ogsaa uskiftet Bo), Baandlæggelse for 36, 38, 65, 71.
- Incassation af Renter og Udbytter m. m. 190, 202, 210, 213.
 Indberetningspligt 115, 201, 292, 295.
 Indbetaling af Ydelser 202.
 Inddragelsespaategning 187 ff., 202, 210.
 Indfrielse af Pante- og Gældsbreve 205.
 Indkomstskat 95, 99, 105, 121 ff., 127, 132, 156, 172.
 Indleveringsbegæring 56, 184, 185 ff., 211.
 Indskrivningsafgift 40, 43, 190, 213.
 Indskud til Pensionsfonds o. lign. (se ogsaa Pensionsfonds) 172 ff.
 Institutioner 78, 115, 155, 167 ff., 184, 266.
 Interessentskabsandele 77.
 Intestatarv (se ogsaa andre Opslagsord) 229 ff., 244, 248.
 Indtægtsnydelse, se Rentenydelse.
- Juridiske Personer 55, 155.
 Justitsministeriet 29 ff., 55, 56, 68, 77, 80, 82, 83, 90, 191, 199.
- Kapitalisering af Rentenysdelser 102 ff., 111 ff., 122, 158, 279 ff. Tabeller 300 ff.
 Konfirmation, kgl. 30, 62, 67 ff., 71 ff., 80, 82, 237, 240, 254.
 Kongeligt konfirmeret Testamente, se Baandlæggelse i H. t.
 Konkurs 63, 85, 88, 224, 245.
 Kontant Kapital 86, 185, 189, 193.
 Kontoudskrifter o. lign. 195.
 Konvertering 194.
- Kreditorers Ret 48, 50, 54, 67, 69, 71, 74, 86, 133 ff., 216, 220, 224, 234, 247.
 Kreditorforfølgning, Unddragelse fra: Kapital 48, 49, 60, 61, 66, 77, 82, 88 ff., 247.
 — Renter m. m. 61, 89.
 Kursavance 113, 193, 212.
 Kvittering af Aktiver 202, 210.
 Køb, se Udtrækning, Konvertering o. lign.
- Laan mod Pant i fast Ejendom (se ogsaa Pantebreve) 192.
 Lavværg 187, 286.
 Legater 55, 62, 100, 109, 110, 114, 168, 266, 267, 279.
 Legatbestyrelse 62, 184, 195, 209.
 Legatkapitaler 37, 39, 183, 195, 207, 209.
 Legatnydere 107, 169, 195, 265, 267.
 Legatregnskab 183, 195.
 Legitimationskort til Rentehævning 190, 197.
 Len og Stamhuse, se Fideikommiss.
- Livrente 68, 85, 134, 158, 246, 268, 271.
 Livsarvinger 36 ff., 65, 67, 69, 116 ff., 137, 140 ff., 160, 216 ff., 218, 224, 229, 235 ff., 239, 245, 255 ff.
 Livsforsikring 77, 105, 141, 152, 157, 210, 268.
 Livsgaver (se ogsaa Gaver) 95 ff., 115 ff., 268.
 Løbedage 202.
 Løsøre 77, 278.
- Misbrug af Raadighed over uskiftet Bo 246.
 Misligholdelse 202, 203, 211, 213.
 Mortification af Recepsser 200, 212.
 Myndiges Midler, Anbringelse 191.

- Notering af Paategninger paa Værdipapirer 188, 210.
- Nærpaarørende (d. v. s. Ægtefælle, Afkom, Adoptivbørn, Forældre og Bedsteforældre) 65, 93, 95, 96, 99, 115 ff., 263, 264, 296.
- Obligationer (se ogsaa Værdipapirer) 77, 192, 210, 278, 280.
- Ombytning af Aktiver 191, 212.
- Ombytningsafgift 43, 192, 214.
- Omgaaelse af Baandlæggelse 84 ff.
- Ophævelse af Baandlæggelse (se ogsaa Frigivelse) 85, 90.
- Oplæg af Renter 69, 87, 102, 104, 118, 122, 153 ff., 156, 165 ff., 172 ff., 186, 194.
- Oplysningspligt (se ogsaa Indberetningspligt) 293, 294, 297.
- Opsigelse af Pantebreve o. lign. 205.
- Overførelse af Renter m. m. til Bank eller Sparekasse 197.
- Overformynderiet 56, 78, 80 ff., 90, 219, 222 ff., 229, 241.
- Overøvrighed, Samtykke fra 55, 77, 245.
- Paategning paa Værdipapirer 187 ff., 201, 202, 210.
- Pante- og Gældsbreve 77, 83, 152, 159, 188, 192, 202 ff., 210.
- Pantsætning, se Belaaning og Salg m. m.
- Penge 77, 78 ff., 183, 207.
- Pensioner, se periodiske Ydelser.
- Pensionskasser og -fonds o. lign. 34, 35, 51, 52, 172 ff., 184.
- Periodiske Ydelser 139, 158, 161, 166 ff., 184.
- Postforsendelse af Renter m. m. 197.
- Privat Skifte 284, 291.
- Private Personer som Bestyrere 78.
- Prohibitivpaategninger 80, 195.
- Prækclusion og Præscription 190.
- Raadighed, se Dispositioner.
- Raadighedsbegrænsning og -berøvelse 48, 51, 60, 69, 77, 78, 93.
- Ratevis Udbetaling af Renter m. m. 196.
- Recepisse 188, 189, 200, 211.
- Reglement for Bikubens Forvaltningsafdeling 209.
- Relaksation af pantsat Parcel 204.
- Rente af Kontanter 189, 192, 196.
- Rente, Udbytte o. lign. 48, 69, 87, 185, 186, 196, 212.
- Rentenydelse, Arv 101, 224 ff., 275 ff.
- fast 113, 128, 147 ff., 186, 200.
- Kapitalarveafgift 98, 102 ff., 118, 275, 279 ff.
- Legat 110, 271.
- Ophør af 66, 102 ff., 114, 158, 200, 201.
- Retten til 98 ff., 118, 119, 122, 127.
- Rentenydelsesaftale 99, 102, 104 ff., 108 ff., 118, 122, 275, 300 ff.
- Rentenydelsesforbehold, ved Gave 51, 60, 76, 96, 100, 104, 118, 125 ff., 148 ff., 168, 297.
- , iøvrigt 76, 122, 125 ff.
- Rentenydelseskapitaler 48, 66, 101, 118, 122, 134 ff., 139, 158 ff., 161, 164 ff., 186, 193.
- Rentenydelsessuccessioner 60, 115, 142, 147, 186, 202, 275, 287.
- Rentenyders Dispositioner over Kapitalen 105, 120, 134, 273, 279.
- — over Renter m. m. 60, 88, 89.
- Rentenyders Død 66, 102, 114, 158, 200, 201.
- Skattepligt 99, 122, 132, 137, 140 ff., 148 ff.
- Rentefrit Pante- eller Gælds brev, se disse.

- Retshandler, se Dispositioner.
 Retsforfølgning, se Kreditorforfølgning.
 Retskilder, Baandlæggelsens 47.
 Retsvirkninger af Baandlæggelse, visse 84 ff.
 Rykningspaategninger paa Pantebreve 204.

 Salg af Værdipapirer o. lign. 86.
 — (eller Behæftelse) af fast Ejendom 82, 83.
 — af Kapital, se Dispositioner.
 — af ventende Arv 217, 235, 247.
 Sameje af baandlagt Kapital 83, 187.
 Samtykke, se Tiltrædelse.
 Selvbaandlæggelse 49 ff., 64, 74, 90.
 Selvejerbønders Testationsret 239, 254 ff.
 Selvpensionering 176 ff.
 Separations- og Skilsmissevilkaar (se ogsaa Skilsmisse) 54, 75 ff., 100, 162, 184.
 Skattebesparelse 131.
 Skatte- og Afgiftskrav 82, 88.
 Skattefri Tilfælde 99, 139 ff., 156, 157, 160, 166, 168.
 Skattelovskommissionen 129.
 Skattepligt »for Tiden« 143, 144, 147.
 — af oplagte Renter, se Oplæg af Renter.
 Skilsmisse eller Separation 162 ff., 249, 268.
 Skyldnere ifølge Pante- og Gældsbreve 202 ff.
 Skyldnerskifte 203.
 Slægtsarv 144, 229 ff., 265.
 Spareforsikringer 152, 157 ff.
 Sparekasse 78.
 Sparekassebog 52, 77, 131, 176, 177, 197.
 Sparekasserente, se Rente af Kontanter.

 Staaende Fuldmagt 87.
 Stedbørn 116, 216, 245, 247.
 Stemmeretten til Aktier 87, 194.
 Stempel, Fradrag i Afgift 124 ff., 267, 272, 282.
 Størrelse af Afgift, se under Afgift.
 Suspensivt betingede Formuerettigheder 135 ff., 155, 160.
 Svigerbørn 116.
 Sædegaardsejeres Testationsret 240.
 Særeje 68, 75, 116.
 Særejebestemmelse vedr. Kapital 58, 64, 72, 76, 187, 188, 201.
 — vedr. Rente m. m. 58, 186.

 Tab, Ansvar for 82, 184, 207, 208.
 Tavshedspligt 211.
 Tegningsret, se ogsaa Aktier 194, 212.
 Termsyndelser, Indbetaling af 202.
 Testamente, Form 50, 63, 80, 238, 239, 254, 259 ff.
 — Habilitet 62, 237.
 — Kompetence 65 ff., 237 ff., 244, 247, 248, 255 ff.
 — Oprettelse 62, 81.
 — Vidner 63, 238.
 Testationsret 48, 59, 66 ff., 69, 105, 122, 269.
 — begrænset 48, 59, 65, 70 ff., 135.
 Tilbagefald af Kapital 137 ff., 158, 166.
 Tilbagerykning af Pantebreve 204.
 Tilsynsværge 73, 245.
 Tiltrædelse, Arvings 63, 64, 67, 69, 80.
 — Gavemodtagers 49 ff., 56, 184.
 — Givers 90.
 — Hustrus 71.
 — Rentenydere 87.
 Tinglysning 82, 83, 188, 189, 203, 210.
 Transport, se Disposition.

- Tvangsarv 30, 56, 65, 68, 71, 237 ff., 243, 244, 248.
Tvangsauktion 202, 213.
- Ubeslægtede og ikke nærpaarørende 265.
Ubestemt Kreds 136.
Udlandet, Formue i 270, 271.
— Afgift i 276.
— Personer bosat i (se ogsaa Hjemsted) 87, 197, 198, 270, 287, 292.
Udlevering af Kapital, se Frigivelse.
Udtrækning af Obligationer m. m. 190, 192, 193, 211.
Ufødte 55, 69, 215 ff.
Uigenkaldelig Disposition 134, 159, 164, 167, 237.
Umyndige 55, 62, 63, 80, 187.
Umyndiges Midler, Anbringelse 57, 191.
Underretning 56, 77, 124, 193, 202, 205, 213.
Underholdsbidrag 101, 162 ff., 184.
Understøttelse 53, 131, 296.
Universalarv 110.
Uskiftet Bo 53, 64, 69, 72, 117, 135, 215 ff., 236 ff., 244 ff., 274, 282, 285, 289.
Uvis Ejendomsret (se ogsaa Bo som
- Kapitalejer) 104, 110, 134 ff., 138, 142, 155, 157, 167.
- Vederlag, Baandlæggelse mod 53, 54, 69, 75, 100 ff., 163, 166.
Vedtægt for Bikubens Forvaltningsafdeling 22, 57, 207 ff.
Velgørende Fonds o. lign., se Legater.
Velfærdssag 67, 91, 92, 198.
Værdiansættelse af Formuerettigheder 277 ff.
— af Gaver 126.
— af Rentenydelser 111 ff., 300 ff.
Værdipapirer (se ogsaa Aktier og Obligationer) 77, 78 ff., 183, 191, 207, 278.
Værger 55, 57, 67, 77, 80 ff., 187, 223 ff., 237, 286.
- Ægtefælle, Bestemmelser af efterlevende 64.
Ægtefæller, Gaver mellem 55, 56, 95, 116.
Ægtepagt 56, 72.
Ægteskab, visse Retsvirkninger 68, 77, 112, 116, 162 ff., 269, 281.
Ændring i Pantebreve o. lign. 204.
Ændring i Rentenydelser 113.

*Denne Bog er tilrettelagt og til Dels
udarbejdet af Direktør i Bikuben Otto
Schlegel. De arveretlige Regler er med
Udgivernes Tilladelse gengivet efter
»Danmarks Love«. Illustrationerne
af Hakon Spliid. Klicheerne frem-
stillet i Bernh. Middelboes Repro-
duktionsanstalt. Bogen er trykt paa
Papir fra De forenede Papirfabrikker
i J. Jørgensen & Co.s Bogtrykkeri.*